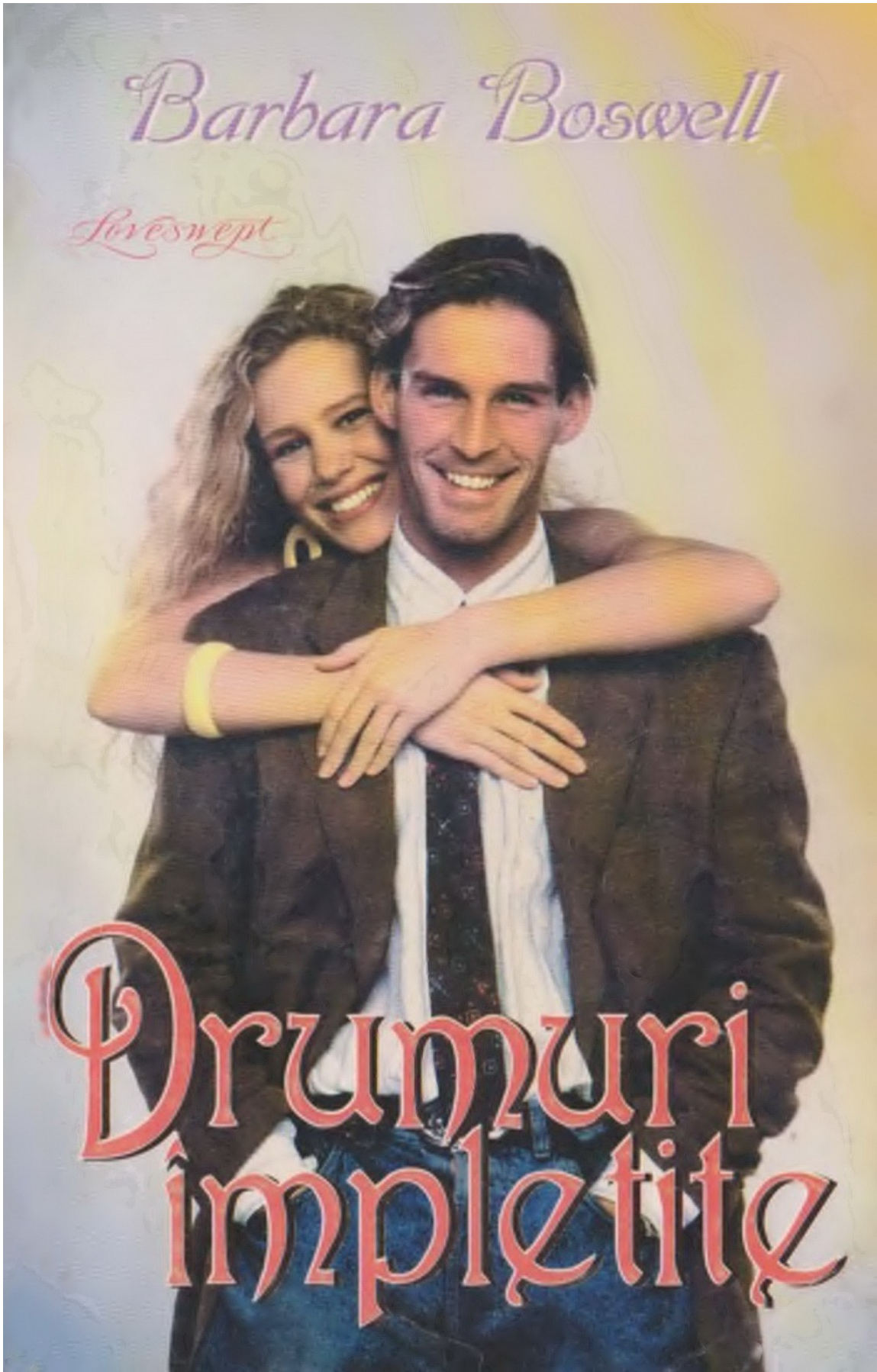

Barbara Boswell

Loveswept

*Drumuri
împløtite*

Barbara Boswell

Drumuri împletite

Tangles by Barbara Boswell

Traducere de Monica Popescu

Colecția Loveswept

Editura Miron

1995

ISBN 973 – 95056 – 8 – 8

Coperta IV

În fața instanței Krista Conway era un adversar de temut, o păpușă cu adevărat afurisită în pantofi cu tocuri înalte și costum la patru ace, dar când ea se găsi în fața judecătorului Logan Moore, el simți că-i ia sângele foc. Era un amestec de încântătoare contradicții: un avocat în divorțurile cu mize mari care tânjea după căsătorie și copii, iar Logan, un bărbat obișnuit să-și exercite puterea la tribunal și în pat, o dorea... la nebunie. Provocatoare, seducătoare, arzând în brațele lui, Krista își bătea joc de strategiile de om timid ale lui Logan, dar știa că văduvul sexy cu trei copii adorabili, o putea fermeca oricât de hotărâtă era să-i reziste.

Niciunul dintre ei nu credea că ceea ce ardea între ei era adevărul și numai adevărul, dar când jurații s-au reunit,

va fi oare verdictul o sentință pe viață la dragoste?

Unu

— Mă fixează cu privirea, spuse Ned Boiger avocatei sale, Krista Conway. Ochii lui erau ținuiți asupra siluetei rigide a celei ce urma să devină fosta sa soție, care se uita amenințător din partea opusă a Sălii de judecată. Încearcă să mă intimideze! Crede că mă poate scoate din fire și mă poate face să-mi pierd sângele rece. Uită-te la ea. Își înșfăcă avocata de o mânecă a sacoului de mătase albastră, croit impecabil. Fă-o să nu se mai holbeze la mine!

Krista îi desfăcu cu grijă degetele de pe mâneca ei.

— Nu-i mai da nicio atenție, Ned, spuse ea liniștitor. Nici măcar nu mai privi în direcția ei, dacă asta te irită. Încearcă să te relaxezi și să stai calm.

Ceea ce era mai ușor de spus, decât de făcut, se gândi Krista. Într-un divorț disputat cu înverșunare, emoțiile atingeau cote la fel de înalte ca într-un proces pentru crimă. Iar divorțul familiei Bolger era unul dintre cele mai aprig disputate din câte îi trecuseră prin mână. Judecând după privirile ucigăse pe care și le azvârleau Ned și Elaine Bolger, putea foarte bine să se transforme într-un proces pentru crimă.

Ross Perry, avocatul Elainei Bolger, se ridică de la masa lui și se îndreptă spre Krista. Aplecându-se, îi șopti:

— Ți-ai luat vesta antiglonț?

Ea îi zâmbi, amuzată că gândurile lui urmaseră aceeași cale ca ale ei.

Atât Ned, cât și Elaine Bolger se încruntară la avocații lor. Desigur, se gândi Krista, cei doi Bolger nu puteau suporta să-și vadă avocații schimbând o vorbă de politețe, ca să nu mai vorbim de un zâmbet.

— Drăguța Elaine pare gata să te incinereze alături de Ned și de mine, îi spuse Krista, în șoaptă, lui Ross. Ce s-a întâmplat?

Deși ea și Ross Perry erau prietenoși unul față de celălalt – cei treizeci și ceva de avocați, ce se ocupau exclusiv cu procesele de divorț în populatul comitat Montgomery din Maryland, se purtau amical între ei – la proces luau o atitudine distantă sau chiar ostilă, de dragul clienților lor învrăjbiți. Ceea ce îl determinase pe Ross să-i vorbească, în atmosfera aceea încărcată, trebuie să fi fost suficient de important pentru a risca vrajba ambilor clienți.

Și chiar era.

— Tocmai mi-a ajuns la ureche, spuse Ross, că judecătorul Benton a fost spitalizat în dimineața aceasta. Ulcerul său i-a provocat o nouă criză. Am fost trecuți în jurisdicția altui judecător.

Ochii, de un albastru închis ai Kristei, se măriră și ea trase aerul în piept cu violență.

— Mă bazam pe faptul că va prezida Benton, bombăni ea, mai mult pentru sine, decât pentru Perry. Îl cunoștea foarte bine pe judecătorul Benton, îi erau familiare cusururile și prejudecățile acestuia, și își aranjase dosarul și clientul pentru a se potrivi judecătorului.

Ross rânji:

— Suntem amândoi în aceeași situație. În mod cert și el își croise cazul după judecătorul Benton, se gândi Krista. Ar fi fost o bătălie interesantă.

— Ești pregătită pentru veștile cu adevărat proaste? continuă Ross. Făcu o pauză teatrală, înainte de a trimite bomba: Vom avea un judecător venit în schimb de experiență din comitatul Garrett.

— Comitatul Garrett! exclamă Krista cu un geamăt înăbușit. Comitatul Garrett era în munții din vestul Maryland-ului iar distanța dintre această zonă rurală și comitatul Montgomery,

enclavă bogată și sofisticată, limitrofă districtului Columbia, era nu numai geografică.

— Comitatul Garrett, repetă Ross. Pe acolo, oamenii conduc camioane cumpărate la nimereală, poartă șepci de baseball și vorbesc cu un accent rural. Pariez că nici nu se prea arată multă simpatie divorțului prin părțile ălea, adăugă el imitând un insuportabil accent nazal. La naiba, cum crezi că se va comporta un judecător, venit de acasă, de la țară, cu niște orășeni dezghețați ca mine, ca tine și ca cei doi Bolger?

— Dacă o să audă vreo urmă din accentul ăsta de mocofan, s-ar putea să spună că-ți bați joc de instanța de judecată. Krista încercă să pară serioasă, dar buzele îi tremurară într-un zâmbet trădător. Prinse o privire mocnind de ură a Elainei Bolger. Clienta ta pare gata să explodeze, Ross. Dacă nu cumva porți cu adevărat o vestă antiglonț, mai bine te-ai întoarce și ai calma-o.

Ross dădu rapid din cap și se întoarse lângă revoltata Elaine, la masa lor. Se aplecă spre ea ca un avocat versat, surâzând cu zâmbetul său, ce dădea rezultate bune, și aprobând din cap. Krista îi admiră tehnica în timp ce îl privea cum risipea încet furia clienței sale.

Ross Perry era un avocat talentat și cu un succes deosebit în procesele de divorț, plasat sus în clasa exclusivistă a baracudelor, bombardier din care făcea parte și Krista Conway. Kristei îi plăcea să încrucișeze săbiile cu el. Era unul dintre puținii din zonă care i se potrivea ca măiestrie. Chiar existase un caz sau două în care o depășise.

Trebuia să-l admire deoarece la treizeci și trei de ani și la un deceniu după terminarea Facultății de Drept, rar era Krista depășită sau chiar egalată în stoarcerea deciziilor de divorț favorabile. Talentul ei îi câștigase un renume ce o făcea să pară

mai invincibilă și mai intimidantă, decât era în realitate, și Krista o știa. Câteodată asta o amuza, alteori o întrista. Era pe deplin conștientă că alcătuia o vie adunătură de contradicții. Un avocat în procesele de divorț cu mize mari, care credea cu tot sufletul în căsătorie. O bună cunoscătoare a strategiilor și tehnicilor legii, care jinduia în secret că adevărata dragoste o va găsi, într-o zi.

Oricum, clientul ei, Ned Bolger, nu știa nimic din toate acestea. Îi cunoștea doar reputația de cel mai bun avocat în procesele de divorț, în care se disputau bani mulți, din comitatul Montgomery. Gândea că merita pe deplin să-i plătească o parte exorbitantă, pentru a-și împiedica nevasta să iasă câștigătoare în lupta pentru bunurile lor materiale. Niciodată n-ar fi crezut că pe Krista Conway ar fi întristat-o toate visele dărâmate pe care le reprezenta un divorț.

În acel moment, Ned îi privea stăruitor pe Ross și pe Elaine.

— Ce-a zis Perry? Ce mai vrea Elaine acum? întrebă el pe un ton iritat.

Krista se aplecă înspre el cu un zâmbet liniștitor și îl calmă cu o tehnică, de încurajare îndelung exersată.

Aprodul intră în sala de judecată, împreună cu judecătorul, și anunță:

— Vă rog să vă ridicați. Curtea de judecată se află în sesiune. Prezidează domnul Logan H. Moore.

Cu roba neagră fluturând în jurul său, domnul Logan H. Moore porni spre pupitru.

Înălțimea sa dominatoare a fost prima lui caracteristică ce a sărit în ochii Kristei. Îl privi fix. Logan trebuie să aibă cel puțin un metru și nouăzeci de centimetri, dacă nu chiar un metru nouăzeci și cinci. Sub roba de gală a judecătorului erau niște umeri largi care cu ușurință ar fi umplut echipamentul unui jucător

profesionist de fotbal american. Iar mâinile lui... se uită atentă la Degetele lui lungi și subțiri apucând ciocănelul înainte de a ordona Curții să se așeze. Avea cele mai mari mâini pe care le văzuse ea vreodată. De undeva din adânc, din ascunzișurile memoriei sale, izbucni la suprafață vechiul mit al fetelor de liceu despre mărimea mâinilor bărbaților în legătură cu...

Imediat, Krista împinse gândul acela înapoi, în taințele adânci și întunecoase de unde ieșise. Era pentru întâia dată că o apucaseră fanteziile despre un judecător Bineînțeles, toți judecătorii, pe care-i cunoștea, erau cu ani sau chiar decade mai bătrâni decât Logan Moore din comitatul Garrett.

După firele argintii presărate prin părul său des și negru și din ținuta sa deduse că trebuie să aibă cel puțin patruzeci de ani. O generație îl despărțea de judecătorul Benton, la cei șaptezeci de ani.

Privirea ei fugi către fața lui și o examinează rapid. Trăsăturile îi erau prea aspre pentru a-l califica drept frumos, în mod clasic, dar muchia ascuțită a nasului, maxilarul puternic și gura frumos conturată erau impresionant masculine și interesante. Ochii săi de tăciune erau vioi și inteligenți, cum privea împrejur prin sala de judecată.

Apoi acești ochi se întâlniră cu ai ei. Ea îi susținu privirea, așteptându-l s-o mute, dar el nu cedă. Krista era pe deplin conștientă de implicațiile psihologice ale limbajului ochilor, trupului; studiase cu grijă fiecare aspect pe care l-ar fi putut folosi în avantajul ei la tribunal. Și din câte citise, acum știa că un cu totul alt înțeles, decât observația în treacăt, îl avea contactul privirilor lor, ce dura mai mult de două secunde.

Putea deveni o provocare agresivă. Cel ce privea primul în altă direcție ceda superioritatea. În ciuda senzației crescânde de

disconfort, Krista nu avea de gând să cedeze superioritatea unui judecător din fundul provinciei, care probabil nu era obișnuit să aibă de-a face cu femeii-avocat și încerca să-și impună eul său masculin.

Privirile lor se susținură. Să fi fost doi bărbați, provocarea ar fi înclinat spre o posibilă acțiune agresivă. Dar Krista Conway era femeie, iar Logan Moore era bărbat, iar îndelungul contact al privirilor lor alunecă rapid în arena sexuală.

Genele Kristei tremurară involuntar. Magnetismul bărbatului era prea puternic și o forță primordială din ea răspunse corespunzător. Trupul ei se încleștă. Își simți răsuflarea tăiată, de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Apoi privirea judecătorului trecu peste ea.

Pentru o fracțiune de secundă, Krista rămase încremenită și-și ascultă pulsul zbătându-i-se în urechi. Întregul ei trup părea să vibreze. Niciodată nu mai reacționase atât de intens la privirea insistentă a unui bărbat. Ce Dumnezeu se întâmplase cu ea? Își azvârli o privire asupra servietei de piele, asupra paginilor cu adnotări, într-o confuzie teribilă. Când îndrăzni să ridice din nou privirea, îl găsi pe judecător urmărind-o.

Încă o dată privirile lor se încrucișară. Krista își simți gura uscată. Căldura îi cuprinse încet corpul. Nu părea să se uite în altă parte decât la el. Nu putea să se miște, să gândească sau să respire. Privirea lui era acum fixată asupra gurii ei și îi simțea efectul de parcă ar fi atins-o propriu-zis. Buzele ei se depărtară și-și trase violent respirația.

Șoapta frenetică a lui Ned Bolger o smulse în cele din urmă din transa ciudată a simțurilor, în care căzuse.

— Elaine arată atât de a naibii de înfumurată. Crede că a câștigat deja, vrăjitoarea. Abia aștept să-i văd fața după ce o

termini pe ea și-l dai gata pe afurisitul ei de avocat. O să-i anihilăm, nu-i așa?

Krista își privi clientul și își înghiți un suspin. Câteodată era greu să ai de-a face cu asta, cu ostilitatea aceea teribilă dintre un bărbat și o femeie care cândva se iubiseră și trăiseră împreună ca soț și soție. Își făcea temeinic meseria, deoarece considera că un divorț era o tristă realitate a vieții, iar profesioniștii competenți erau esențiali să realizeze dizolvarea unui mariaj mort sau în decădere. Dar nu-i plăcea să fie folosită ca o armă de răzbunare. Nu dorea să-i anihileze pe Elaine Bolger și pe Ross Perry. Dorea doar să câștige în mod cinstit un caz pentru care consumase timp și efort.

— Vrăjitoarea, mormăi Ned Bolger din nou, aruncând nevestei sale o privire furioasă, care îi fu întoarsă în același fel de către Elaine.

Ross Perry prinse privirea Kristei și ridică ușor din sprâncene. Krista ridică din umeri aproape imperceptibil. Cazul „Bolger contra Bolger” era gata pentru a începe...

* * *

— Obiecția se respinge, decretă Logan Moore cu o bătaie a ciocănelului. Zgomotul păru să reverbereze în capul său. Tâmpilele îi zvâcneau, iar cleștele tensiunii ce-i apăsa creștetul capului se strânse și mai mult. Fusesse judecător în comitatul Garrett la Instanța Civilă, în ultimii zece ani, dar niciodată nu fusese martorul unui divorț atât de dur, precum „Bolger contra Bolger”.

Oare acest bărbat și această femeie s-au iubit vreodată? se întrebă el în timp ce îl asculta pe Ross Perry chestionând un martor. Cu siguranță, părea puțin probabil, judecând după

acuzățiile și contraacuzățiile răutăcioase și înveninate ce se schimbaseră astăzi. Totuși fuseseră căsătoriți timp de doisprezece ani și aveau trei copii... Munciseră împreună pentru a pune pe picioare o afacere prosperă de design interior. Pentru toate acestea se luptau acum, pentru absolut fiecare lucru neînsemnat, chiar și pentru posesia abonamentului familiei la „Ghidul TV”. Logan încercă să și-i imagineze pe Ned și pe Elaine Bolger îndrăgostiți unul de altul, împărțind speranțele, planurile și visele. Ce se întâmplase cu acest cuplu? Ce-i adusese în punctul în care doreau doar să se rănească și să se distrugă reciproc?

Krista Conway sări în picioare, cu ochii ei albaștri aruncând flăcări.

— Obiecție, domnule judecător, avocatul influențează martorul.

— Obiecția se aprobă, spuse Logan. Spre surprinderea sa, privirea rapidă pe care i-o aruncă Ross Perry, Kristei Conway, nu era plină de dușmănie, pentru că ea marcaseră un punct, iar el pierduse. Mai curând era... admirație? Și apoi își dădu seama. Ei bine, celor doi le plăcea! Pasele acerbe de volei, mișcărilor strategice și contramișcărilor. Logan bănuia că atât Krista Conway, cât și Ross Perry erau excelenți jucători de șah și volei, întrucât combinau aspecte ale ambelor jocuri în stilul lor de la tribunal. Dar Krista Conway deținea superioritatea.

— Te așteaptă o adevărată luptă de cocoși, îl avertizase judecătorul Roger Wright când vestea despre spitalizarea judecătorului Jack Benton fusese anunțată, împreună cu desemnarea lui Logan ca înlocuitor al acestuia. Primul lucru în registrul tău de procese e un caz de divorț, cu Conway și Perry ca avocați oponenți. Întotdeauna izbucnesc artificii când se încleștează acești doi rechini.

— Artificii? repetă batjocoritor Candace Flynn, un alt judecător la Instanța Civilă. Vrei să spui vărsare de sânge. Am prezidat un divorț contestat, avându-i pe Conway și Perry ca oponenti. Nu-i de mirare că Jack a decis să prefere operația pentru ulcer, unei operații la tribunal în această dimineață.

— Îți amintești cine a câștigat cazul? întrebă Roger plin de curiozitate. Conway sau Perry?

— Ah, îmi amintesc. Cum aș putea să uit un asemenea caz? Krista Conway l-a câștigat. Ea e o baracudă și toată lumea știe asta, dar tehnica și prezentarea ei sunt aproape fără greșală. Este foarte vicleană, dar într-un mod direct și total dezarmant. Candy zâmbi cu șiretenie. Îmi amintește foarte mult de mine, pe timpuri, în zilele mele de glorie.

— Candy era cea mai bună avocată în procese de divorț de pe aici, înainte de a fi numită judecătoare, îi explică Roger lui Logan. Iar Krista Conway a preluat ștafeta de unde o lăsase ea. Ai învățat-o toate trucurile tale, Candy?

— Copila asta n-a avut nevoie de niciun ajutor. Este așa de matură! spuse Candy admirativ. Este incredibil de temeinică. Iar prezența ei în Curtea de Justiție se apropie copleșitor.

— Radiază farmec, aprobă Roger. Asta te poate influența, indiferent cât de hotărât ești să-i rezisti.

— Krista Conway, repetă Logan. O femeie și o baracudă? auzise de termenul ăsta, bineînțeles. Se referea la puternicii și bine plătiții avocați, specializați în divorțuri, care îi jefuiau de toate bunurile pe nefericiții soți ai clienților lor. Bombardierele care își nimiceau opoziția. Nu existau baracude în comitatul Garrett. Rata divorțurilor și veniturile erau în mod simțitor mai coborâte decât aici, în comitatul Montgomery.

Candy Flynn zâmbi. Sau cel puțin Logan crezu că era un

zâmbet. Era greu de precizat cu caustica judecătorească Flynn.

— Bietul Logan! spuse ea. Întâi, găsești o femeie judecătorească. Acum trebuie să te lupți și cu femeile-baracude. Un adevărat șoc cultural, hmm?

Roger îi trase lui Logan o palmă zdravănă pe spate.

— Ei bine, cel puțin vei avea o dimineață interesantă, Logan. Krista Conway e, probabil, cea mai bună avocată în procesele de divorț din zonă, iar lui Ross Perry îi place să o facă să alerge pentru banii ei. N-o să te plictisești.

— Nu-i niciodată plictisitor să o privești pe Krista Conway, câștigându-și cele două sute cincizeci de mii de dolari pe an, adăugă Candy. Era clar că a savurat reacția încremenită a lui Logan, la auzul cifrei.

De fapt, Logan era dărâmat. Două sute cincizeci de mii de dolari pe an? Asta era de patru ori suma anuală pe care statul Maryland i-o plătea lui pentru îndatoririle sale judiciare. Dintr-odată, deveni foarte curios să o vadă pe această Krista Conway, această renumită baracudă. Nu cunoscuse niciodată o femeie care era stăpâna unui atât de incredibil salariu.

— Îmi place stilul Kristei, spuse Roger. Zâmbi ștrengărește. Bentley-ul acela decapotabil, albastru ca safirul, pe care îl conduce, adăugă el și fluieră. Aia da mașină!

— A cumpărat-o pentru că se potrivește cu culoarea ochilor ei, spuse Candy râzând.

— N-am văzut niciodată un Bentley decapotabil, în afara unei expoziții auto, spuse rar Logan. Gândindu-se mai bine, își zise că nu văzuse unul nici măcar la o expoziție. Doar în filme. Nu se făcea deloc comerț cu Bentley-uri în întreg comitatul Garrett. Nu exista niciun Bentley în comitatul Garrett.

— Obiecție, domnule judecătorească, aproape că strigă Ross,

întrerupând-o pe Krista Conway ce o interoga pe Elaine Bolger. Direcția aceasta a interogatoriului este complet irelevantă.

Logan privi spre Elaine care-și răsucea agitată batista în timp ce stătea pe scaunul martorilor. Krista Conway dezvăluise, metodic și cu grijă, câteva inconveniente bătătoare la ochi, în acuzațiile furioase ale femeii împotriva soțului său.

Baracudă, se gândi Logan. Un termen împrumutat de la viclenele creaturi marine cu același nume. Vorace. Înșelătoare. Privirea să se mută asupra Kristei Conway. Ea își ridică puțin capul și privirile li se întâlniră... Ochii ei, observă el, au o nuanță extraordinară de albastru. O inteligență alertă strălucea în ei. Logan se simți de parcă ar fi fost lovit în plexul solar.

— Obiecția se respinge, se auzi pe el însuși decretând. Ross Perry se încruntă, iar Krista păru mulțumită.

Logan se uită de la unul la altul. Luase o decizie corectă? se întrebă el. Era neobișnuit – și complet dezorientat – să încerce să decidă pentru a doua oară, în gând. De obicei, era foarte sigur de deciziile sale juridice. Până acum. Acum nu mai era sigur dacă decisese în favoarea Kristei Conway, pentru că așa era corect, sau pentru că... atunci când o privea, se simțea de parcă sângele îi ia foc.

Simțise același lucru când o văzuse pentru întâia dată la tribunal, în dimineața aceea. Judecătorii Wright și Flynn îi descriseseră curajul Kristei Conway, îi spusese de salariul ei și de mașina ei englezească, dar neglijaseră să menționeze că era tânără și frumoasă, cu o față și un corp pe care te aștepti să le vezi la televizor sau în filme, dar nu într-o sală de judecătorie.

Logan fusese incredul. Krista Conway îl făcuse cnocaut, și fusese incapabil să-și dezlipească privirea de pe ea. Un vâl moale de păr negru ca noaptea îi încadra fața în formă de inimă, cu

trăsături delicate, aproape fragile. Tenul alb ca laptele crea un contrast desăvârșit cu întunericul părului ei. Ochii ei albaștri, depărtați unul de altul, puși în valoare de sprâncenele dese și perfect arcuite, de genele negre, erau atât de vii, încât culoarea de safir curat era vizibilă chiar de la distanță. Baracudă înșelătoare? Simțurile lui Logan protestară la această idee. Arăta ca un înger. Un înger frumos și sensibil.

Privirea lui se prelinse pe trupul ei, observând impecabilul costum de mătase albastră, care știa că o costase mai mult decât oricare costum pe care-l avusese el vreodată, albul imaculat al bluzei și împunsătura fermă a sânilor ei dedesubt. Linia taliei și șoldurilor ei erau subliniate de fusta strâmtă. Reuși să observe că picioarele ei erau lungi și aveau o formă frumoasă, că gleznele ei erau subțiri și delicate. Era destul de înaltă, probabil avea un metru și șaptezeci de centimetri, dar silueta ei, cu oase mici, dădea iluzia fragilității pe care o au minionele.

Era total nesatisfăcut de reacția lui față de ea. Când fusese ultima oară că se uitase la o femeie și se simțise ca izbit cu securea? Categorie nu se întâmplase astfel între el și Beverly. El și Bev se cunoscuseră de-o viață. Își iubise mult soția, dar nu-și putea aminti ca vreodată imaginea lui Bev să-i întunece mințile. Nici măcar Amy Sue Archer, cu farmecul ei de păpușă blondă, nu provocase o asemenea reacție în el.

Logan continuă să o fixeze cu privirea și, încet, încet, se făcu lumină în mintea lui. Krista Conway deținea o forță mult mai puternică decât frumusețea ei tulburătoare. Radia o sexualitate vibrantă care atrăgea fără niciun efort. Și tenta. Logan înghiți cu greu și privi în altă parte.

Pentru ca doar câteva secunde mai târziu să se fixeze asupra gurii ei. Avea o gură frumos arcuită, subliniată de roșul-purpuriu al

rujului. O gură sexy și mobilă care îi făcea pulsul să zvâcnească. Când buzele ei se despărțiseră sub privirea lui, simțise fizic efectul. Zvâcnetul neașteptat prin șale îi schimbase decizia. Niciun înger n-ar fi putut stârni unui mascul un răspuns atât de primitiv. Era sexy, fierbinte.

— Este nefondat, domnule judecător. Obiecție!

Strigă Ross Perry...

Logan își drese glasul. Krista Conway își ridică privirea spre el. Înălță din sprâncene și-și răsuci buzele.

— Repet, domnule judecător, spuse ea, înainte ca el să fi avut șansa să vorbească, părând tuturor ca o școlăriță spășită. Exceptând, se gândi Logan, că glasul ei era tot atât de sexy și de arzător ca trupul. Nicio școlăriță nu avusese vreodată o voce și un corp asemeni Kristei Conway. Și nicio școlăriță nu se mișcase cu grația ei fluidă. Fiecare vorbă a ei, fiecare mișcare stârnea interesul. Era fascinantă, își zise, împotriva voinței lui. Privind-o, ascultând-o era... excitant. Iar apoi:

— Domnule judecător, am putea avea o pauză de cinci minute? Întrebă Ross Perry. Logan se întrebă dacă Perry îi simțise instinctiv preocupările lui cu avocata oponentă, sau pur și simplu spera să strivească avântul lui Conway și să-și cruțe clienta agitată? Oricare ar fi fost motivul, Logan aprobă pauza.

Krista se întoarse imediat la clientul său, în timp ce Elaine coborî de pe scaunul martorului. Logan se întoarse în încăperea rezervată judecătorilor și-și puse un pahar cu apă rece ca gheața. Simțea că-și pierduse toată profunzimea gândirii, toți cei zece ani de experiență. Era în mod clar un proces de divorț într-un oraș mare, iar participanții erau o specie diferită, față de locuitorii comitatului Garrett. Acasă rezolvase toate tipurile de cazuri invocând codul familie și își câștigase o mare reputație prin

abordările novatoare și soluțiile creative. Dar aici, acum...

Pierdea controlul cazului, recunosc Logan cu amărăciune. Krista Conway preluase cumva comanda, cu Ross Perry făcând figurație în jurul ei, iar judecătorul era parcă scos din spațiu. Va sfârși cu o decizie în favoarea lui Conway și nu era sigur cum sau de ce s-o ia. Ce spusese judecătoria Flynn?

— E foarte vicleană într-un mod direct și complet dezarmant. Cât era de adevărat! Iar apoi judecătorul Wright a intervenit, spunând:

— Radiază farmec și te poate influența indiferent cât de hotărât ești să-i rezisti.

El era hotărât să-i reziste. Fusese uluit de Krista Conway, admise Logan, dar nu în mod exclusiv, întreaga scenă era uluitoare. Viața sofisticată, de orășeni, a familiei Bolger, venitul lor cu șase cifre, completat de mașini Porsche, antichități valoroase și călătorii anuale în Europa, și chiar agresiunea greu de urmărit, dar stilată, a celor doi avocați.

Dar scurtul răgaz îi dădu lui Logan timpul necesar pentru a vedea lucrurile în perspectivă. Era naiv să fii orbit de materialism. Indiferent cât de bogați erau clienții și avocații, el era judecătorul aici, și puterea sa era absolută. Să presupunem că era acasă, în comitatul Garrett, și cazul era în mâna avocaților de acolo, Otis Taylor și Billy Joe Lewis? Ca judecător, el ar fi acordat mai puțină atenție dinamicii procesului și ar fi privit cu atenție cuplul și istoria sa. Începu să procedeze în acest mod, înfățișându-și-i pe cei doi Bolger ca o familie aparținând clasei muncitoare. Erau părinții a trei copii mici... iar judecătorul Moore credea cu strășnicie că niște copii aveau nevoie de o casă cu doi părinți.

Aprodul își băgă capul pe ușă.

— Domnule judecător, avocații sunt gata, spuse el cu

deferență, anunțând sfârșitul pauzei.

Logan se întoarse în sala de judecată.

Doi

Cinci ore mai târziu, atmosfera din sala de judecată aproape fremăta de tensiune. După ce se retrăsese în încăperea sa pentru două ore, să delibereze asupra cazului, judecătorul Logan Moore urma să rostească verdictul în procesul „Bolger contra Bolger”. Krista simți un val familiar de adrenalină care-i făcu inima să tresară și stomacul să se agite. Se așeză pe marginea scaunului, vigilentă și în așteptare.

— Divorțul se respinge, rosti Logan Moore cu o voce tunătoare.

Pentru o secundă Curtea rămase atât de tăcută, încât puteai auzi proverbiala muscă zburând. Krista privi nesigură spre Ross. Expresia lui era la fel de înmărmurită ca și a ei... Se ridică încet în picioare.

— Ăă, vă rog să mă scuzați, domnule judecător, dar ați putea... ah, să repetați?

— Refuz să acord divorțul, doamnă avocat, spuse Logan cu răceală. Krista se așeză. Și recomand ca Elaine și Ned Bolger să-și caute un avocat pentru reconciliere, în nu mai puțin decât nouăzeci de zile.

— Un avocat pentru reconciliere? izbucniră în cor atât cei doi Bolger, cât și Krista și Ross. Fețele și vocile lor oglindeau o totală neîncredere.

— Acest cuplu a avut o căsnicie viabilă timp de doisprezece ani, spuse Logan apăsător, și sunt trei copii care trebuie avuți în vedere, împreună cu firma condusă în familie. Da, se gândi el, exact acesta era felul în care rezolvase câteva cazuri de divorț acasă, în comitatul Garrett. Iar eforturile de reconciliere, ordonate de Curtea de Judecată, fuseseră de asemeni o reușită.

— Având în vedere întreaga miză de aici, continuă el, simt că țin de responsabilitatea Curții să promoveze o reconciliere între Elaine și Ned Bolger. Privi cu severitate la cei doi avocați împietriți.

Pot să vă reamintesc amândurora că prima și cea mai mare îndatorire etică și profesională a unui avocat este să caute reconcilierea unui cuplu, înainte de a începe procedurile de divorț. O îndatorire care se pare că a fost neglijată aici.

— O reconciliere? șopti isteric Ned Bolger către Krista. Eu nu pot trăi cu Elaine! M-ar omorî – dacă n-aș omorî-o eu mai întâi! Krista, fă ceva!

În mod automat, Krista se ridică din nou în picioare. Încă nu-și revenise după rostirea verdictului. Divorțul se respinge. Era pentru întâia dată când auzise aceste cuvinte la tribunal. Cei doi Bolger se holbau la judecător de parcă tocmai îi condamnase la scaunul electric.

— Domnule judecător, obiectez! se auzi Krista exclamând. Nu puteți face așa ceva!

— Ei bine, doamnă avocat, tocmai am făcut-o, răspunse Logan Moore cu o tonalitate catifelată, plină de dezaprobare. Nici măcar o singură dată, în timpul celor zece ani de când se află pe scaunul judecătoresc nu-i contestase un avocat, în mod deschis, verdictul! se gândi el. Venit cu șase cifre și un Bentley decapotabil pe deasupra, această baracadă avea al naibii de mult tupeu.

— Îmi pare rău că nu ești de acord cu verdictul meu, doamnă avocat, dar nu pot face nimic. Acesta e doar un dialog și nu se poate face recurs.

Oare o ironiza? se întrebă Krista, privirea ei prinzând focul tăciunilor din ochii lui. În acel moment, nu erau avocată și judecător, ci femeie și bărbat, încleștați într-o competiție

înfierbântată, doar a lor.

— Dar nu se procedează astfel aici, la noi, în comitatul Montgomery, se grăbi Krista să explice. Dintr-odată își dădu seama că greșise. Greșise drastic. După expresia de pe fața judecătorului, știu că el gândea că ea își bate joc de comitatul Garrett...

— Se procedează, în schimb, acum, doamnă avocat. Vocea lui Logan era încărcată de sarcasm. Nu-i scăpase aluzia pe care ea o făcuse cu privire la comitatul Garrett. Acum, dacă ați terminat de împărtășit instanței sfatul dumneavoastră, probabil îmi permiteți să continuu.

Umilită și lipsită de orice putere, Krista se cufundă în scaunul său. Tăcerea se așternuse iarăși în tribunal și simțea fiecare ochi ațintit asupra ei. Dumnezeu mare, ce făcuse?

Era îngrozită de propria ei izbucnire. Nu-și pierduse niciodată calmul la tribunal, până acum. Judecătorul avea perfectă dreptate. Nu era cu adevărat nimic ce ar fi putut face împotriva verdictului său și, oricât de mult l-ar fi dezaprobat, să-l provoace deschis fusese prostesc și impulsiv și... de-a dreptul necugetat.

El o pedepsise aspru în fața întregii Curții, de parcă ar fi fost o studentă în primul an de facultate. Și ceea ce era și mai rău, o meritase deoarece se purtase exact ca o studentă în primul an. Cu coada ochiului, îl văzu pe Ross Perry surâzând afectat. Dacă verdictul judecătorului îl supăraseră, să-și vadă rivala dojenită în fața Curții părea o recompensă suficientă".

Judecătorul Moore se adresa lui Ned și Elainei Bolger, explicându-le clauzele verdictului său, dar Krista de abia auzea ce spunea. Ea era ocupată să se autodojenească, totdeauna avusese cea mai mare grijă să nu jignească judecătorii de la Instanța Civilă.

Trebuia să-și prezinte cazurile înaintea lor și nu-și permitea să intre într-un proces având împotriva ei vreun judecător deja

prejudiciat.

Și, într-un mod ciudat și împotriva voinței ei, pe jumătate admira curajul lui Logan Moore de a fi prezentat șocanta și neașteptata sa hotărâre. Îi admitea argumentele – familia Bolger avusese cândva o căsnicie viabilă, avea trei copii și o afacere a familiei. Într-un roman de dragoste, o reconciliere ar fi fost posibilă, chiar inevitabilă. Kristei îi plăceau mult romanele de dragoste. După ce ascultai ore în șir cupluri, luptându-se până la ultima suflare, un roman de dragoste te împrăștiă și te revitalizează, te făcea să te pierzi într-o lume în care perechile se iubeau și trăiau fericite până la adânci bătrâneți.

Dar Krista nu făcea niciodată greșeala să încurce cele două lumi. Iar aici, în lumea cea adevărată... Privirea ei rătăci de la Ned la Elaine. Dușmănia dintre ei era aproape tangibilă prin violența ei. Nu, aici, în lumea adevărată, reconcilierea era imposibilă. În mod categoric, judecătorul Moore făcuse o greșală.

Era cât se poate de rău că i-o spusese. Se băgase peste deciziile judecătorului Logan Moore. Krista nu-și făcea nicio iluzie în privința asta. Și Ross o știa, de asemenea, foarte bine.

— Nu mai fi așa posomorâtă, spuse el vesel, pe când părăseau sala și mergeau pe coridor. Moore doar îi ține locul lui Benton. A fost un singur schimb de focuri, Krista. N-o să mai apară în fața lui. Când cei doi Bolger își vor reînregistra cererea de divorț, Moore nu va mai fi de mult pe aici.

— Nu, domnule Perry. Moore va mai fi pe aici, se auzi vocea profundă a judecătorului în spatele lor.

Ross și Krista se răsuciră pentru a-l găsi pe Moore stând drept în spatele lor. Înălțimea lui dominatoare îi făcea să se simtă pitici. Fața lui Ross se înroși, de parcă ar fi fost un școlar neastâmpărat prins de director.

Logan continuă:

— Îi țin locul lui Bill McCrory, timp de un an, pe scaunul de judecător de aici, din comitatul Montgomery, spuse el cu răceală. Face o călătorie de studii pentru a preda la Yale, iar eu am fost numit la Instanța Civilă pe timpul absenței sale.

Un an, se gândi Krista, înăbușindu-și dorința de a scoate un geamăt. Deși majoritatea cazurilor ei erau stabilite în afara procesului, cel puțin trei din zece erau rezultatul unei bătălii în fața instanței. Dacă va fi să aibă ghinionul să fie desemnată când Logan Moore prezidează, mai mult ca sigur că judecătorul va fi în procent de nouăzeci la sută împotriva ei, înainte ca ea să pună piciorul în tribunal.

— Domnule judecător Moore, aş vrea să-mi cer scuze, începu ea repede, și făcu greșeala să-și ridice privirea spre el. Trebuia să-și dea capul pe spate, pentru că el era atât de înalt. Ochii lui de tăciune îi ardeau pe ai ei.

— Chiar așa? întrebă Logan. El își simți pulsul accelerându-se. Avea cei mai mari și mai albaștri ochi pe care-i văzuse vreodată.

— Da, zise Krista înghițind în sec. Vocea lui aspră dovedea că nu o plăcea deloc și că n-avea de gând să-i ușureze sarcina. M-am purtat necorespunzător și n-am absolut nicio scuză decât că... că m-ați prins pe picior greșit.

Își dorea ca el să n-o privească stăruitor. O domina în înălțime, dra masiv, plin de forță și întunecat, silueta lui puternică fiind accentuată de roba neagră de judecător. Privirea lui o susținu pe al ei timp îndelungat, apoi rățăci pe gura ei înainte: de a cădea pe sânii ei plini. Ca răspuns, Krista își simți sfârcurile înfiorându-se, le simți întărindu-se și împungând materialul dantelat al sutienului.

Nu, protestă ea în gând. Nu putea fi atrasă sexual de un

judecător! Era curată prostie. Era lipsă de profesionalism și nu-i stătea câtuși de puțin în fire. Astfel era comportarea ei de când îl zărise pe Logan Moore, pentru întâia oară, în dimineața aceasta.

— Te-am prins pe picior greșit? repetă el batjocoritor. Pentru că n-am dat un verdict în favoarea dumitale, doamnă avocat. Logan nu-și putea dezlipi privirea de la ea. Îl captiva, împotriva dorinței sale, și era furios pe el și pe ea. De ce trebuia să fie ochii ei de un albastru atât de intens, de ce erau atât de luminoși și expresivi, atât de vivace? De ce trebuia să aibă cea mai bună de sărutat gură din câte văzuse vreodată? Și de ce împrăstia o strălucire sexuală ce era irezistibil de tentantă? Un val puternic și neașteptat de dorință îl străbătu.

Nu, nu putea să o dorească. Era absurd, imposibil, și nu-i stătea deloc în fire. Gusturile lui nu se îndreptau spre femei bogate, rafinate și agresive. Avea patruzeci de ani și era un judecător calificat și respectat, văduv și tată a trei copii. Un bărbat care reprezenta familia și tradiția.

Avea o logodnică acasă, în comitatul Garrett, pentru numele lui Dumnezeu! Nu, nu o logodnică. Nu chiar. El și Amy Sue nu erau logodiți în mod oficial, dar chestiunea căsătoriei se subînțelegea. Era de sperat că spre sfârșitul acestui an, copiii lui se vor împăca cu ideea recăsătoriei sale, iar el și Amy Sue își vor putea anunța logodna.

Și totuși, iată-l privind la Krista Conway ca un idiot lovit de trăsnet! Cum trebuie să-și bată ea joc de el! se gândea doamna bombardier, cu ochii albaștri ca safirul – oare într-adevăr conducea un Bentley de aceeași nuanță minunată – că a mai făcut o cucerire? se gândea oare că gunoiul ăsta, venit din zona muntoasă, nu se potrivea cu experiența și existența ei sofisticată de pe coasta de est?

— Nu mă las vrăjit de baracudele de tribunal, doamnă avocat, spuse el cu duritate. La naiba, era adevărat! Trebuia să aibă grijă să-și amintească exact ceea ce era ea, în ciuda înfățișării. Îmi place să construiesc, nu să distrug. Și am de gând să administrez un antidot veninului pe care-l injectezi dumneata în căsătorii ce pot fi salvate.

— Nu injectez venin în căsătorii, spuse Krista, înțepată de violența lui verbală. Veninul e deja acolo, distrugând mariajul, cu mult înainte ca eu să mă fi implicat. Câteodată, tocmai divorțul este singurul antidot.

— Este tocmai ce mă așteptam să răspunzi, doamnă avocat. La urma urmei, te îmbogățești de pe urma divorțurilor, nu-i așa? În momentul când rostea cuvintele, Logan realizează că o dăduse în bară. Oare de ce o biciuia în felul acesta? Ross Perry se holba la el, de parcă Logan își pierduse mințile. Poate că tocmai asta se întâmplase. În mod obișnuit e calm. Confruntarea dură, pur și simplu nu-i stă în fire.

Totuși, când se uită la Krista Conway, ceva îl arse în interior, ceva care devenea tot mai fierbinte cu cât se apropia de ea. Nu se simțise nicicând, cu atâta intensitate, atât de sălbatic. Era alarmant și... incredibil de atrăgător. Pentru întâia dată de la moartea lui Beverly, se simți cu adevărat viu, legat de viață și nu doar imitând mișcările celor vii.

Krista își deschise gura să vorbească, apoi o închise repede. Voia să-i spună judecătorului Moore că devenise avocată în probleme matrimoniale deoarece în facultate legile divorțului i se păruseră nedrepte și pătinoare și își dorise să anuleze discrepanțele. Faptul că avea un fler deosebit pentru acest gen de muncă nu însemna că era împotriva căsătoriei și împotriva familiei. Nici gând.

Dar lucirea dură din ochii negri ai judecătorului o opri. Oricum, o categorisise deja. Nu trebuia să se justifice în fața lui Logan Moore, care, evident, o judecase și o condamnase în sinea lui.

— Clienții mei vin la mine, spuse ea. Nu eu îi caut. Se înalță cât putu și-i întâlnește în plin privirea întunecată. Sunt pe deplin conștientă că pe un avocat etica îl obligă să sugereze o reconciliere între parteneri, înainte de a începe procedurile de divorț. Așa și fac întotdeauna. Dar în unele cazuri

— Cazul Bolger, de exemplu - perspectivele unei împăcări pur și simplu nu sunt realiste. Există prea multă ostilitate și ură între ei, ca să fi supraviețuit vreun strop de dragoste.

— Unde e ură, sunt sentimente puternice, spuse Ross Perry. Zâmbetul său era puțin ciudat. Și existența sentimentelor puternice sugerează pasiune, oricât de mascată ar fi. Poate cei doi Bolger au o șansă, la urma urmei.

Logan și Krista se privesc reciproc. Cuvintele lui Ross - existența sentimentelor puternice sugerează pasiune - părură să atârne în aer între ei, și apoi să reverbereze în capetele lor. Imaginile și zgomotele din jurul lor păliră și se estompară pe măsură ce conștiința prezenței celuilalt se adânci și se ascuți.

Krista privi insistent în ochii negri, extrem de negri, ai lui Logan. Știa instinctiv că este un om obișnuit să stăpânească puterea, un bărbat obișnuit să fie ascultat. Ar fi dominat o femeie, atât în pat, cât și în afara lui. Sau, cu siguranță, ar încerca. Și în timp ce se revolta împotriva unei astfel de constatări, un îndemn primitiv, din adâncurile ei, o făcea să se întrebe cum ar fi să stai docilă în brațele sale, să fii mângâiată, până la supunere, de mâinile acelea mari...

Respirația i se opri în gât. Se simți de parcă era pe punctul de

a se pierde în ademenitoarea catifea fluidă a ochilor lui de tăciune. De ce? se întrebă ea stupefiată. Cum?

Krista Conway era o femeie frumoasă, puternică și cu succes, care era în stare să nu cedeze în lumea competitivă a bărbaților, se gândi Logan. Depășea, de asemeni, tărâmul experienței sale. N-avea niciun motiv să fie atras de ea, totuși se simțea târât în adâncimile provocatoare ale ochilor ei albaștri, strălucitori. Arăta atât de dulce și de mătăsoasă, și o dorea nemăsurat de mult. Cum ar fi fost să-i aibă trupul suplu sub el, să-și plimbe mâinile peste curbele ei bogate și s-o facă să strige de împlinirea pe care doar el i-o putea da? Să se avânte în căldura ei umedă și întunecoasă. Trupul i se înțepeni.

Aproape imperceptibil se mișcă unul spre celălalt.

— Dacă mă scuzați, domnule judecător Moore, spuse Ross Perry, am o întâlnire la care am întârziat deja. Tonul său grăbit rupse brusc legătura senzuală dintre Krista și Logan.

— Da, desigur, domnule Perry, spuse Logan. O roșeață intensă i se întinse dinspre grumaz spre față. Deși nimeni nu putea ști că avusese fantezii erotice, era, oricum, rușinat de el însuși. Krista Conway îi făcuse să piardă complet noțiunea timpului și a spațiului. Nu i se mai întâmplase înainte, cu nicio femeie. Privi cu intensitate în jos la ea și simți o durere senzuală din creștet până în tălpi.

— Și eu... ah, am o întâlnire, spuse repede Krista.

Nu avea, dar dorința de a scăpa de privirea întunecată a lui Logan Moore, care o absorbea, era copleșitoare. Nu că ar fi fugit, se autoasigură ea. Dar judecătorul avea un ciudat efect destabilizator asupra ei. Un efect pe care nu îndrăznea să-l analizeze îndeaproape.

— Oprește liftul! strigă Ross, în timp ce se repezea spre

ascensorul pe jumătate plin. Krista se grăbi în urma lui. Tocmai când era să pășească în lift, ceva – o forță aproape tangibilă – o făcu să se întoarcă și să privească înapoi. Logan Moore o urmărea. Încet, împotriva voinței, îi întâlni ochii.

Privirile lor se susținură și se încălțară până când ușile liftului se închiseră, separându-i.

— Ah! Ce caz! zise Ross, rezemându-se de perete și expirând profund. De parcă cei doi Bolger n-ar fi fost suficient de chinuitori, mai căpătăm și un judecător care nu crede în divorț. Dă-mi-o pe Candace Flynn la Curte în orice zi. Pentru ea, divorțul e lucru sfânt.

Krista nu dădu nicio replică. Privea fix la cifrele luminate de pe panoul electronic al liftului, dar vedea ochii întunecați ai lui Logan.

— Se apropie cazul Landau de încredințare a copilului, urmă Ross. Sper că nu crezi... își scutură capul. Nu, nu se poate întâmpla iar. Tu și cu mine, ca avocați oponenți pentru cei doi clienți, ușor inflamabili, și cazul desemnat lui Moore? Prea multe coincidențe.

Krista se forță să se gândească la cazul de custodie Landau. Ea o reprezenta pe Marcia Landau, în efortul de a fi încredințată exclusiv fiica de cinci ani, Julie, a celor doi Landau. Ross Perry voia să facă același lucru pentru Gary Landau. Se prefigura o dispută amară, așa cum fusese și divorțul Landau cu trei luni în urmă.

— Pe de altă parte, continuă Ross, fără a părea deranjat de lipsa de participare la conversație a Kristei, sunt prea puțini judecători la Instanța Civilă, iar dacă Benton e plecat pentru un timp și Moore e aici pentru întregul an... cred că e o șansă din două sau trei să-l avem din nou pe Moore.

În mintea ei, Krista îl văzu pe Logan intrând în sala de

judecată, înalt, întunecat și impresionant în roba să neagră. Un nod i se formă jos, în abdomen... Ochii lor se întâlniseră... el o privise... Iar ea simțise, dorise... Obrajii i se îmbujorară.

Nu-i stătea în fire. Ea era întotdeauna stăpână pe sine, controlându-se în mod calm. Ca și cum privirea întunecată a lui Logan ar fi străpuns fațada pe care ea o înfățișa lumii și i-ar fi zărit visele secrete și dorințele ce zăceau în adâncurile ei.

— ... data viitoare când te înfățișezi într-un proces prezidat de judecătorul Logan Moore, Krista. Râsul lui Ross o făcu să tresară și o aduse la realitate. M-ai ucis când ai sărit în picioare și ai spus: "Domnule judecător, nu puteți face asta!" râse Ross din nou. Tot ce puteam face era să mă abțin să izbucnesc în râs. Privirea ucigătoare a judecătorului m-a făcut să mă abțin. Dacă privirile ar putea ucide, ai fi dat ortul popii, Conway.

Interpretarea oarecum jovială a lui Ross privind contactul dintre ea și Logan puse un sfârșit brusc și irevocabil viselor Kristei despre judecător. Își autoatrase atenția că privirile lui pătrunzătoare nu aveau nimic de-a face cu dorințe tănuite și pasiuni nestăvilite, ci cu o evidentă antipatie și dezaprobare. Nu trebuia să se înșele gândind altfel. De ce procedase astfel la început era o enigmă neliniștitoare, pentru că ea nu obișnuia să țeasă fantezii romantice despre bărbații pe care-i întâlnea. Avea o viață socială liniștită dar plăcută. Bărbații, cu care se întâlnea, o duceau la petreceri, la restaurante bune și la teatru. Exista un respect reciproc și sociabilitate, dar nimic din tensiunea – și pasiunea – care caracterizau o așa numită „relație serioasă”. Nu pentru că ar fi evitat în mod deliberat să se implice emoțional; dar, pur și simplu, nu întâlnise omul care să-i inspire astfel de sentimente.

Începuse să se întrebe deja dacă-l va întâlni vreodată. Dar

astăzi... astăzi îl întâlnise pe Logan Moore. Reacția ei fusese deosebită de tot ceea ce simțise vreodată. Și, în ciuda tuturor eforturilor ei de a și-l îndepărta din minte, ochii lui aprinși, de tăciune, continuau să o vadă.

Trei

Mai târziu, în după-amiaza aceea fierbinte, Krista trecu cu Bentley-ul său albastru pe străzile tăcute, mărginite de copaci, ale suburbiei orașului Montgomery. Ross Perry locuia cu trei străzi mai sus de noua sa casă în stil colonial, din cărămidă roșie. Soția acestuia era adevăratul agent imobiliar care îi vânduse casa. E o zonă juridică, glumise Calla Perry. Nouă avocați și trei judecători locuiau pe o rază de paisprezece blocuri. Joviala Calla le vânduse case celor mai mulți dintre ei.

Krista parcă pe aleea ei. Se dădu jos din mașină și înconjură casa pentru a inspecta stratul de petunii, năpădit de bălării. Trebuia neapărat să-și facă timp pentru grădinărit, săptămâna asta. Se întoarse la ușa din față tocmai când o fetiță, cu ochii mari și căprui, cu o coadă de culoarea mierii, se avântă cu patinele cu roțile, de pe aleea laterală.

— Bună, Krissy! strigă copilul.

Krista îi zâmbi.

— Bună, Lauren. Cum se simte azi cea mai bună prietena a mea din împrejurimi?

— Vrei să spui singura ta prietenă din vecinătate, o corectă Lauren, râzând. Era o glumă constantă a lor. Amândouă se mutaseră în eleganta zonă suburbană la începutul lui septembrie, cu trei săptămâni în urmă, Lauren doar cu două zile înaintea Kristei. Fetița bătea împrejurimile, uitându-se după potențiali prieteni, și dăduse peste Krista care-și căuta motanul nestatornic. Lauren se oprise să o ajute, iar când, la scurt timp după aceea, Cerneală, motanul mare și negru, sosise acasă, Krista invitase fetița în casă pentru o gustare.

Lauren se întorsese de atunci în fiecare zi. Părea să aibă un

radar ce-i indica momentul când Krista sosea acasă. Krista știa că fetița era singură. Copii de vârstă școlară lipseau din împrejurimi. Aici locuiau perechi mai vârstnice, ai căror copii crescuseră și plecaseră, și cupluri tinere, cu copii mici. Nu erau băieți și fete de vârsta lui Lauren, care avea nouă ani. Cel puțin acum.

Krista descuie și deschise ușa din față, în timp ce Lauren își desfăcu patinele cu roțile și le așează ordonat pe scări.

— La mulți ani, Lauren, spuse Krista în timp ce intrau în casă. Îi înmână fetiței un braț de cadouri, împachetate în culori vesele, ce fuseseră lăsate pe masa din hol.

— Krissy! suspină Lauren, privind cu uimire cadourile. Ai ținut minte!

— Crezi că aș putea uita ziua singurei mele prietene din împrejurimi? Haide, deschide-le.

Lauren n-avea nevoie să fie îndemnată. Rupse ambalajul în câteva secunde.

— O Barbie tahitiană! strigă ea. Și Ken și Skipper. Și papagalul lui Barbie! Și - haine pentru toți! Ținând strâns cutiile, se repezi asupra Kristei, care o îmbrățișă rapid, râzând.

— Krissy, e tocmai ce-mi doream!

— Mă bucur, Lauren.

— De unde ai știut? Vrăjită, Lauren se lăsă pe podea pentru a examina fiecare păpușă și costumașele, în cutiile lor strălucitoare. Tao, pisica siameză, cu ochii albaștri și tăioși, a Kristei, i se alătură, investigând ambalajul cu obișnuita-i curiozitate.

Krista zâmbi.

— Noi, avocații, suntem obișnuiți să prindem din zbor ideile. Ceea ce nu fusese câtuși de puțin dificil, în acest caz, se gândi ea. Lauren era o moară stricată care vorbea întruna despre viața și preocupările ei. Barbie și Ken erau în capul listei.

Krista aflase de asemeni că fetița se mutase în zonă cu tatăl ei, cu fratele și sora, aflați la vârsta adolescenței, că își dorise întotdeauna o pisică – și de aici, devoțiunea pentru cele două ale Kristei, Cerneală și Tao – și că mama ei murise când Lauren avea cinci ani. Toate acestea îi fuseseră recitate ca fapte diverse și fără o ordine a importanței.

— Ghici!? spuse Lauren. Scoase micul papagal-jucărie din cutia lui și încercă să-l fixeze pe stîngia din colivia pe care o primise când îl cumpăraseră. Tao se năpusti asupra cutiei goale.

— Ce anume? întrebă Krista. Intră în sufragerie și scoase un disc dintr-o bogată colecție, păstrată pe rafturile de deasupra aparatului ei stereo.

— Îngrozitoarea Amy Sue mi-a trimis o felicitare, spuse Lauren. Am rupt-o și am, aruncat-o. Uite, Krissy, nu-i așa că pasărea stă bine?

— E bine. De ce ai rupt felicitarea îngrozitoarei Amy Sue? Foarte des, Lauren îi oferea Kristei un festin cu povestiri despre îngrozitoarea Amy Sue, aparent o apariție înfricoșătoare care, spuse copilul cu o ironie mușcătoare, crede că-i prietena lui tati. Lauren nu credea așa ceva. Din câte putuse înțelege Krista, Lauren, sora și fratele ei se dedicaseră sabotării relației – indiferent cum era aceasta – dintre nefericita Amy Sue și tatăl lor.

— Era cea mai idioată felicitare din lume! spuse Lauren cu dispreț. Avea un opt mare și roșu pe ea.

— Iar tu ai nouă ani, bineînțeles.

Lauren aprobă din cap.

— Mitch spune că-i bătută-n cap. Mitch era fratele de șaisprezece ani al lui Lauren. Krista se întâlnise și vorbise atât cu sora, cât și cu fratele de câteva ori, când veniseră să o ia pe Lauren, deși nu-l întâlnise încă pe tatăl copiilor.

— Probabil că intenția ei a fost frumoasă, spuse Krista, dându-și seama că îngrozitoarea Amy Sue stricase totul, încurcând vârsta lui Lauren. Puse discul pe platanul pickup-ului și îi dădu drumul.

— N-o să-i spunem tatii că a trimis o porcărie de felicitare veche. Iar Denise va spune: Ei bine, nu crezi că Amy Sue ar fi putut, cel puțin, să-i trimită lui Lauren o felicitare de ziua ei. Lauren fulgeră un zâmbet răutăcios.

Krista știa că Denise, cea de paisprezece ani, o displăcea pe Amy Sue la fel de profund ca și Lauren și Mitch. Ca specialistă în divorțuri, știa cum o a doua căsătorie putea fi distrusă de copii vitregi, ostili. Orice posibilă alianță între tatăl acestor copii și îngrozitoarea Amy Sue părea condamnată de la bun început.

— Îmi place cântecul ăsta, spuse Lauren, scoțându-și-o complet din minte pe Amy Sue, în timp ce îi scotea cu deferență pe Bărbie, Ken și Skipper din cutiile lor. Cum se numește?

— Crede-mă și e interpretat de Royal Teens. Era discul preferat al fratelui meu, Eric. A adunat discuri necunoscute din perioada de început a rock-and-roll-ului și acesta este unul din puținele pe care am reușit să le salvez din colecția sa. Mi s-a spus că se vinde cu până la zece dolari copia – dacă poți găsi unul.

— Avem multe discuri vechi acasă, spuse Lauren, plină de zel. Îmi place să le ascult.

Krista zâmbi cam proteste.

— Și mie! Poate că era demodată din punct de vedere cultural, dar îndrăgea cu duioșie melodiile acelea care îi aduceau amintiri atât de plăcute din copilăria ei și adolescența lui Eric. Fuseseră apropiați, în ciuda diferenței de șapte ani dintre ei.

Lui Lauren îi plăcu *Crede-mă* atât de mult, încât dori să-l asculte din nou. Și apoi iarăși. A cincea oară, cântă și ea.

Curând după aceea, sora ei, Denise, sună pentru a-i aminti lui

Lauren să vină acasă la cină.

— Krissy, vrei să vii la mine după cină, să guști din tortul meu? insistă Lauren pe când Krista o conducea până la colț.

— Dacă nu crezi că l-ar deranja pe tatăl tău, aş fi încântată să vin, Lauren.

— O, pe tata nu l-ar deranja. E un tort foarte, foarte mare.

Krista zâmbi.

— Atunci, în mod sigur voi veni.

* * *

— Ei bine, spuse Logan Moore, când termină de tăiat puiul fript și-i întinse tava fiului său, Mitch, cum a fost ziua de azi pentru fiecare?

— A fost bine, răspunseră în cor Mitch, Denise și Lauren.

Acesta era răspunsul lor obișnuit la întrebarea zilnică.

— Denise, crezi că ai putea găti și altceva în afară de pui? întrebă Mitch. Cred că e a treia oară când am mâncat pui, săptămâna asta. Strâmbă din nas la tava cu pui, dar cu toate astea își umplu farfuria cu vârf. În orice caz, o să-mi crească pene în curând și o să încep să fac și ouă.

— Mie îmi place puiul, spuse Denise. E ușor de gătit.

— Și mie îmi place puiul, se alătură Lauren cu devotament, deși ea nu dădea nicio atenție cinei. Era mult prea ocupată cu alintatul celor trei păpuși, îmbrăcate în costum de baie, și cu o colivie de jucărie cu un papagal în ea.

— Ăă, ce ai acolo, Lauren? întrebă Logan.

— Noile mele păpuși. Mi le-a dat prietena mea Krissy de ziua mea. Și haine pentru ele, tată, adăugă ea mândră.

— Ea ți-a dat toate astea? Logan o auzise pe Lauren vorbind

de Krissy, noua ei mică prietenă din vecini. Își dădu seama că nu știa numele de familie al fetei. Nici nu făcuse o vizită părinților ei, ceea ce era extrem de neglijent din partea lui, mai ales având în vedere darurile foarte generoase pe care le primise Lauren.

Se simțea cumplit de rușinat. Copilul lui își petrecea timpul cu această fetiță și el nici nu se deranjase să-i cunoască familia. Pe de o parte, familiarizându-se cu îndatoririle sale de la tribunal și, pe de altă parte, aranjându-se în casa lui Bill McCrory – fusese invitat să-i folosească locuința în perioada șederii sale în comitatul Montgomery – pur și simplu o zi nu avea suficiente ceasuri. Era o scuză de doi bani, o știa. O va vizita pe mama lui Krissy mâine, de îndată ce va ajunge acasă.

— Tuturor copiilor din clasa mea le-au plăcut prăjiturele pe care le-a făcut Denise pentru ziua mea, tată, spuse Lauren.

— Mă bucur, Lauren. Îți mulțumesc din nou, Denise. Logan le zâmbi fiicelor sale și-și simți inima strângându-i-se în piept. Își aduse aminte câtă agitație făcea Beverly de ziua copiilor – o petrecere la școală, o altă petrecere, îndelung pregătită, acasă, cu jocuri, surprize și o mulțime de cadouri, și un tort frumos, uriaș, pe care îl orna ea însăși.

Biata Lauren, cea micuță, nu cunoscuse nimic din toate acestea, deoarece pe Bev o lovise boala când mezina lor nici nu împlinise patru ani. De când Lauren începuse școala primară, Denise făcuse cu fidelitate prăjiturele pentru tratația colegilor surorii sale.

— Îmi plac și cadourile de la bunica, de la tanti Donna și tanti Tammy, spuse Lauren fericită. E cea mai frumoasă aniversare pe care am avut-o, tată.

Logan își simți gâtul încheștându-i-se pe când își privea fiica cea mică. Semăna atât de mult cu mama ei, cu aceeași osatură

fină, aceiași ochi mari și același păr blond ca mierea și des. Lauren era o supraviețuitoare; trebuise să fie. Și părea un copil destul de fericit, dar el încă simțea că asta era pe termen scurt.

El își dorea o viața tradițională de familie pentru copiii săi, așa cum avusese el când crescuse, își dorea o soție, o mamă, la casa sa, fără alte preocupări, cineva care aștepta cu prăjituri proaspăt făcute și lapte, când copii veneau de la școală, cineva care să servească mese hrănitoare. Pui, trei seri pe săptămână, și pizza, mâncată în oraș, în ce-a de-a patra, nu coincideau cu ideea sa despre o cină hrănitoare pentru familie.

Nu-și dorea doar o mamă pentru copiii săi, își dorea o soție, se gândi Logan. O fată drăguță, de modă veche, a cărei bucurie în viață era să aibă grijă de familia sa. O femeie ca iubita sa Beverly. Cu opt luni în urmă, găsise ceea ce căuta.

— Ai primit ceva de la Amy Sue Archer, Lauren, întrebă Mitch. Auzul numelui persoanei la care tocmai se gândea, îl făcu pe Logan să iasă din visarea sa.

— Nimic, spuse Lauren clătinându-și capul.

— Ei bine, cred că Amy Sue ar fi putut cel puțin, să-i trimită lui Lauren o felicitare de ziua ei, spuse Denise pufnind.

— De ce? Mă urăște, spuse Lauren, înțepându-și dinadins păstăile de fasole cu furculița. Ne urăște pe toți, cu excepția lui tati.

— Scumpa mea, nu-i așa, spuse Logan. Amy Sue mi-a spus de multe ori cât de mult ține la voi trei.

— Îți spune ceea ce tu vrei să auzi, tată, zise Mitch.

Logan se încordă.

— Mitchell, nu-i adevărat. Logan se gândise că își găsise femeia ideală să o aducă acasă ca soție și mamă, dar nu bănuise că o să-și vadă copiii făcând o aversiune, imposibil de redat în cuvinte,

pentru drăguța stenografă de la tribunal, Amy Sue Archer.

— Hai să nu vorbim despre Îngr-Amy Sue, spuse Denise. Doar auzul numelui ei îmi produce indigestie. Noi suntem aici, ea în comitatul Garrett. Mulțumesc lui Dumnezeu că a ieșit pe vecie din viețile noastre.

— Denise, spuse Logan, am fost de acord să primesc postul ăsta de judecător, în schimb de experiență, pentru un an, ca să avem, Amy Sue și cu mine, timp să ne gândim la viitorul nostru. N-am spus că a ieșit pentru totdeauna din viețile noastre.

— Va ieși, bombăni Mitch, în paharul său cu lapte. Logan ignoră intenționat comentariul.

Cina continuă în tăcere câteva minute, apoi Lauren începu să cânte.

— O, nu! zise Denise. Lauren, trebuie întotdeauna să cânți vechiturile ăstea bătrânicioase din colecția lui tata?

Neintimidată, Lauren continuă să cânte.

— Puștoaica n-are niciun pic de gust în muzică, o tachină Mitch. Probabil că, în curând, va începe să cânte melodii din spectacolele de revistă.

— Asta-i Crede-mă a celor de la Royal Teens, spuse Logan. Unul dintre puținele discuri de rockand-roll clasic pe care nu le am. Lynda Payne mi-a luat exemplarul, după ce ne-am despărțit, și a jurat că era al ei, adăugă el cu o urmă de rânjet. Era unul din discurile mele preferate și n-am reușit să mai găsesc alt exemplar. Unde ai auzit cântecul, Lauren? La radio?

— L-am auzit acasă la Krissy, astăzi. Ea zice că un exemplar costă până la zece dolari, dacă poți găsi vreunul, spuse Lauren atotștiutoare. Începu să cânte iarăși refrenul și Logan i se alătură. Mitch și Denise scoaseră un geamăt.

— Asta-i Krissy! zise Lauren, sărind de pe scaun. Am rugat-o

să vină după cină și să servească puțin din tortul meu. Ești de-acord, nu-i așa, tati?

— Bineînțeles, draga mea. Mă bucur că te-ai gândit s-o inviți. Acum voi avea ocazia s-o întâlnesc și pe ea și pe mama ei, spuse Logan urmându-și fiica spre ușă.

— Mama ei? întrebă Denise, întorcându-se spre fratele ei. Krista nu locuiește cu mama ei.

— Locuiește cu cea mai încântătoare mașină din tot Maryland-ul, spuse Mitch visător. Poate va veni cu ea aici. Sări de pe scaunul său.

— N-ar avea de condus nici măcar pe distanța a două blocuri, spuse Denise batjocoritoare, dar se ridică și ea și-și urmă în hol restul familiei.

— Bună, Krissy! zise Lauren veselă.

— Ai venit cu mașina, Krista? întrebă Mitch plin de speranță.

— Sunt mortali pantofii ăștia, Krista, spuse Denise.

— La mulți ani, Lauren. Nu, am venit pe jos, Mitch. Mersi, Denise, răspunse Krista în ordine. Apoi își ridică privirea. Stând în spatele copiilor, se afla... judecătorul Logan Moore.

Privirea ei se împleti cu a lui, și simți același val ciudat de electricitate între ei, cum i se întâmplase și la tribunal. Nu avea halucinații. Bărbatul înalt și întunecat ce stătea în hol era cu adevărat Logan Moore. Avea o pereche de blugi îndelung purtată, și o cămașă de bumbac de culoare albastru-închis, cu mânecile răsfrânte pentru a-i expune teribilii mușchi ai antebrațelor. Arăta la fel de puternic și de dominator cum arătase în roba sa neagră de judecător. Și arăta incredibil de viril și provocator.

O furnicătură ciudată trecu prin fiecare terminație nervoasă, iar pulsul i se accelera, așa cum i se întâmplase și dimineață, când ochii ei îi întâlniseră pe ai lui. Numele de familie al lui Lauren era

Moore! Dar cine ar fi făcut vreodată o astfel de legătură? Krista își trecu degetele prin păr, ciufulindu-l în agitația ei. Dumnezeu mare, judecătorul era tatăl lui Lauren!

El arăta la fel de împietrit, cum se simțea și ea, și Krista își reveni prima.

— Bună ziua, domnule judecător Moore, spuse ea cu politețe, abătându-și repede privirea.

Logan era ca lovit de trăsnet. Krista Conway! Aici, în casa lui? Și părea să-i cunoască pe toți cei trei copii ai lui, și ei o cunoșteau pe ea.

— Ești mama micuței Krissy? reuși el să întrebe. O găsisese năucitor de atrăgătoare azi-dimineață, în costumul ei scump, albastru ca cicoarea. Acum, îmbrăcată cu pantaloni largi, subțiri, de culoarea laptelui, un sveter lejer de bumbac, de un roz prăfos, și o pereche de sandale de piele cu curelușe, în mod evident scumpe, era tot atât de uluitoare, tot atât de sexy.

Și era mamă? Și căsătorită? se întrebă Logan încruntat.

— Micuța Krissy? repetă Krista încurcată.

— Asta ești tu, zise Denise, amuzamentul lucindu-i în ochii întunecați. Erau întocmai că ai tatălui său, își dădu seama Krista. Tata a crezut că ești de vârsta lui Lauren.

— Nu-i prea departe, tată, zise Mitch tărăgănat.

Logan își dresе glasul.

— Am crezut că prietena lui Lauren, Krissy, e un copil, spuse el țeapăn. Krista Conway se împrietenise cu Lauren? Ce voia o baracadă plină de farmec de la un copil de nouă ani? Doar dacă... știa că tatăl copilului era judecător și spera să se dea bine pe lângă el.

Krista urmărise expresiile, variind de la uimire, până la suspiciune, ce trecuseră pe fața lui Logan.

— Poți să uiți ceea ce ai gândit puțin mai înainte, domnule judecător Moore, spuse ea cu răceală. N-aveam idee că tatăl lui Lauren este judecătorul venit în schimb de experiență. Sau că ar fi judecător, măcar.

Singurul lucru pe care îl știa despre tatăl lui Lauren era că se întâlnea cu o creatură aparent neplăcută, pe care copiii o porecliseră îngrozitoarea Amy Sue. Ideea era în mod ciudat tulburătoare.

— Vino, hai să mănânci pățitură, zise Lauren, luând-o pe Krista de mână și târând-o după ea în sufragerie.

Tortul de cofetărie era ornat cu trandafiri galbeni și roz. Cu toții îi cântară Mulți ani trăiască lui Lauren și aplaudară când ea stinse cele nouă lumânări, dintr-o suflare puternică. Krista era conștientă de privirea fixă a judecătorului asupra ei, în tot acest timp.

O studia cu aceeași concentrare cu care un bacteriolog ar fi studiat un nou virus, care ar fi apărut sub microscopul lui. N-o dorea aici, în casa lui, își făcuse în mod clar cunoscută antipatia pentru ea, azi, la tribunal. Ba mai avea și tupeul să gândească că ea se împrietenise cu mica Lauren ca să-i aranjeze o împăcare cu el. Ideea o înfurie, în ceea ce o privea pe ea, îngrozitoarea Amy Sue era binevenită pentru el. Și o merita, oricum ar fi fost aceasta.

Hotărâtă să-l ignore, își concentra întreaga atenție asupra copiilor lui Logan. Mitch, la înălțimea lui de un metru și optzeci și cinci de centimetri, era slab, aproape deșirat. Încă nu câștigase greutatea ce corespundea înălțimii sale. Avea ochii întunecați ai tatălui său și fața lui băiețească era atrăgătoare și promitea o masculinitate provocatoare. Oare arătase Logan asemeni fiului său la vârsta de șaisprezece ani? se întrebă ea. Era greu să ți-l imaginezi pe severul judecător atât de tânăr și de vulnerabil...

Denise era micuță și subțire, avea părul negru, ce-i ajungea până la umeri, și un farmec ingenuu care avea să înflorească într-o frumusețe adevărată. Apoi era drăguța și micuța Lauren, atât de deschisă și de prietenoasă. Kristei îi plăceau toți trei. Era greu să crezi că acești copii erau progeniturile sobrului și severului Logan.

— Tată, Krista e avocat, îl informă Denise în timp ce-și mâncau în tăcere prăjitura.

— Știu. Își ridică ochii și se uită pe Krista cu o privire dură. Ne-am întâlnit la proces azi-dimineață.

— Ei, nu glumiți? Mitch se servi cu o altă bucată mare de tort. Ce s-a întâmplat?

— E o întrebare foarte bună, Mitch, zise Krista. Se întoarse spre Logan. Arăta atât de dezaprobator și cu fața lipsită de orice emoție, încât nu se putu abține să nu-l întrebe: Ce s-a întâmplat la proces azi-dimineață, domnule judecător? Eu nu mi-am prea dat seama.

Logan întâlni privirea strălucitoare, de safir, a Kristei.

— Două bombardiere au fost nimicite. Și sper, o căsătorie a fost salvată.

— Nu căsătoria celor doi Bolger, zise ea. Se terminase înainte ca eu sau Ross Perry să fi apărut pe scenă.

În mod evident plictisită de conversația adulților, Lauren începu să cânte din nou.

— O, nu, spuse Mitch cu un geamăt batjocoritor. Iar începe Lauren cu o altă rafală din trecut.

— Țsta-i unul din hiturile puțin cunoscute, se cheamă doar începutul îi zise Logan fiului său. Gemenii Calin l-au înregistrat la casa de discuri Decca.

Krista îi azvârli lui Logan o privire plină de uimire.

— Pari un fan avid al perioadei de început a rock-and-roll-ului.

Cum fusese fratele ei Eric, se gândi ea.

— Chiar sunt. Colecția mea datează din epoca doowap¹-ului din anii '50 până la mijlocul anilor '60, când a avut loc acel nefericit brainwashing al publicului cu gunoiul acela englezesc importat.

— Fratele meu îți împărtășea întocmai sentimentele, spuse Krista. Îl auzise frecvent pe Eric rostind aceeași lamentație.

— Este un om cu un gust muzical care știe să discearnă, zise Logan, aprobând din cap.

Krista se gândi la Eric și zâmbi blând.

— Da.

Logan își întoarse atenția la copii.

— Am învățat să dansez cha-cha pe doar începutul.

Denise gemu.

— Tată, e adevărat!? Cha-cha? Ce jenant!

— Se pare că am comis o gafă, zise Logan cu blândețe.

— O adevărată gafă, se pare, spuse Krista, plăcându-i felul în care nu lăsase critica fiicei sale adolescente să-l deranjeze câtuși de puțin.

— Hei, Denise, zise Mitch, îți amintești când tata a încercat să ne învețe dansul ăla în șir. Râse înfundat. Cum se numea?

— Nu știu. Era la fel de falit ca cha-cha-ul, spuse Denise.

— Stroll-ul, zise Logan. Era dansul stroll, copii.

— Știu să dansez stroll, zise Krista. Fratele meu aproape că a tocit discul lui Fabian cu Lasă-mă să plec, învățându-mă să-l dansez.

— Cine? strigă Denise. Ce grup e ăla?

Krista prinse privirea lui Logan.

— Generația asta mai tânără n-are nicio înțelegere față de istoria muzicii, zise ea îndurerată, și zâmbi.

¹ stil de muzică vocală

Zâmbetul ei i se urcă la cap lui Logan ca o înghițitură de bourbon veritabil. Luată pe stomacul gol.

— Ești prea tânără tu însăși ca să știi prea multe despre Fabian și stroll, zise el înmuindu-se. Cu cât i se părea mai irezistibilă, cu atât era mai hotărât să reziste atracției farmecului ei. Nu era genul lui. Nu era deloc genul lui.

— Eram umbra fidelă a fratelui meu, zise ea, și am învățat toate vechile melodii și dansuri de la el când eram în școala primară. Îl mai fulgeră cu un zâmbet. Pentru un moment, îl simți pe Logan Moore începând să se înmoaie și dorea să continue dezghețul.

— Chiar știi să dansezi... ăă, stroll? întrebă Mitch incredul.

— Bineînțeles, zise Krista. Ați vrea să vă învăț și pe voi odată? îi aruncă lui Logan o privire obraznică, care îl tachina. Poate tatăl vostru nu-și amintește destul de bine dansul ca să vă învețe.

— Nu-și-l amintește? repetă el. Nu putea lăsa asta să treacă. Eu și Lynda Payne conduceam stroll-ul în fiecare sâmbătă, în localul în care dansau adolescenții.

— Arată-ne cum se dansează, zise Denise. Tu și Krista, tată.

— Mi s-a părut că ai zis că e la fel de falit ca cha-cah-ul, îi aminti Logan.

— Este. Dar totuși vreau să vă văd dansându-l. Sunt într-o dispoziție bună pentru râs, adăugă ea neobrăzată.

— Pentru râs? Logan. Se ridică în picioare. Dragul meu copii, vei fi cuprinsă de venerație pentru complexitatea stroll-ului, încât mă vei implora să-l înveți și tu. Privi spre Krista și deodată, în mod inexplicabil, își simți inima ușoară. Uită să-și amintească faptul că Krista nu era genul lui. Le arătam ce au pierdut că s-au născut prea târziu.

— Categorie. Zâmbi către el, și zâmbetul acela îl înălță.

Logan îi puse pe ceilalți în mișcare pentru a-l urma în cealaltă cameră.

— Trebuie să căutăm în arhive ca să găsim muzica potrivită, zise el, și scoase câteva cutii rotunde pentru discuri, cam prăfuite, de pe rafturile dulapului.

Krista îl ajută să sorteze discurile.

— Ai cea mai mare colecție din câte am văzut vreodată, exclamă ea, cu ochii luminați de entuziasm. Unele de care n-am auzit niciodată. Și toate favoritele fratelui meu.

— Tati n-are *Crede-mă*, ciripi Lauren.

— Strâng discuri de ani, zise Logan, dar ăsta mi-a scăpat. Zâmbi, și Krista avu o senzație caldă, care i se topi în abdomen. Era întâia dată că-i zâmbea ei, și o lăsase, în mod curios, fără răsufare. El alese câteva discuri și îi apucă mâna.

— Să vedem dacă și picioarele îți sunt la fel de sprintene, ca și limba, doamna avocat.

Și astfel și-au petrecut Logan și Krista următoarea oră dansând *stroll*, pe câteva cântece vechi, înregistrate exclusiv pentru acel dans, demult, în scurta lui perioadă de glorie. Mitch, Denise și Lauren priviră, făcură galerie și-i tachinară, pe când cei doi adulți parcurseră toți pașii. Erau amândoi un pic ruginiți, dar, după puțină încălzire, sincronizarea lor era perfectă, mișcărilor lor potrivite cu exactitate.

Denise și Mitch li se alăturară și Lauren merse singură în șir. Toți trei copiii Moore prinseră repede pașii. Apoi Krista căută prin colecția lui Logan de melodii vechi, din '45, găsi trei clasici venerabili și îi provocă pe copii să învețe cha-cha.

Ea și Logan le arătară cum să procedeze. Logan tot adăuga răsuciri și întoarceri suplimentare care o încurcară total pe Denise.

— E bine că nu am trăit în epoca voastră, zise ea, târându-se

spre canapea, râzând. Aș fi fost o catastrofă în societate, pentru că n-aș fi putut să dansez cha-cha. Cred că m-aș fi descurcat mai bine la *turkey trot*.

— Asta a fost înaintea epocii noastre, zise Logan.

Hai, doamnă avocat, să le mai facem o demonstrație. O prinse de talie pe Krista și o trase în mijlocul ringului lor de dans, improvizat. În timpul ultimei ore, uitase oarecum că el era judecătorul conservator care o dezaproba profund. Uitase chiar că ea nu era genul lui de femeie, o avocată puternică de divorț ale cărei venituri erau de patru ori cât ale lui. Pur și simplu, se distra cu ea foarte bine.

Mitch alese momentul să pună unul din hiturile cu adevărat de aur în tăcerea nopții. Era o melodie lentă, un adevărat imn plin de visare al liceelor de altădată. Logan și Krista se aflară față în față, dintr-odată jenați.

— Hei, voi, cei din altă generație, nu știți să dansați pe o melodie lentă? întrebă Mitch zeflemitor.

— Nu dansau pe melodii lente în vremurile lor, zise Denise. Dansați încă un cha-cha!

Datorită prezenței copiilor, momentul de tensiune se risipi încet.

— Noi, cei învârstă, am inventat melodiile lente în zilele noastre de aur, zise Logan. Luă mâna Kristei în a sa și-și puse cealaltă mână pe talia ei. Hai să le arătăm cum se dansează.

Krista își puse o mână pe umărul lui și-și ridică privirea. Se distrase atât de bine, ascultând vechile melodii, dansând vechile dansuri și râzând cu copiii, încât uitase să fie încordată față de Logan. Uitase că era un judecător care o dezaproba profund. Reușise chiar să uite că privirea ochilor săi negri semăna prăpăd în calmul ei.

Degetele lui se strânseseră pe talia ei și ea se împletici ușor, unul din puținii pași greșiți din acea seară. Logan privi în jos în ochii ei de safir și o durere ascuțită îl înfioră, când își dădu seama de realitate. Ea era atât de strălucitoare și de plină de viață! El și copiii râseseră mai mult în această seară, decât o făcuseră în ultima vreme, și știa că era farmecul vibrant al Kristei care determinase aceasta.

Dansaseră împreună, glumiseră și se jucaseră împreună, și acum, atingând-o, ținând-o în brațe – chiar la această distanță foarte decentă – își putea simți corpul încleștându-i-se de dorință. Mireasma subtilă a parfumului ei îi adia în nări, iar mâna ei părea mică și delicată într-a sa. Brațele sale i se încordau de dorința de a o trage mai aproape.

Puternica tensiune erotică dintre ei nu se risipise deloc. Doar trecuse în adâncime, pentru a apărea la suprafață cu o intensitate întreită.

— Nu se dansează așa pe scena americană, strigă Lauren de la locul ei de pe margine.

— Nici eu n-aș zice, aprobă Mitch. Arătați de parcă ați dansa vals sau altceva. Apropiați-vă. Krista ar trebui să-și pună brațele în jurul gâtului tatii, iar tata ar trebui să aibă ambele brațe în jurul taliei lui Krista. Așa dansează generația noastră, pe muzică lentă.

Își dorea să fie în brațele lui Logan, își dădu seama seama Krista cu o tresărire. Dorea să-și încolăcească brațele în jurul gâtului lui și să-și treacă degetele prin desimea sârmoasă a părului său, să se lipească de trupul său mare și dur și să se legene în ritmul romantic al vechii balade.

Oricum, Logan nu îndrăzni să o tragă pe Krista mai aproape. Începea deja să fie excitat. Dacă ar fi trebuit să o țină strâns lângă el, n-ar fi fost în stare să se abțină să-și îngroape buzele în

scobitura gâtului ei și să guste dulceața pielii ei. N-ar fi fost în stare să se abțină să-și alunece mâinile de-a lungul corpului ei. Ar fi trebuit să simtă flacăra blândă a buzelor ei, tăria și rotunjimea feselor ei, curba dulce a sânilor ei...

Dacă o dorise când o zărise întâia oară azi-dimineață, timpul petrecut în compania ei în seara aceasta făcuse dorința de zece ori mai intensă, până când se apropiase în mod periculos de „nevoie”. Cu un geamăt înăbușit, Logan mări deliberat distanța dintre ei. Cei trei copii ai săi erau de față, pentru numele lui Dumnezeu. Și erau cu toții ochi și urechi.

— Sună telefonul, dădu glas Lauren în acel moment și se repezi spre bucătărie să răspundă.

— Răspund eu, Lauren! Denise o urmă îndeaproape cu înfocare.

— S-ar putea să fie pentru mine, știți foarte bine, zise Mitch, urmându-le afară din încăpere.

— Asta-i diferența dintre vârsta lor și a noastră, zise Krista zâmbind nesigură. Când sună telefonul la mine acasă, oftez împotriva intrusului. Ei fac cărare repezindu-se să răspundă.

Lauren mărșălui înapoi în cameră, tocmai atunci, cu aerul cuiva hotărât să termine o misiune importantă. Stinse luminile și fugi chicotind.

Discul continuă să cânte în timp ce Krista și Logan rămaseră în picioare în camera întunecată, lumina din hol proiectând umbre estompate pe pereți. Erau singuri, unul în brațele celuilalt. Muzica lentă, întunericul, plecarea copiilor... Erau singuri, în tăcerea nopții.

Patru

Totul era atât de aranjat, o evidentă înscenare, încât Krista începu să râdă.

— Copiii sunt atât de subtili, zise ea.

Logan îi lăsă imediat mâna și se îndepărtă.

— Îmi pare rău. E... foarte jenant. Te asigur că e pentru prima dată că puștii au făcut - înghiți în sec - așa ceva.

Merse repede spre întrerupător și câteva secunde mai târziu camera era inundată de lumină.

— Nu știu ce i-a determinat să facă asta, bombăni el. Era înspăimântat. Oare intuiseră cumva copiii ce simțea el când o ținea pe Krista în brațe? Nu, era imposibil. Fusesse cât se poate de circumspect. Îmi pare foarte rău, spuse el din nou.

— Nu-ți cere scuze, spuse Krista, surâzând. Într-un fel, stinghereala lui totală eliminase orice urmă dintr-a ei. Se simți complet stăpână pe situație și luase dintr-odată, hotărârea poznașă să-l domine.

— Asta e o adevărată surpriză după opoziția lor hotărâtă față de Amy Sue.

Lui îi căzu fața.

— Tu știi ceva despre Amy Sue? reuși el să spună cu o voce înecată.

— Copiii mi-au... spus în treacăt despre ea. Krista nu se putu stăpâni să nu zâmbească. Arăta îngrozit, ca un adolescent a cărui mamă tocmai dăduse peste ascunzătoarea lui secretă cu reviste porno.

— Ce ți-au spus despre ea? întrebă el sugrumat.

— Probabil ce ți-au spus și ție.

— Amy Sue Archer e o domnișoară perfect corespunzătoare,

dulce și binecrescută.

— Au uitat să-mi spună asta.

Zâmbetul ei ce-l tachina îl înfurie.

— E o fată drăguță.

Krista își aminti descrierea îngrozitoare a Amy Sue pe care i-o făcuse Denise: Arată la fel ca una din păpușile Barbie ale lui Lauren. Sâni mari și talie subțire de adolescentă. Păr lung, blond-alburiu, pe care și-l tot azvârle împrejur. Și cel mai fals, mai contrafăcut zâmbet pe care l-ai văzut vreodată. Krista ridică din sprâncene.

— Am auzit și eu că e destul de atrăgătoare.

Asta dacă îți plăceau înfățișarea de păpușă Barbie și zâmbetul fals, se gândi ea.

— Pur și simplu, nu înțeleg de ce copiii au făcut o antipatie atât de profundă pentru Amy Sue. Logan se îndreptă spre fereastră și încercă să întrezărească lucrurile de afară, îndesându-și mâinile în buzunarele blugilor. E o fată de modă veche, având familia în centrul atenției și nicio aspirație pentru o carieră proprie. Dorește să-și părăsească slujba de stenografă la tribunal, de îndată ce se mărită, și să se dedice soțului și familiei. Nu dorește să mai lucreze vreodată.

— Nu crezi că, pur și simplu, caută o masă asigurată?

— O masă asigurată? Logan se întoarse pentru a o înfrunța, expresia lui dezvăluindu-i ofensarea. Vrei să spui că ea mă vede pe mine ca pe o masă asigurată?...

— Nu m-am referit la tine în persoană, zise Krista repede. Făceam doar pe avocatul diavolului. E un rol natural în profesia mea. Am lucrat la câteva divorțuri în care cuplul se despărțea pentru că soția nu avea niciun interes personal, nicio viață proprie, din momentul în care avea verigheta pe deget, iar soțul se simțea

sufocat și plictisit de ea. Ca și când, după ce a răspuns „Da”, ea se hotărăște să nu mai facă nimic. Și, aproape în fiecare caz ca acesta, bărbatul este foarte inteligent și plin de succese în profesiunea sa – un bărbat ca tine.

— Nu mă cunoști ce fel de bărbat sunt! Sau ce doresc de la o femeie.

Ea îl privi gânditoare.

— Aș pune rămașag că ceea ce crezi că dorești de la o femeie nu e neapărat și ceea ce ai nevoie.

— Știu că o femeie, orientată spre succes, nu se poate măsura cu o femeie, dornică să-și petreacă întreaga viață îngrijindu-și familia, zise el încruntându-se la ea.

— O femeie nu poate fi, în același timp, și orientată spre succes și să aibă grijă de familia ei?

Nu-i răspunse la întrebare. Știa care ar fi fost răspunsul corect și nu dorea ca ea să mai marcheze o victorie asupra lui. Șa că alege mult uzitatul contraatac, replicându-i:

— Ești ambițioasă. Ești agresivă și ajunsă în vârf. Câștigi cât majoritatea bărbaților nu vor câștiga niciodată.

— Faci lucrul ăsta să sune ca o crimă, zise ea sec.

— Pentru tine, cariera va trece întotdeauna pe primul loc. Nu ăsta-i motivul pentru care nu ești măritată?

— Bineînțeles. O baracudă, mâncătoare de bărbați ca mine, sperie peștorii... ah, vreau să spun! bărbații. Ochii ei albaștri ca safirul scânteiau de amuzament, iar zâmbetul ei îl ironiza. Ce te miri, mănânc tipi fără experiență, ca tine, la micul dejun!

— Fă-fără experiență? bâigui el. M-am însurat la douăzeci și unu de ani! Sunt tatăl a trei copii! Nu se poate spune că sunt fără ex-experiență. Limba i se împletici asupra cuvântului, într-atâta era de iritat.

— Ești lipsit de experiență dacă clasifici orbește femeile în categorii, după o singură trăsătură. Ești lipsit de experiență dacă vezi totul în nuanțe de alb și negru, fără ni ci o zonă de cenușiu.

— Manevrezî cu multă ușurință cuvintele, doamnă avocat.

— Mmm, îmi place să discut în contradictoriu, în ochii ei era o licărire afurisită. Și, bineînțeles, îmi place să câștig disputa.

Logan știa că își bătea joc de ea însăși și că îl invita cu veselie să râdă împreună cu ea. Își aminti cum zâmbise la tribunal, în mod atât de politicoș și corespunzător, pe când ochii îi dansau diavolește. Sub orice tactică agresivă, pe care o adopta, se găsea umor. Era plăcută, indiferent ce spunea și cât de departe împingea lucrurile. Unde alții ar fi provocat furie, ea era incredibil de eficientă în atingerea țelului, pentru că niciodată cuvintele ei nu erau înțelese ca fiind de prost-gust sau ostile.

Oare căldura pe care o împrăștia era reală? se întrebă el. Fie că era sau nu, era cât se poate de eficientă. Și periculoasă. Cum ar putea decide un judecător împotriva ei? Cum îi putea rezista un bărbat?

Gura lui Logan se încleștă, devenind o linie subțire și dreaptă. Trebuia să-i reziste. Își adună întregul sistem de apărare pentru a reuși.

— O femeie ca tine n-ar fi niciodată de așteptat să înțeleagă farmecul pe care o fată dulce și de modă veche, ca Amy Sue, îl are pentru un bărbat.

Chiar când vorbea despre farmecul lui Amy Sue, își dădu seama că nu o privise niciodată pe drăguța stenografă blondă și să-și simtă trupul cuprins de flăcări și arzând, așa cum ardea acum. Așa cum ardea de fiecare dată când se uita la Krista Conway. Concluzia aceasta sâcâitoare îl înfurie.

— Te împrăpătează prin felul ei tradiționalist, continuă el. E

o fecioară de douăzeci și doi de ani care...

— O fecioară de douăzeci și doi de ani? repetă Krista, ochii mărimdu-i-se. Se întoarse repede într-o parte.

Sprâncenele lui Logan se adunaseră într-un V deasupra ochilor. Din trei pași uriași străbătu camera până la ea. Mâna lui se încleștă pe umărul ei și o răsuci cu fața spre el.

— Râzi! o acuză el.

— Eu... ăă, tocmai mă gândeam la o glumă a lui Ross Perry pe care mi-a spus-o alaltăieri, zise ea repede, dar, în ciuda celor mai bune intenții ale ei, chicoti din nou.

— Râzi de mine!

— Nu, nu.

— Ba da! Era sigur de asta. Ochii ei ca safirul străluceau de amuzament. Zâmbetele ei aveau o acțiune devastatoare asupra lui, dar când râdea își tăia răsufarea în mod categoric. Logan își simți plămânii golindu-i-se de aer într-o singură răsufare.

— La naiba, tu râzi de mine!

— Crezi că-s nebună? Crezi că aș râde de un judecător? Unul care are putere absolută de decizie asupra cazurilor mele?

— Nu râzi de judecătorul Moore, de la Instanța Civilă, tu râzi de omul Logan Moore. Vocea îi deveni dintr-odată răgușită. Din propria lor dorință, palmele i se curbară în jurul brațelor ei. O țină cu strășnicie în fața lui, ochii aducându-i flăcări.

— Bănuiesc că da. Krista își umezi buzele cu limba, micul gest fiind, în mod inconștient, provocator. Îmi pare rău.

Imaginea limbii ei mici și rozalii, mișcându-i-se peste buze, produsese un efect profund în șira spinării lui Logan. Degetele i se încleștaseră pe brațele ei. Era atât de aproape și părea atât de micuță și catifelată sub palmele sale.

Ea îi surâse.

— Încercam să-mi imaginez cum ar putea un bărbat de vârsta ta - și cu experiența ta - să aibă o relație cu o fată virgină, de douăzeci și doi de ani. E la o generație distanță de tine, contemporană cu Mitch și Denise, de fapt. Despre ce Dumnezeu ați putea discuta?

Logan se strâmbă. Era foarte sensibil cu privire la diferența de vârstă dintre el și Amy Sue. Iar lipsa unui domeniu comun de interese fusese un punct dureros pentru el, înainte să se fi autoconvins că valorile ei tradiționaliste și dorința ei de a sta acasă cu familia erau suficiente pentru el.

— Ceea ce ea consideră de domeniul istoriei, zise Krista, tu ai trăit ca evenimente curente. Când s-a născut fiul tău, ea era în clasa întâi.

Lovise un punct sensibil micuța baracudă afurisită, se gândi el, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Dar de fapt, ea fusese chiar antrenată să sară la vena jugulară. Era plătită - împărătește - pentru asta.

— Nu e treaba ta câtuși de puțin, doamnă avocat, mârâi el.

— Dar căsătoriile sunt treaba mea, într-un fel cumva inversat... Ceea ce-i atrage pe oameni să fie. Împreună, ceea ce-i menține laolaltă, și ceea ce, în ultimă instanță, îi separă au fost întotdeauna o sursă de fascinație pentru mine. Îl privi contemplativ. Cred că pot să deduc ce v-a apropiat pe tine și pe Amy Sue. Tu îți dorești o soție acasă, ea își dorește să se mărite și să părăsească slujba.

El mormăi o înjurătură și o scutură ușor.

— Dacă mai folosești o dată termenul de „masă asigurată” voi...

— Nu l-am folosit de data asta.

— Dar l-ai lăsat să se subînțeleagă, doamnă Bombardier.

— Obiectez, domnule judecător. E doar o presupunere a dumneavoastră.

El aproape zâmbi. Râdea din nou de el vrăjitoarea cu ochi albaștri. Dacă ar fi fost la tribunal, probabil ar fi dat verdictul pentru această obiecție după cum voia ea. O, era periculos de eficientă, chiar așa.

— Și acum, zise ea, ajungem la ceea ce o să vă mențină pe tine și pe îngroz-ăă... Amy Sue, împreună.

Oare de ce făcea asta? se întrebă ea. Flirta cu un judecător, provocându-l erotic. Nu-i stătea câtuși de puțin în fire. Prefera să trateze în mod direct, de la om la om, fără aluzii, învăluite sau nu, la sex. Dar cu Logan Moore...

Krista se simți din nou pierzându-se în adâncimea ochilor lui. Cumva, când o scuturase ușor, o adusesse mai aproape de trupul său puternic. Inspiră mireasma lui curată, masculină. Era dureros de conștientă de, fiecare respirație a lui, pentru că propria ei respirație devenise chinuită și tremurătoare. Se simțea mică, moale și vulnerabilă. Probabil de aceea juca rolul de femeie ce flirtează. O făcea să se simtă atât de conștientă de propriul ei sex și de diferența dintre ei. Respiră sacadat. Nu se simțise niciodată mai sexy, mai feminină ca acum, în întreaga ei viață.

— Ei? întrebă el. Capul lui coborî ușor, apropiindu-i gura de a ei. N-ai de gând să-mi spui ce ne va ține pe mine și pe Amy Sue împreună?

Vocea lui fusese batjocoritoare, se gândi ea. Știa oare ce simțea ea? îl amuza să o privească topindu-se după el în timp ce el vorbea, cu inima ușoară, despre o altă femeie? Ochii Kristei se întunecară într-un albastru-violet.

— Să fiu a naibii dacă știu ce vă va ține împreună pe tine și pe o virgină de douăzeci și doi de ani, zise ea cu o totală nonșalantă,

în contrast cu felul în care simțea. Am ajuns să fiu. Aproape convinsă că nu aveți nimic ce să vă spuneți. O pasiune erotică, probabil? Nu, n-ar putea fi asta. Dacă ar fi fost vreun strop de pasiune în relația voastră, dulce Amy Sue n-ar mai fi fost încă virgină și tu n-ai fi la sute de mile de ea.

Logan se încordă. Încă o dată Krista atinsese un adevăr vibrant. O sărutase pe Amy Sue, dar nu simțise nicio dorință adevărată să transforme relația în una fizică. Și nici nu primise decât un răspuns formal din partea ei. Dar s-o asculte pe Krista Conway spunându-i-l direct, ca pe un fapt evident, îi aprinse spiritul, care mocnise ca un jar sub controlul său.

— Ce ar putea ști o baracadă cu limba ascuțită despre pasiunea erotică? întrebă el, încruntându-se la ea. Deodată, stăteau atât de aproape, încât o Foiță de hârtie n-ar fi putu fi strecurată printre ei. Gura lui era la câțiva centimetri deasupra gurii ei. Bănuiala mea e că nu știe chiar nimic!

— Chiar nu știu? Vocea ei era profundă și răgușită, și sunetul ei îl făcu să tresară. Coapsele lor se frecară.

— Ce știi? întrebă el. Buzele lui se mișcă și mai aproape, cu fiecare cuvânt rostit mânios. Arată-mi.

Krista respiră sacadat.

— Logan! zise ea cu o voce pe care cu greu și-o recunoștea. Era o voce plină de dorință, catifelată, și reținută de propriul abandon. Inima-i bătea puternic în piept și se luptă să țină pleoapele deschise. Nu era pregătită pentru nevoia imperioasă ce o străbătu, pentru valul de dorință ce o făcea să tremure. El o va săruta, și ea dorea ca el să o facă, o dorea mult prea mult.

Mâna lui mare se arcui pe ceafa ei în timp ce cealaltă se odihnea ușor pe șoldul ei. Încet, ca o încercare, el își atinse gura de a ei.

— Krista, murmură el pe când îi degusta buzele. Era prima oară când îi spusese, de fapt, pe nume, și un fior prostesc o străbătu.

El îi mușcă ușor buza de jos, apoi, cea de sus. Krista tremură și un mic geamăt îi scăpă din adâncul gâtulejului. Își închise ochii și își alunecă brațele în jurul gâtului lui, sprijinindu-și mai tare trupul de al lui.

Brațele lui Logan o înconjură, trăgând-o spre trupul lui puternic, ca să-i simtă curbele dulci, iar gura lui se încleștă sălbatic pe a ei. Ea își deschise buzele pentru el, iar când limba lui se avântă în interior, ea scoase un sunet încet și catifelat și se agăță de el. Ea îi simți limba sondându-i interiorul catifelat al gurii apoi frecându-se senzual de limba ei, examinând, sondând, ademenind-o și stârnind-o.

Dorința o inundă. Oasele ei părură să se topească. Limba ei alunecă în gura lui, încingând un mic duel erotic cu a lui. Mentea ei analitică de avocat, care îi permisesese întotdeauna să se distanțeze de o situație și să-i dea de capăt, deveni incoerentă pe când plonja într-un vârtej de senzații. Căldura erotică a mâinilor lui ce îi mângâiau spatele.

Pătrunderea limbii în gura ei. Înflorarea sânilor ei striviți de peretele puternic al pieptului său.

Mâinile lui se mișcă mai jos și degetele lui se încleștară pe rotunjimea feselor ei tari, frământând și apăsând, în cele din urmă arcuind-o în scobitura dură a coapselor sale. Se lipi ca o amforă de înmugurirea fierbinte, dorind nesaț să fie umplută.

Necesitatea imperioasă de a-l atinge era irezistibilă. Mâinile ei își găsiră calea pe sub cămașa lui și îi simți mușchii duri ai spatelui sub degetele ei. Pielea lui era caldă și puțin umedă, și o zgârie ușor cu unghiile. Logan trase aerul în piept, brusc și cu

asprime. Era atât de mare, atât de puternic, încât se simțea dominată de masculinitatea lui și totuși atrasă, fără sfârșit, de el printr-o nevoie primară pe care nu o mai trăise niciodată. Simțea că i se putea pierde în el, atrasă de parfumul, gustul și atingerea lui.

Gura lui o părăsi pe a ei pentru a se mișca devoratoare de-a lungul curbei gâtului ei. Mușcătura ascuțită a dinților săi și catifeaua aspră a limbii sale, pe pielea ei sensibilă, o făcură să se înalțe și mai sus.

Îl doresc, își zise. Întregul ei trup vibra de această constatare imperioasă. Știa că nu dorise niciodată un bărbat, așa cum îl dorea ea pe Logan. Faptul că admitea acest adevăr, fără comentarii, era destul pentru a o aduce înapoi la rațiune. Cu disperare și cu o forță neașteptată se smulse din brațele lui.

Pentru un timp, ce păru să fie o veșnicie, rămaseră uitându-se unul la altul, cu respirația întretăiată, cu ochii ațintindu-se unul pe celălalt și încețoșați de dorință. Krista tremura din cauza propriei reacții, scuturată de forța pasiunii sale nestinse. Îl dorea – și era o situație total nerealizabilă. El era judecător și ea era avocată la același tribunal, și o relație sexuală între ei ar fi aprins categoric un conflict de interese. Bineînțeles, o schimbare de localitate ar modifica situația, dar conflictul dintre ei era mai profund decât cel pe tărâm legal și etic.

Logan Moore o dezaproba din toată inima, ca avocată și ca femeie. O considera un automat plin de duritate și avid de bani, o avocată incapabilă să-i pese de altceva decât de dosarul ei plin de procese aducătoare de venituri mari. Posibil că o dorea – răspunsul său pasional din seara asta i-o dovedea – dar nu-și dorea să o dorească. El nici măcar nu voia să o placă.

Logan privi insistent spre Krista, cu trupul încordat, cu

sângele zvâcnindu-i în cap. Nu fusese niciodată atât de stârnit de un sărut. O dorea, o dorea cu o ferocitate care îl zguduia. Fusese atât de pasionată, atât de docilă în brațele sale, încât el își pierduse capul. Atinsese repede punctul în care sărutările nu mai erau destul. Dorise să îi simtă pielea sub mâinile lui, dorise să treacă de bariera hainelor și să o atingă în intimitatea ei...

Își smulse privirea de la ea. Ea nu era potrivită, cătuși de puțin potrivită pentru el. Pe lângă conflictul etic de interese dintre un judecător și o avocată pledantă, se aflau la poli opuși în toate, de la mediul social din care proveneau, până la stilul de viață. Ea era chintesența urbanismului, el era un judecător de la țară. Ea își câștiga existența de cealaltă parte a pupitrului față de el, distrugând ceea ce el voia, prin însăși cariera sa, să păstreze.

Spune ceva! își zise Krista. Căuta înnebunită, în mintea ei, o remarcă ușoară și glumeață corespunzătoare, pentru a rupe tensiunea erotică care îi prinsese în cursă. Nu se putea gândi la nimic. Pasiunea care arsese între ei nu era amuzantă sau banală, pentru a fi înlăturată cu o replică nesofisticată. Era elementară și... minunată. Obrajii ei se aprinseră. Oare se purta ca o școlăriță? Pentru întâia oară în viața ei, se găsea, cu adevărat, fără glas.

În cele din urmă înghiți și reuși să vorbească:

— Eu... cred că ar fi mai bine să plec, murmură ea cu o voce răgușită, care trimise un alt spasm violent de dorință ce îl cutremură pe Logan.

— Iar eu mai bine aș face un duș rece.

Remarca lui sugestivă atrase privirea ei spre dovada faptului că era excitat, pe care blugii săi uzați o accentuau. Privirea lui o urmă pe a ei.

— Da, doamnă avocat. Proba A. Dovadă a efectului pe care îl ai asupra mea.

Un val de căldură îi inundă trupul. Știa că el își respingea atracția, cât și pasiunea ce izbucniseră atât de spontan și de inexplicabil între ei.

— Și nu îți place, zise ea. Era absurd să se simtă rănită de atitudinea lui, și totuși se simțea.

Ei se așază și buzele i se răsuciră într-un zâmbet posomorât.

— În mod sigur e inoportun, cu trei copii la distanță de o cameră.

Ceea ce se subînțelegea era că, dacă n-ar fi fost copiii prezenți, ei ar fi ajuns inevitabil în pat. Nu fuseseră șoptite cuvinte de alint, nicio simulare a faptului că ar ține la ea, că ar respecta-o sau măcar că ar plăcea-o! Ceea ce se subînțelegea era o insultă, și o înfurie.

— N-ar fi contat nici dacă copiii ar fi fost la o mie de kilometri distanță, zise ea înfierbântată. Acest interludiu – această greșeală! – n-ar fi ajuns mai departe decât a ajuns.

— Doamna avocat depune mărturie mincinoasă împotriva propriei sale persoane. Din fericire, nu ești sub jurământ.

— Nu te doresc! îi azvârli aceste cuvinte, știind că spune o minciună, dar hotărâtă să o schimbe într-un adevăr. Ce aş putea avea în comun cu un bărbat care are înclinații spre tinere fecioare fără minte?

El râse cu asprime.

— O tiradă finală impresionantă, doamnă avocat. Mai bine ar înțelege aluzia și ar pleca, se gândi el, sau se va trezi azvârlită în pat, în ciuda prezenței inhibatoare a copiilor. Discuția în contradictoriu cu ea era tot atât de stimulatorie ca și sărutul ei.

Krista înțelese aluzia. Ridicându-și bărbia, se năpusti afară din cameră, făcând o ieșire suficient de impresionantă pentru a se potrivi tiradei. La jumătatea scărilor spre hol, se ciocni de Mitch,

Denise și Lauren.

— Doar nu pleci Krista, nu-i așa? întrebă Denise cu consternare.

— Ba da, draga mea. Se face târziu și cu toții trebuie să ne trezim devreme mâine dimineată. Krista își îmblânzi vocea repezită cu un zâmbet.

— Devreme în pat și devreme la trezire, zise Logan, iar ea tresări la auzul vocii lui. Li se alăturase în hol și avansase până când stătea exact în spatele ei. Foarte lăudabil, domnișoară Conway.

Era prea aproape, se gândi Krista. Dacă s-ar fi dat înapoi doar cu un centimetru sau doi, trupul ei l-ar fi atins pe al lui. Încet, în mod deliberat, se distanță de el.

— Cine era la telefon? își întrebă Logan copiii, mișcându-se spre Krista tot atât de încet și de deliberat cum ea se distanța de el.

Cei trei copii Moore schimbă priviri neliniștite.

— Ăă... nimeni, zise vag Denise.

— Nimeni? Greșise numărul? întrebă Logan.

— Cerule, dacă-ar fi fost! bombăni Mitch.

Krista privi de la Mitch, la Denise și la micuța Lauren, care zâmbea ștrengărește, cu gura până la urechi. Krista era extrem de talentată în descoperirea adevărului. Trebuia să fie, pentru că anumiți clienți aveau tendința să înfrumusețeze o situație pentru binele lor, iar ea să fie prinsă fără faptele adevărate, și aceasta ar fi adus dezastrul asupra cazului ei în fața instanței. În acel moment ar fi pus pariu pe Bentley-ul ei că acel nimeni, care greșise numărul, era controversata Amy Sue Archer.

— A, bine, zise Logan, dând la o parte incidentul.

Krista își încleșta maxilarul. Nu era treaba ei că fiul și ficele

lui Logan și Amy Sue, cea de douăzeci și doi de ani, înciseseră un război și că, în mod evident, tinerii Moore câștigaseră bătălia. Cât mai multă putere de partea lor! aclamă o voce din interiorul ei, pe care caută repede s-o înăbușe.

— Noapte bună, copii, zise ea și zâmbi, sperând că părea suficient de veselă. Mulțumesc pentru tort. Și încă o dată, la mulți ani, Lauren.

Lauren își azvârli brațele în jurul taliei Kristei.

— Mulțumesc, Krissy.

Krista o îmbrățișă și ea, perfect conștientă de privirea de tăciune a lui Logan ce o străpungea. Probabil că nu dorea ca răutăcioasa baracudă să-i atingă copilul. Cu siguranță, el nu credea că ea avea o adevărată afecțiune pentru fetiță. Dar avea. Și Lauren o știa, chiar dacă tatăl ei, șovin și plin de prejudecăți, nu știa.

— Ei, Krista, zise Mitch, în momentul când ea pășea afară pe mica verandă din față. Te voi conduce acasă.

— Mulțumesc, Mitch, dar mă descurc singură.

— N-ar trebui să mergi singură noaptea, spuse Denise. Noi nu o făceam nici în comitatul Garret.

Telefonul sună din nou și Lauren se năpusti să răspundă.

— Mitch, zbieră ea, câteva secunde mai târziu. E pentru tine. Un tip numit Jason.

— Probabil Jason Danves. A zis că o să mă sune ca să vorbim despre ultimele retușuri în echipa de baschet. Krista, așteaptă câteva minute și voi termina convorbirea, și te voi conduce acasă. Se grăbi să răspundă la telefon.

— E foarte drăguț din partea lui Mitch că s-a oferit, zise Krista, dar voi fi în perfectă siguranță și dacă merg singură acasă. Porni pe aleea principală, în ciuda protestelor venite din partea lui Denise și a lui Lauren.

— Stai, așteaptă, zise Logan cu asprime. Krista nu se opri. Copiii au dreptate. O femeie n-ar trebui să fie singură noaptea.

— N-am nicio teamă pentru persoana mea, domnule judecător, zise ea peste umăr. În mod sigur nimeni n-ar fi atât de cutezător să atace o înfricoșătoare baracudă. O singură privirea de-a mea l-ar face și pe cel mai hotărât atacator să tremure-n papuci.

— Tu ești cea cutezătoare, doamnă avocat. Vocea lui îi sună în urechi în aceeași secundă când el o prinse de mână. Și încăpățânată, de asemeni.

Ea încercă să-l facă să-i dea drumul.

— Casa mea e doar la două blocuri distanță și nu vreau ca tu să...

— M-aș aventura să pariez că ceea ce tu crezi că vrei nu e, în mod necesar, ceea ce îți trebuie, rosti el, cu afectare, o parafrază batjocoritoare a propriilor ei cuvinte despre el. Ținând-o încă de încheietura mâinii, o trase înainte după el. La colț, cotim la stânga sau la dreapta?

— Niciuna, nici alta. Mergem drept înainte.

Era clar că se grăbea să o ducă la ușa ei și să se elibereze de datoria pe care și-o impusese, se gândi Krista. Mergea atât de repede, picioarele lui lungi făcând pași abrupti și gigantici, încât ea trebuia să alerge pentru a ține pasul cu el. Niciunul nu vorbi până când Krista, cu răsuflarea tăiată de efort, îi arătă casa.

— Mulțumesc că m-ai condus în siguranță acasă, domnule judecător. Mooce, zise ea cu o politețe impecabilă, încercând să-și elibereze mâna din strânsoarea lui ca de cătușă.

El nu o eliberă.

— Mi-ai zis Logan acum câteva minute.

Tonul lui batjocoritor, provocator și seducător o luă complet

pe neașteptate, astfel încât privirea ei pluti spre fața lui. O privea cu atenție, urmărind-o intenționat cu ochi... flămânzi. Răsuflarea i se opri în gât.

— Logan, nu cred, că...

— Se pare că și eu am aceeași problemă, i-o tăie el. Adică referitor la ceea ce cred. Posezi o capacitate misterioasă de a-mi scurtcircuita. Privirea lui coborî spre degetele lui ce-i înconjurau încheietura subțire. Rațiunea îmi spune să-ți spun noapte bună și să plec spre casă.

— Da, e o idee plină de judecată, zise ea și încercă să se smulgă din strânsoarea sa. Noapte bună, domnule judecător Moore.

Dar rațiunea mea a fost aruncată în aer, îți amintești? Ochii săi îi ardeau pe ai ei. Invită-mă înăuntru, Krista.

* * *

Cinci

Inima Kristei tresări.

— Nu în seara asta, domnule judecător. Își dorea ca vocea ei să fie mai fermă, iar pulsul să n-o ia razna.

— De ce nu, doamnă avocat? Mâna mare a lui Logan îi cuprinse bărbia și îi dădu capul pe spate, forțându-i ochii să-i întâlnească pe ai lui.

Umorul din vocea sa, pasiunea nedisimulată din ochii săi întunecați, căldura degetelor sale, ce-i mângâiau rotunjimea gâtului, o înrobiră pentru câteva momente.

— Știm amândoi de ce nu, zise ea, și se smulse de lângă el. Inspiră adânc încercând să se forțeze să gândească rațional. Nu era ușor să gândească logic când fiecare instinct o îndemna să se apropie de Logan, când simțurile ei se răzvrăteau, dorind plăcerea pe care știa că ar fi găsit-o în brațele acestuia. Lăsând la o parte etica profesională, tu gândești că eu sunt o baracadă lipsită de suflet, căreia îi face plăcere să despartă familiile. Crezi că mă încântă să fac bani din nenorocirea altor oameni.

— Iar tu crezi că sunt un bădăran tiranic de la țară, căruia îi place să-și impună hotărârile iremediabil de simpliste asupra clienților tăi, ce plătesc onorarii mari, zise Logan...

Dar ea îi răspunsese cu pasiune, își aminti el. Era încă ușor încremenit de acest fapt. Krista era altfel decât orice femeie pe care o întâlnise. Îl intriga, îl fascina. El era ceva mai mult decât cuprins de spaimă față de ea - iar el o făcuse să-l dorească. Conștientizarea acestui fapt trimise un val puternic de încredere masculină vanitoasă, ce tălăzui prin el.

— Nu, greșești, spuse ea. Nu cred că ești un bădăran de la țară. El nu respinsese presupunerea ei, observă ea. Încercă să-și

spună că puțin îi pasă, dar știa că se minte. Pentru motive pe care nu dorea să le analizeze, opinia lui Logan Moore despre ea conta foarte mult.

— Baracuda și bădăranul, zise el, și râse ușor. O pereche teribil de nepotrivită, sunt de acord. El o făcuse să-l dorească. Era pe jumătate îmbătat de această idee. Dar mă dorești, adăugă el cutezător.

Ea rămase tăcută un timp îndelungat și încrederea lui începu să pălească.

— Mă dorești, repetă el. Nu-i așa?

— N-ar trebui, zise ea încetișor.

— Dar totuși, așa e. O studie cu atenție. Trebuia să o aibă, se hotărî el. Acum. În noaptea asta. Deși nu era un adept al aventurilor de noapte, avea nevoie de una cu Krista pentru a și-o exorciza din viața lui. Nu se zicea că fascinația ieșită de sub control, se transforma în obsesie?

El nu îndrăznea să dezvolte o obsesie pentru o femeie care nu era, câtuși de puțin, ceea ce el și copiii săi aveau nevoie în viața lor. Ajungând în pat cu Krista Conway și-ar satisface curiozitatea sexuală, își zise Logan. Ajungând cu el în pat, l-ar purifica de această dorință, de această nevoie de ea, ce nu putea fi descrisă.

O nevoie ce părea să crească, să devină tot mai intensă cu fiecare minut ce trecea.

— Te doresc, Krista, zise el răgușit.

Krista se simți moale. Spusese că o dorește. Se surprinse privindu-l și imediat se uită în altă parte. Ceea ce ea spusese acum câteva minute, încă era valabil. Nu erau potriviți unul pentru celălalt. Dar cum el părea să insiste, încercă să-l abată pe altă cale.

— Logan, trebuie să fiu la tribunal mâine.

El arăta îngândurat.

— Întotdeauna faci abstenență în noaptea dinaintea unei apariții în fața instanței?

Ea se gândi că era sarcastic acum, dar tonul lui nu era caustic. Era serios și cu adevărat curios, își dădu ea seama, și-și înăbuși un geamăt.

— Bineînțeles, Logan. Întocmai ca un atlet înaintea unei mari competiții. Noi, baracudele, ne antrenăm după aceeași rutină.

— Înțeleg.

— Logan... Oare el ar fi surprins dacă i-ar spune că abstenența ei de la sex nu avea nimic de-a face cu evoluția la tribunal, ci doar cu nevoia ei de dragoste pentru a da actului un înțeles? Nu mai fusese îndrăgostită de mult, mult timp.

— Ah, ce rost ar avea? murmură ea și oftă. El probabil că n-ar crede-o. Ideea preconcepută a lui Logan despre femeia cu succes profesional era ca bătută în cuie în mintea sa și, în mod clar, includea și presupunerea lui că ea ar face sex cu parteneri ocazionali. Noapte bună, Logan, zise ea cu fermitate.

— Ne vedem mâine la tribunal, doamnă avocat.

— Nu, nu se poate. Cazul meu a fost desemnat judecătorului Wright.

— Viața e plină de mici surprize, nu-i așa, domnișoară Conway? Roger Writh m-a rugat să-i iau noile cazuri de mâine, pentru a-și putea programa o urgență la dentist. Și, bineînțeles, am fost de acord. Și închipuie-ți cât de surprins am fost când am văzut cine urma să se înfățișeze înaintea mea.

— Și... și știind asta m-ai sărutat astă-seară și ai încercat să mă zorești în pat, oricum? Krista era îngrozită. Dumnezeuule, ce s-ar fi întâmplat dacă mă culcam cu tine? Cum ai fi putut sta pe scaunul judecătoresc și să iei o hotărâre imparțială după - după...

— Te asigur că talentele tale în pat nu m-ar fi influențat la

tribunal, doamnă avocat. În niciun sens.

— Ai a naibii de multă dreptate că nu te-ar fi influențat. N-a venit încă ziua să trebuiască să mă culc cu un judecător pentru a câștiga un caz. Și nu va veni niciodată! Împinse cu putere în broască și azvârli ușa în lături. Noapte bună, domnule judecător Moore.

* * *

Logan citise odată că divorțurile nu erau câștigate. Ci, mai curând, erau pierdute de partea care făcea cele mai multe greșeli. În cazul „Marshall contra Marshall, greșelile erau cu toptanul. James Fleener, avocatul lui Wilson Marshall, practic îi înmâna victoria Kristei Conway care, reprezentând-o temeinic și fără greșală pe Alice Marshall, făcuse partea opozantă să apară cât se poate de rău.

Krista își făcuse bine datoria de detectiv și dezvăluisese bunuri ascunse, care nu fuseseră mărturisite de Wilson. Chemase un contabil juridic, care analizase veniturile din afacerea lui Wilson Marshall, și un statistician al unei societăți de asigurare, pentru a evalua planul de pensionare al lui Marshall. Citase metodic contribuția lui Alice Marshall în douăzeci și opt de ani de căsătorie și rostise cu pasiune un discurs despre cei ce participă la făurirea unui cămin și apoi sunt înlocuiți.

Chiar și aprodul ar fi putut da verdictul în acest caz, se gândi Logan. O urmărise și o ascultase pe Krista, observându-i îndemânarea și cât era de expertă, cu o admirație pur profesională. Sentimentele personale nu intrau aici. Era doar un singur mod de a decide în cazul „Marshall contra Marshall“. Judecătorul Moore îi acordă lui Alice Marshall tot ceea ce ceruse avocata ei pentru cea

pe care o apăruse.

* * *

Denise și Lauren sosiră în vizită, la scurt timp după ce Krista ajunsese acasă în acea după-amiază. Făcu floricele în cuptorul cu microunde pentru o gustare și împletise părul fetelor în coadă franțuzească, în timp ce pălăvrăgeau despre școală, programe la televizor, discuri și, da, despre Amy Sue Archer.

— Nu-mi vine să cred, zise Denise, fumegând, a avut tupeul se revină cu un telefon aseară, după ce Mitch îi spusese că tata ieșise în oraș să se întâlnească cu o tipă. Și tata a răspuns la telefon înainte să avem vreo șansă să ridicăm noi iarăși.

Asta trebuie să se fi întâmplat când Logan se întorsese după ce o condusesse pe ea acasă, se gândi Krista.

— Era... ăă, bucuros să vorbească cu ea? întrebă ea, în ciuda propriului dezgust.

— Nu știu, zise Denise. Dar nu puteam să-l lăsăm pe tata să vorbească cu bătrâna vrăjitoare veninoasă. Așa că Lauren s-a prefăcut că-i este rău.

Lauren se prinse de burtă și începu să se tăvălească pe podea.

— Mă doare burtica! O să dau afară! Ajutor! răcni ea ca din gură de șarpe.

— Ar fi fost greu de purtat o conversație romantică cu zarva asta la cap, zise Krista sec.

— Păi, da! rânji Lauren, „suferințele” ei luând îndată sfârșit.

— Astfel, îngrozitoarea Amy Sue a fost înfrântă din nou. Krista se încruntă gânditoare. Dar dacă tatăl vostru vrea într-adevăr să se însoare cu ea, copii? Credeți că e cinstit să sabotați șansele lui de fericire pentru simplul motiv că voi trei nu... țineți la acea femeie?

— Tata n-ar putea fi niciodată fericit cu Amy Sue, zise Denise plin de încredere. Dacă se însoară cu ea, noi va trebui să mergem să locuim cu bunica și lui i-ar fi groaznic fără noi.

— Îngrozitoarea zicea că va trebui să plecăm, adăugă Lauren, aprobându-și sora din cap. Ne urăște tot atât de mult, cât o urâm noi pe ea.

— Amy Sue v-a zis asta? Krista era îngrozită. A spus că nu veți locui cu tatăl vostru dacă se mărită cu el? Tatăl vostru știe asta?

— Bunica ne-a zis să nu-i spunem, o lămuri Denise. Ea zice să-i dăm lui tata timp să-și vină în fire și, dacă după o vreme nu-și dă seama cum e de fapt Amy Sue, atunci îi va spune ea. Așa că am hotărât să-l ajutăm pe tata să-și vină în fire ceva mai repede.

— Ți place tatăl nostru, nu-i așa, Krissy? întrebă Lauren fără ezitare.

Krista văzu ce turnură urma să ia conversația și o abătu repede.

— O, nu mă târâți și pe mine în asta. Sunt sigură că tatăl vostru își va veni în fire de unul singur, fără niciun ajutor de partea mea. Își privi ceasul. Acum, dacă mă scuzați, voi face un duș și-mi voi spăla părul. Am o întâlnire în seara asta.

— O întâlnire? repetă Lauren. Se încruntă și mâna ei se lipi de burtă. Mă simt...

— Te simți bine, Lauren! Krista râse și avu un imbold s-o îmbrățișeze. Ți-am văzut reprezentatia, ții minte?

Denise zâmbi.

— Cred că e bestial că te întâlnești cu cineva, Krista. Cum îl cheamă? E drăguț? Ți place mult?

— Îl cheamă Jeremy Litman și cred că e drăguț, Denise. Krista surâse. Dar de-abia îl cunosc. Ne-am întâlnit la o întrunire a Asociației membrilor baroului și mi-a cerut numărul de telefon. E

prima noastră întâlnire. Aștept să mă sune în curând pentru a-i da adresa.

— Vom sta și vom răspunde noi la telefon pentru tine, cât timp ești sub duș, se oferi Denise cu drăgălășenie.

— Chiar vreți? întrebă Krista cu tot atâta drăgălășenie. Durează doar câteva minute. Dacă sună, veniți și mă scoateți de sub duș. Zâmbi celor două fete. Iar ele răspunseră cu un zâmbet.

Ieși de sub duș după zece minute și intră în halatul ei albastru-cenușiu de bumbac. Denise și Lauren o urmară în dormitor ca să o vadă cum se machia.

— Ador felul în care îți faci ochii, Krista, spuse Denis admirativ. Mi-i vei face cândva și pe ai mei?

— N-ai nevoie decât de o umbră de fard, Denise. Fetele de paisprezece ani, care se spoiesc cu mult tuș și rimel, arată ca niște mici prostituate.

— Parcă ai fi tata. Denise se autoservi cu fardul verde ca marea. Nu-i așa, Lauren?

Lauren o aprobă.

— Ei bine, trebuie să-l ascultați pe tatăl vostru, zise Krista apăsător. E un om foarte înțelept. Doar pentru că un șarpe ca Amy Sue îl are în gheare, nu înseamnă că nu știe ce-i mai bine pentru voi, copii. Își privi ceasul. Jeremy ar fi trebuit să mă sune până acum. Voi două sper că nu ați receptat convorbirea cât am fost sub duș, nu-i așa? adăugă ea, tachinându-le.

Denise și Lauren râseră cu naturalețe, câtuși de puțin ofensate de acuzația făcută în glumă.

— Telefonul n-a sunat deloc, Krista. Hai, Lauren, mai bine am merge acasă, la cină.

— Ce vom mânca? întrebă Lauren.

— Ce-a mai rămas din pui. O să-l amestec cu o conservă de

ton. Știi, voi substitui puiul cu ton.

— O, superb! Cred că-mi va fi cu adevărat rău!

— Și mie. Urăsc să gătesc. Denise privi spre Krista, care le urmărea amuzată. Îți place să gătești, Krista?

— Da, îmi place. Își puse mâinile pe câte un umăr al fetelor și le însoți pe scări în jos. Și dacă n-aș ieși cu Jeremy Litman, v-aș arăta ceva mai bun de făcut cu ce-a mai rămas din puiul vostru.

* * *

Ce se întâmplase cu Jeremy? se întrebă Krista câteva ore mai târziu. Merse până la bovindoul din sufragerie și se uită afară. Era aproape ora nouă, ea murea de foame și Jeremy Litman încă nu sunase. Se încruntă și suspină nerăbdătoare. Putea înțelege dacă a stat la lucru până târziu, dar n-ar fi putut avea politețea să-i spună că va întârzia?

La ora nouă și patruzeci de minute își făcu un sandviș. La zece, se pregăti pentru culcare. Îi trăsese clapa! Ce lichea lipsită de bun-simț era Jeremy Litman! Urmări știrile pe postul local de televiziune al metropolei, apoi decise să se culce. Pe când scotea învelitoarea de pe pat, observă micul telefon, cuplat la linia principală, așezat pe podea, cu receptorul scos din furcă.

Se holbă la el consternată. Oare de cât timp nu era în furcă? Oare încercase Jeremy s-o sune toată seara doar ca să obțină ocupat? N-avea cum să dea altfel de ea. Cum se mutase de curând, noua ei adresă nu era în cartea de telefon, iar operatorii de la informații nu dezvăluiau asemenea lucruri.

Tao i se alătură pe pat cu un mieunat.

— Tu ai făcut asta? își întrebă înfuriată siameza. Odată văzuse motanul, veșnic curios, investigând telefonul care stătea pe

noptieră. Dărâmasese receptorul din furcă și fusese atât de speriat de zgomotul făcut, încât fugise. Tu ai dărâmat telefonul de pe noptieră, Tao? Tao mieună și începu să toarcă.

Krista oftă.

— Jeremy Litman, probabil, consideră că eu sunt o lichea lipsită de bun-simț. Oare să-l sun și să-i explic ce s-a întâmplat?

Se hotărî să-l sune, iar apoi regretă că o făcuse. Jeremy Litman o supusese unei tirade pline de furie, refuzând să vadă măcar o picătură de umor în acea situație. Krista se decise să nu se mai întâlnească niciodată cu cineva care reacționa atât de violent, la o simplă întâmplare nefericită, și i-o și spuse. Jeremy îi trânti telefonul.

* * *

— Cum a fost întâlnirea ta de aseară, Krista? întrebă Denise în după-amiaza următoare. Ea și Lauren sosiseră la scurt timp după întoarcerea Kristei de la birou.

Krista se strâmbă.

— Nu mă-ntreba! Seara a fost un dezastru și n-am ieșit în oraș.

Lauren deveni radioasă.

— O, ce păcat!

— Te vei mai întâlni cu el? întrebă Denise.

Krista scutură din cap.

— În niciun caz.

Denise și Lauren schimbară ușoare zâmbete satisfăcute. Krista, gânditoare, își mușcă buza de jos. Copiii Moore nu ezitaseră să saboteze telefoanele lui Amy Sue pentru tatăl lor. Oare era posibil...?

— Krista, zise Denise repede, îți aduci aminte că, seara trecută, ai zis că ne-ai putea arăta ceva mai bun de făcut cu ce-a mai rămas din pui? Ei bine, tot mai avem rămășițele puiului. Tata ne-a scos la un hamburger, ieri-seară. Poți veni să mă ajuți să fac cina în seara asta? Te rog!?

Lauren prinse mâna Kristei în mânuța ei.

— O, te rog, vino, Krissy!

Krista se gândi, apoi zâmbi.

— Ei bine, de ce nu?

Drumul spre locuința copiilor fu străbătut repede. Îi va arăta Denisei cum să facă puiul, orezul și legumele la tavă, și apoi va pleca – cu mult înainte ca Logan să ajungă acolo. Vasul era la cuptor și ea era gata să plece acasă, când Mitch o prinse într-o discuție despre testele de la liceu. Avea de gând să le treacă și voia să audă opiniile ei despre teste. Apoi Lauren o târî în camera ei să-i arate toate păpușile Barbie.

Când Logan intră pe ușă, Krista era încă acolo.

O privi îndelung. Purta o bluză de culoarea lavandei și blugi-unicat, și se gândi că arată minunat. Sexy și de dorit. Își aminti cum îi simțise buzele pe ale lui. Își aminti gustul lor și parfumul ei feminin delicios. Înghiți cu greu.

— Krista ne-a pregătit cina, anunță Denise. Spune-i că trebuie să stea și să mănânce cu noi, tată.

— Trebuie să plec, zău, zise Krista, dând s-o șteargă, în ciuda protestelor zgomotoase ale copiilor.

Logan petrecuse, mult prea mult timp, în ziua aceea, gândindu-se la Krista și jurase să și-o scoată din minte. Acum își aminti de acel jurământ.

— Insist să stai și să iei cina cu noi, se auzi el zicând. Oare de unde venise asta? se întrebă. Nu vom accepta un răspuns negativ.

Cina a fost încântătoare. Mâncarea la tavă a fost delicioasă, copiii erau vorbăreți și amuzanți și Krista se distră de minune. La fel și Logan. Compania Kristei îl înflăcăra și era atât de plăcut să-i urmărești conversația, plină de naturalețe, cu copiii lui.

La sfârșitul mesei, Mitch se ridică în picioare și zise:

— Denise, Lauren și cu mine vom avea grijă de vase și vom face ordine în bucătărie. Voi doi mergeți în sufragerie, ascultați muzică veche, dansați, relaxați-vă. Zâmbi către surorile sale. Distrăți-vă.

Logan își frecă fruntea și respiră adânc. Fiul său era la fel de subtil ca un raid de bombardamente.

Krista își împinse scaunul.

— Trebuie să mă duc acasă. Pisicile își așteaptă cina.

— Tata te va conduce acasă, zise Lauren cu hotărâre.

Krista îl privi pe Logan, colțurile buzelor încercând un zâmbet:

— N-am mai făcut scena asta o dată?

— Asta e a doua filmare. Se ridicară amândoi și el o luă de braț. Ne vedem mai târziu, copii.

— Mult mai târziu, zise Mitch, jubilând.

Pe când Logan și Krista parcurgeau distanța celor două blocuri până la casa ei, el se hotărî să deschidă subiectul.

— Simt că trebuie să mă scuz pentru potrivirile machiavelice ale copiilor. Dacă își cunoștea bine copiii – și și-i cunoștea – aceștia nu se vor lăsa și potențialul situației penibile și stingheritoare va deveni copleșitor. Sper că nu te-ai simțit jenată.

— Nu, zâmbi Krista, ușurată că Logan spusese ceva. Știa că el fusese jenat. Expresia de pe fața lui îl trădase. Se hotărî să facă lumină asupra întregului subiect. Mă întreb dacă vom fi supuși la o campanie ca cea pentru Amy Sue, dar în sens invers.

Zâmbetul lui Logan era forțat, se gândi Krista. În mod evident, nu-i plăcea să glumească în legătură cu dulcea și tradiționalista sa prietenă. Păcat că el era singurul care nu știa că femeia era o viperă deghizată! Merșeră până la ușa ei și ea scotoci în geantă după cheie.

— Vreau să te felicit pentru victoria ta în cazul Marshall, zise Logan privind-o. Cercetarea ta, prezentarea ta - totul a fost superb, în toate sensurile. Este una din deciziile cele mai simple pe care le-am avut de luat.

Zâmbetul Kristei dogorea.

— Îți mulțumesc, Logan.

— Și am fost complet de acord cu pledoaria ta privind situația celui ce participă la construirea unui cămin, pentru ca apoi să fie înlocuit. E un scenariu foarte deprimant - o femeie, căsătorită de ani de zile, are grijă de soț și de casă, crește copiii și e deodată azvârlită afară, când soțul hotărăște să deguste farmecele altei femei, mai tinere.

Fără a fi muncit vreodată, o astfel de femeie nu poate să se întrețină singură și adeseori înfruntă sărăcia lucie, pentru întâia dată în viața ei. Mă bucur că Alice Marshall a găsit o avocată care să o reprezinte cu atâta talent.

— Mă bucur că ar decis în favoarea ei, zise Krista. Și că Wilson Marshall s-a hotărât să facă economie la onorariul avocatului său, alegându-l pe Fleener și nu pe cineva ca Ross Perry.

— Fleener a fost atroce, aprobă Logan. Dar nu am tendința să favorizez partenerul înlocuit, indiferent de competența avocatului. Spre deosebire de dumneata, doamnă avocat, eu stau în ambele părți ale fileului, în chestiuni de morală.

Tăișul din intonația sa era inconfundabil. Krista se uită cu

ochii mari la el.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să spun că tu reprezinți pe oricine se întâmplă să-ți fie client, indiferent de părerile tale personale. Dacă Wilson Marshall te-ar fi rugat să-i reprezinți, ai fi făcut orice îți stătea în putere s-o împiedici pe Alice să câștige tipul de decizie pe care l-a câștigat azi.

— Nu-i adevărat, zise Krista înfierbântată.

— Nu-i adevărat?

— Nu! Niciodată nu mi-aș încuraja un client să încerce să-și jupoaie soția de ceea ce îi aparține în mod legal!

— Deci, ești o baracudă cinstită? Logan luă inelul cu chei de la ea și introduse una din ele în broască. Suficient de înnebunitor, se dovedi a fi cheia potrivită. El deschise ușa, își răsuci un braț în jurul taliei ei și o târî înăuntru, în micul și întunecat hol. Scumpo, „baracudă cinstită” e un oximoron. O contradicție totală între termeni.

Ea se smulse de lângă el.

— Poți să iei decizii la tribunal, domnule judecător, dar n-ai niciun drept să faci judecăți în chestiuni morale cu privire la minei. Se încruntă la el, cu pieptul zbatându-i-se de indignare. Ura - ura ta extremă îmi taie răsufarea.

Sentimentele lui Logan pentru Krista se tot acumulaseră și deodată explodaseră când se uită în jos, în ochii ei fierbinți, albaștri.

— Asta e ceea ce-ți taie răsufarea, zise el, și o trase în brațele sate, înainte ca ea să fi avut timp să clipească. Instinctiv, Krista își propti degetele de pieptul lui. Apoi gura lui puternică și dominatoare se făcu stăpână peste a ei.

Ea reacționează automat la manifestarea lui de agresivitate

masculină. Deși mâinile îi erau prinse între ei, reuși să-și elibereze una pentru a-i împinge un umăr, într-o încercare de a se elibera. Eforturile ei erau zadarnice. El era atât de mare, atât de puternic. O înconjurase complet, îmbrățișarea sa fiind prea tare pentru a ceda.

— Totuși, după doar câteva secunde, ea nu-și mai dorea să fie liberă. Gura lui se mișca peste a ei, fierbinte și hotărâtă și cerându-și drepturile. Limba lui se înfipse printre buzele ei și gura ei se deschise pentru el. Ea îl degustă; îi inspiră năvalnica mireasmă masculină. Îi simți căldura și duritatea corpului lui lipindu-se de al ei, pe când limba lui îi pătrundea în gură, complet și adânc, într-o simulare incredibil de incitantă a actului erotic.

Ochii ei se închiseră și mâna ei încetă să-i mai împingă umărul. În schimb, se răsuci în jurul gâtului lui într-un gest de supunere, vechi de când lumea. Sentimentul romantic, ascuns cu grijă dar totuși puternic, din personalitatea ei, se ridică rapid la suprafață. În sfârșit, i se întâmplase! se gândi ea încețoșat. Întâlnise, în cele din urmă, bărbatul care o putea domina.

Totul căpăta un sens în ochii ei, acum, de la cât de intens îl conștientizase pe Logan, în momentul când îl zărise întâia oară la tribunal, până la reacțiile ei neobișnuit de pasionale din acest moment. Chiar și opoziția lui promptă față de ea părea logică acum. Simțise, aceleași sentimente puternice pentru ea și echilibrul lui fusese zdruncinat, ca și al ei. Dar în spatele acestei fațade de ostilitate, de dezaprobare, fusese atras de ea. O dorise, așa cum o dorea acum.

Sărutul lui se prelungi la nesfârșit; adâncindu-se, devenind tot mai sălbatic, tot mai fierbinte. Mâinile lui Logan alunecară în buzunarele de la spate ale blugilor ei îi și prinse în palme fesele tari, frământându-le cu degetele lui lungi și ridicând-o spre el.

Ea gemu sub gura lui. Dovada pasiunii lui se afla tare, puternică între ei.

— Logan! Nu era sigură dacă îi rostise numele sau dacă acesta reverbera în capul ei. Se răsuci în brațele lui, încercând să se apropie mai mult, să aibă parte de mai mult din el.

Nu mai simțise niciodată în felul acesta. Nu mai trecuse niciodată printr-o nevoie atât de profundă și de elementară de a se topi într-un bărbat, de a-l proclama ca fiind al ei, la fel de sigur cum el o marcase ca fiind a lui. Trupul ei pulsa, ardea. Pentru Logan. Doar pentru Logan.

E! o ridică, ținând-o sus la pieptul lui. Brațele ei îi împresurară gâtul, iar degetele îi mângâiau ceafa, împletindu-se ușor în părul lui negru.

Erau la jumătatea scărilor când o făptură cu blană și gheare veni zburând prin aer, aparent de nicăieri, și ateriză direct pe burta Kristei. Krista era mult prea prinsă în convulsiile pasiunii pentru a reacționa rațional, și cu judecată. Dacă ar fi fost în deplină stăpânire a facultăților sale mintale, și-ar fi dat imediat seama că era Tao, care se lansase ca un proiectil, cerșind atenție în modul ei tipic.

Dar pisica siameză era ultimul lucru pe care-l avea în minte când Logan o purta pe scări în sus, atât de romantic, iar aterizarea neașteptată a lui Tao o surprinsese total dezorientată. Țipă și se smuci sălbatic, făcând pisica jucăușă să bată în retragere pe umărul lui Logan, ghearele ei săpând în carne cu ascuțimea unor ace.

— Dumnezeule mare! strigă Logan. Ce-i asta? Lucrurile se întâmplau prea repede pentru ca mintea lui, îmbătată de pasiune să le recunoască. O scăpă din brațe pe Krista pe când încerca frenetic să se elibereze de făptura cu blană, agățată pe umărul său.

Tao mieună tare și rămase pe loc.

— O pisică? Mintea lui Logan începu să funcționeze. Fusese atacat de o pisică, care se înțepenise pe umărul lui și refuza să se desprindă.

Dacă ar fi urmărit scena la televizor, probabil ar fi găsit că e amuzantă. Trăind-o, ea adusese multă tensiune, estompând simțul umorului. Ce dracu' se întâmplă, Krista?

Cu un zgomot surd, Krista ateriză în genunchi pe scările acoperite cu mochetă. Se ridică repede în picioare și coborî scările pentru a bâjbâi în întuneric după întrerupătorul aflat la picioarele acestora. Când se aprinse lumina, Logan se găsi uitându-se în ochii albaștri ai unei pisici siameze zburlete.

Înșfăcă pisica. Tao mieună indignată și sări jos, o gheară neagră lăsând în urma ei o zgârietură prelungă pe gâtul lui Logan.

Ochii Kristei se măriră la vederea sângelui.

— Logan, îmi pare rău! Se năpusti pe scări în sus, până în dreptul lui. Oh, chiar că a sfâșiat pielea! Lasă-mă să...

Logan se dădu înapoi cu o treaptă.

— Ce altceva mai ai ascuns pe aici, în afară de feline ucigașe? Câini polițiști? Dobermanii mănăcători de oameni?

— Am două pisici și...

— Sunt două? Când atacă și cealaltă?

— Logan, asta nu s-a mai întâmplat înainte. Tao e chiar foarte cuminte. El dorea atenție, și se crede încă un pisoiaș. Știi, întotdeauna obișnuia să sară pe umerii mei când era mic și...

— Ghearele lui nu s-au transformat în pumnale încă, încheie Logan strâmbându-se. Își atinse cu grijă zgârietura cu degetele, iar ochii săi îi întâlniră pe ai Kristei.

— Lasă-mă să-ți curăț zgârietura, zise ea cu o voce răgușită. O voi spăla și voi pune ceva astringent pe ea. Îi luă mâna într-a ei și îl

târî după ea. Haide!

Logan îi permise să-l conducă în baie și fu impresionat de nuanța de verde și ivoriu, ale acesteia. Se așază pe marginea lată a căzii de culoare verde.

— Deci, doamna avocat se ocupă și de medicină. Un hobby, îmm? Privirea lui o examinează, observând mâinile tremurătoare, ridicarea și coborârea inegală a pieptului ei. Era foarte speriată, cum zice un vechi cântec. Și nu de pisică, era sigur de asta.

O izbucnire de triumf masculin tălăzui prin el. El era cel ce zdruncinase calmul Kristei Conway. Elanul lui o transformase pe doamna bombardier într-o femeie tremurând de pasiune pentru el. Pentru el!

Uită de pisică și de zgârietură. O încântare ce nu avea nimic sacru în ea îl cuprinse își puse mâinile pe umerii ei și o trase între picioarele sale. Inima Kristei tresăltă și mâna îi tremură în timp ce tampona zgârietură.

— Durează doar un minut, zise ea, încercând să-și ascundă sentimentul de jenă. Sper că nu te doare prea tare.

— O, mă doare ca naiba, zise Logan, cu un zâmbet de crocodil flămând. Se simțea îndrăzneț și agresiv masculul lăudăros și cuceritor! Mă doare unde nu mă atingi.

El îi privi ochii cum i se măresc, văzu îmbujorarea colorându-i obraji. Era palpitant să descopere că poseda această eficace putere sexuală asupra ei. Fusese riguros, și conservator, și chibzuit, un model de cetățean și de părinte, pentru un timp atât de îndelungat, și nu-și dăduse seama că puteau exista și alte dimensiuni ale personalității sale.

Krista încercă să nu ia în seamă insinuările lui Logan, ocupându-se de rană. Turnă niște apă oxigenată pe un tampon de vată și atinse cu el zgârietura.

— Știu că trebuie să usture chestia asta, zise ea încet, încercând să împrăstie atmosfera erotică încărcată. Ești foarte viteaz că nu ții.

— Primesc vreo răsplată pentru că sunt atât de viteaz? Sâni ei erau la același nivel cu fața lui.

Simțurile lui erau stârnite. Știu ce mi-ar plăcea. Prinsoarea lui se strânse, ancorând-o temeinic pe loc, iar gura lui se deschise cu îndrăzneală asupra unui sân acoperit de îmbrăcăminte. Chiar și prin dubla barieră a sutienului și a bluzei, putea simți moliciunea sânelui și sfârscul tare.

— Logan, suspină adânc Krista. Genunchii aproape că i se îndoiră și se încleșta de umerii lui. Gura lui se mișcă avidă și ea respiră violent, fiind străpunsă prin chiar miezul ei de o săgeată de excitare.

— Vreau să te văd goală, zise el. Ochii lui de tăciune erau lucioși. Vreau să te ating și să te gust. Vreau să facem dragoste. Degetele lui căutară nerăbdătoare nasturii bluzei ei. Acum, Krista. Hai să mergem în pat.

Ea dorea să-i cedeze. Romantismul din sufletul ei tânjise după împlinire cu acest om deosebit, care o trezise la o pasiune de care nu știuse că ar fi capabilă. Dar instinctele ei erau atât de fin acordate cu personalitate lui Logan, încât întrezări ceva în tonul lui, în afară de pasiune și nevoia imperioasă ce determinaseră reacția ei de mai înainte. Era un soi de insistență masculină dură – n-ar fi putut să o exprime în cuvinte, dacă ar fi încercat – care o puse instinctiv în gardă...

— Logan, zise ea încet, e prea curând. Mintea ei începea să se lumineze, și încercă să-și explice sentimentele față de el. N-am vrut, să te aduc în starea asta, să încep ceva ce nu aveam de gând să termin. Purtarea mea din seara asta nu-mi stă câtuși de puțin în

fire. Nu știu ce a dat peste mine. Nu mă complac în relații întâmplătoare. Nu m-am culcat niciodată cu un bărbat pe care îl cunoșteam de câteva zile.

— Nu? El păru, incontestabil, neîncrezător și stomacul ei se strânse.

— Nu! Se simți fierbinte, de parcă ar fi ars de febră. Adevărul ieșea la lumină, dar era dureros. Dar tu crezi că eu fac asta mereu, nu-i așa? Întâlnesc un bărbat, îl aduc în patul meu...

Putea vedea asta în ochii lui și un val uriaș de furie o inundă. O furie care era, în mod egal, amestecată cu dezamăgire și durere. Răspunsul ei pasional pentru Logan fusese unic pentru ea, ceva deosebit, ceva provocat de reacțiile magice dintre ei. Crezuse că a fost la fel și pentru el. Și se înșelase, se înșelase amarnic.

— Crezi că sunt una dintre hedonistele acelea oscilante, zise ea, care sar în pat și afară din el, cu inima ușoară, cu oricine se întâmplă să apară, și... și te-ai gândit să apuci și tu o bucățică. Vocea ei crescuse. Cum se făcuse de râs! Dar mai ales ce proastă fusese! Asta nu era decât un fel de excursie sexuală pentru tine, pentru satisfacerea ego-ului tău!

Logan se ridică în picioare. O domina, dar ea nu era speriată de înălțimea lui.

— Vreau să facem dragoste, în noaptea asta, zise el cu o voce vibrantă. Durerea din ochii ei albaștri îl sfâșie. Se simți ca un ticălos, ca un profitor lipsit de scrupule. Sentimentul acesta era nou pentru el și îl detesta.

— Și tu ți-ai dorit-o, Krista, continuă el. Nu încerca să-mi spui că nu-i așa. Știa că încerca să-și liniștească sentimentul de vinovăție. Era o tipă sofisticată, de la oraș, acea „femeie cosmopolită”. Nu era de presupus că astfel de femei consideră seducerea și relațiile de o noapte ca fiind firești?

Krista se năpusti ca o furtună afară din baie și în jos, pe scări. Logan o urmă repede.

— Ieși afară din casa mea, îi porunci ea, și deschise ușa de la intrare ca să-și întărească porunca.

El o privi uimit. Ochii ei erau strălucitori. De lacrimi nevărsate? Era îngrozit. El nu făcuse niciodată o femeie să plângă.

— Krista, eu...

— Vreau să pleci!

— Îmi pare rău că...

— Îți pare rău doar că n-ai marcat golul în noaptea asta. Trebuia să fi bănuțit, trebuia să fi știut, se gândi Krista disprețuitoare. Atitudinile lui față de femei erau luate din epoca de piatră și ea fusese suficient de idioată să se lase târâtă de curent. Fusese prostesc de naivă și patetic de romantică. Fusese tot ceea ce în mod normal nu era.

Ea își înfipse dinții în buza de jos și ridică din umeri. Furia ei începea să pălească și acum se simțea obosită și deprimată.

— Cred că nu te pot învinui, zise ea plat. Operăm pe lungimi de undă diferite, asta-i tot. Credeai că ai nimerit în aceeași traistă cu un spirit libertin din punct de vedere sexual. Credeai că privesc sexul la fel cum îl privește ciocârlia.

N-ar fi fost oare uluit, se gândi ea, să afle că ideile ei despre sex și dragoste erau mult mai de modă veche și mai tradiționaliste decât ale acelei păpuși „Bărbie însuflețită”, Amy Sue? El n-ar crede-o. Nu Logan Moore, bărbatul care împărțea femeile în categorii bine delimitate: fecioarele, oricât de intrigante ar fi, meritau respect și căsătorie, în timp ce femeile cu succes profesional urmau să fie folosite pentru sex lipsit de un înțeles.

Logan văzu fulgerul de dezamăgire ce-i umbri ochii albaștri. Era incommensurabil mai rău decât furia ei. O rănise, se gândi el

posomorât. Era altfel decât orice femeie pe care o întâlnise. Nu-Și imaginase vreodată că o femeie ca ea l-ar putea dori, dar ea o făcuse. Și el o rănise. O, da, erau laturi ale personalității sale pe care nu știuse că ar exista laturi alarmante.

— Noapte bună, Logan, zise ea apăsător. Nu vru să-l privească.

— Operăm pe lungimi de undă diferite, repetă el gânditor. Dacă am crezut că am de-a face cu un spirit liber din punct de vedere sexual, tu ce gândeai Krista?

Oh, dacă ar ști... fața Kristei ardea. El o crezuse o veterană versată a revoluției sexuale; n-ar crede niciodată că avusese fantezii romantice în care îl vedea drept iubitul destinat de soartă. Acum că nu era în brațele lui, că se eliberase din gheara pasiunii, cu greu putea crede ea însăși.

— Krista? Logan se apropie cu un pas.

Ea se îndepărtă.

— Du-te acasă, Logan, zise ea obosită.

Tao alese acel moment pentru a li se alătura, împleticindu-se printre gleznelor lor și torcând sonor, cerând astfel să i se acorde atenție.

— Acum vrea să ne împrietenim, zise el strâmbându-se. Se aplecă să mângâie motanul în același moment în care Krista se aplecă să-l ridice. Mâinile lor se atinseră pe blana lucioasă a lui Tao. Fețele lor erau foarte aproape.

— Krista, zise Logan, făcând o încercare. Era cuprins de durere pentru ea. Fusesse atât de blândă și de dulce, atât de docilă și comunicativă! Și el stricase totul, încercând s-o facă pe armăsarul. Fusesse prins de propriul său rol și încercase să ia cu egoism ceea ce ea dorise cu generozitate să-i dăruiască.

Ea se ridică, ținând pisica în brațe.

— La revedere Logan, zise ea pe un ton de concediere, care

nu putea fi greșit interpretat.

Știa că ar fi fost prostesc din partea lui s-o mai preseze. Toate celelalte le făcuse prost în seara asta. În mod sigur, era momentul să plece.

— Noapte bună, Krista, zise el. Încet și ieși din casă. Ea închise repede ușa în urma lui.

Un timp îndelungat, fiecare rămase de fiecare parte a ușii închise, uitându-se la ea. Apoi Tao sări din brațele Kristei și fugi spre bucătărie, mieunând insistent, cerând ca ea să-l urmeze. Ea îl urmă.

Afară, Logan aruncă o ultimă privire asupra ușii masive și începu să meargă încet, în susul străzii, spre casa sa.

Şase

Lauren stătea pe treptele verandei din faţă când Krista parcă pe alee, în după-amiaza următoare. Cerneală, marele motan negru, dormita liniştit în braţele fetei.

— Bună, Krissyl strigă Lauren. L-am găsit pe Cerneală pe verandă. Şi ce crezi? Iarăşi vânează. Era o veveriţă mică, moartă în curte.

— O, nu! gemu Krista şi se strâmbă. Cerneală întotdeauna îşi depozita victimele în curte. Şi erau multe; semăna cumva cu un ucigaş plătit din lumea pisicilor. Diavolul a zbughit-o pe uşă când plecam la birou, azi-dimineaţă. Bineînţeles, a fugit când am încercat să-l prind şi l-am lăsat în pace pentru că mă grăbeam să ajung la o întâlnire de afaceri. Krista mângâie capul mare al motanului. Acesta deschise un ochi galben şi o cercetă cu un aer de plictiseală. Lauren zâmbi în sus către ea.

Krista îi răspunse tot printr-un zâmbet. Era uşurată să o vadă pe Lauren azi. Conducând spre casă de la birou, se întreba dacă furtuna de azi-noapte cu Logan va însemna sfârşitul prieteniei ei cu fiica acestuia. Gândul o deprimase. Ținea cu adevărat la Lauren şi aştepta cu nerăbdare vizitele ei zilnice.

— Am îngropat veveriţa între petunii, zise Lauren, în timp ce intra tropăind în urma Kristei, cu pisica cea mare în braţe. Am folosit o piatră ca să sap groapa.

— Mulţumesc, Lauren. E o uşurare să nu trebuiască să sapi un mormânt, după o zi lungă la birou.

Evident, se gândi Krista cu uşurare, copilul n-avea idee despre ceea ce se petrecuse între ea şi tatăl ei, seara trecută. Ea şi Lauren îşi puteau continua prietenia, fără ca spectrul lui Logan, ce o bântuia, să se interpună între ele.

Tao le dădu binețe în hol cu un mieunat răgușit.

— Vrei să le dau eu să mănânce? întrebă Lauren, lăsându-l jos pe Cerneală pentru a-l ridica pe Tao.

— Ar fi minunat, draga mea. Îmi va da posibilitatea să urc ca să mă schimb. Krista aruncă fetei un zâmbet recunoscător și urcă scările. Lauren știa unde se aflau toate lucrurile din bucătărie, iar Krista profită de ocazie să-și scoată rochia de mătase gri cu bordo și să-și pună o pereche de pantaloni subțiri de bumbac de culoare albastru-imperial, și o bluză de bumbac, împestrițată cu desene colorate, copiate dintr-o carte de amuzament.

Își zări chipul în oglinda camerei de toaletă în momentul când își punea rochia pe umeras. Avea cearcăne sub ochi și fața îi era palidă și trasă. Azi, fusese o zi dificilă, în mod deosebit. Marcia Landau fusese la ea, și plânsese. Și blestemase vorbindu-i de apropiata luptă pentru copil dintre ea și soțul ei. Aș da și ultimul bănuț din averea mea ca micuța Julie să-mi fie încredințată doar mie! strigase întruna Marcia. Se pare că, asta devenise o obsesie pentru ea.

Din câte auzise Krista de la Ross Perry, Gary Landau etala aceleași sentimente. Îi dau lui Marcia tot ce am, poate să ia totul, dar trebuie să-mi fie încredințată doar mie micuța Julie! Acesta era refrenul plin de pasiune al lui Gary Landau. Cazurile de încredințare a copilului erau întotdeauna emoționante și dificile pentru toți cei implicați, dar cei al familiei Landau promitea să fie în mod deosebit astfel.

Krista oftă și porni să coboare scările. Știa că nu putea da vina pentru proasta ei dispoziție doar pe cazul Landau. Astăzi, arăta obosită pentru că era într-adevăr obosită. Stătuse trează ore întregi noaptea trecută, re trăind momentele acelea furtunoase, în brațele lui Logan Moore. Și tresărise întotdeauna când ajungea la

ultima parte, momentul când își dăduse seama că Logan o vedea doar ca pe un număr fierbinte în programul lui. Nu era nimic mai mult pentru el decât un stimul erotic, pe când ea...

Scutură din cap ca pentru a și-l limpezi, a scăpa de amintirile tulburătoare. Reacționase față de Logan Moore ca o romantică cu privirea încețoșată. Ca să nu zicem ca una cu mintea încețoșată. Primise exact ceea ce merita.

Privirea ei căzu mașinal pe calendar când intră în bucătărie. Era douăzeci și cinci septembrie.

Cu șase ani în urmă, în ziua asta, fratele ei, Eric, și avocatul său asociat, Craig Raddison, fuseseră uciși când avionul particular, la bordul căruia se aflau, se sfărâmasese în munții din vestul Virginiei. Krista îi condusesese la aeroport și imaginea lui Eric, înalt și blond, așa cum se îndrepta el spre micuțul avion cu motoare îngemănate, îi flutură prin minte. Era ciudat că-și putea aminti fiecare detaliu despre Eric, pe când avea probleme să-și evoce orice imagine a lui Craig. Ciudat, pentru că fusese logodită cu Craig Raddison. Plănuiseră să se căsătorească în anul următor.

Telefonul începu să sune, întrerupându-i amintirile triste. Lauren sări să răspundă și Kristei îi veni să zâmbească. Entuziasmul cu care fetița se grăbea să răspundă la telefon reușea întotdeauna s-o amuze.

Era mătușa Kristei, Helen.

— M-am gândit azi la tine, Krista. N-am putu sa, las să treacă ziua de azi fără să-ți dau un telefon.

Au urmat și alte telefoane. Două, de la vechi colegi de liceu, trei, de la prieteni apropiați, care fuseseră cu ea când aflase îngrozitoarea veste. Părinții ei. O verișoară. O altă mătușă.

— Chiar că primești o mulțime de telefoane, zise Lauren după ce Krista termină o nouă convorbire. Cum se face că toată lumea

sună ca să vorbească despre Eric?

— Azi, e o aniversare specială în familia mea, Lauren, explică Krista. O aniversare tristă. Fratele meu a murit într-un accident de avion acum șase ani.

Lauren se ridică și-și aruncă brațele în jurul Kristei, îmbrățișând-o strâns. Brațele Kristei încercuiră automat micul trup musculos, și o trase aproape pe Lauren. Era profund mișcată. Nu se așteptase la un răspuns atât de emoționant din partea unui copii, dar de fapt Lauren era un copil care fusese atins el însuși de o tragedie – moartea mamei sale în urmă cu patru ani.

Era ceva profund liniștitor să o ții în brațe pe fetiță, se gândi Krista. Copiii erau un izvor de speranță și bucurie, făcând permanent legătura între trecut, prezent și viitor. În mod neașteptat, Logan îi veni în minte. Se gândi că el trebuia să simtă o mare satisfacție că avea trei copii care constituiau un testament viu al dragostei pe care el și soția sa o împărțiseră.

Dacă Eric ar fi avut un copil! își zise ea, oftând ușor. Dar el gândise că va fi suficient timp pentru asta. Nu se grăbise deloc să se așeze la casa lui și să se însoare.

Dar Eric era o parte din ea, nu-i așa? Prin urmare, putea să trăiască printr-un copil al ei. Gândul era un izvor de mângâiere dar și de durere, deoarece nu se întrezărea niciun copil de-al ei în viitorul previzibil:

Ciocănelul de alamă de la ușa din față bătu, apoi se auzi soneria. Lauren privi în sus spre Krista și își zâmbiră una alteia. Merșeră împreună spre ușă, brațul lui Lauren fiind încolăcit strâns în jurul taliei Kristei, iar brațul Kristei pe după umerii fetiței...

Pe mica verandă se afla Logan.

— Bună, tati! Lauren se aruncă în brațele lui. Ochii lui Logan îi întâlneau pe ai Kristei și îi susținură privirea peste capul copilului.

Krista își simți stomacul strângându-i-se. Se uită repede într-o parte, fără să-i pese că era prima care își dezlipea privirea. Nu era pregătită să-l revadă pe Logan. Inima începu să-i bată cu zgomot surd în coșul pieptului. De ce trebuise să vină după Lauren tocmai astăzi? Înainte, Denise sau Mitch dădeau întotdeauna un telefon sau veneau ei înșiși după Lauren.

— Denise și Mitch sunt în mașină, zise Logan.

Suntem în drum spre restaurantul specializat în preparate din pește de pe autostradă. Ți-ar face plăcere să vii cu noi la cină, Krista?

— O, da, Krissy! Te rog, zi da! strigă Lauren, sărind în sus și-n jos.

I-ar fi plăcut să spună da, să-i facă o bucurie lui Lauren, dar nu se putea să se supună durerii și jenei pe care i le producea compania lui Logan Moore.

— Îmi pare rău, dar chiar că nu pot, zise ea. Se întoarse să intre în casă.

Logan se găsi dintr-odată în spatele ei atât de aproape încât îi putea simți răsuflarea caldă cum îi mângâia ceafa.

— Tuturor ne-ar face plăcere să vii cu noi, Krista.

— Nu! Negația ei era mai mult față de sentimentele ei pentru el, decât un răspuns la vorbele lui. El deținea un puternic magnetism erotic cu care o atrăgea și, episodul nefericit din seara trecută nu părea să-l fi diminuat deloc.

Un fulger de nerăbdare trecu prin ochii lui Logan. Era obișnuit să fie ascultat, atât datorită poziției sale în justiție, cât și forței proprii sale personalități. Dorința de a da la o parte refuzul Kristei și de a o înșfăca, pur și simplu, ca s-o ducă la mașină, îl atrăgea incredibil de mult.

Se forță să îndepărteze această dorință.

— Te rog, vino, Krista, zise el, cu o voce profundă. Își petrecuse jumătate din noaptea precedentă și cea mai mare parte a zilei de astăzi gândindu-se la ea, și pedepsindu-se aspru că o judecase greșit, în întregime.

Ea nu îi răspunsese doar pentru că el era bărbatul plin de dorință, iar ea, femeia cu viziuni liberale, dorise să adauge încă o creștătură alături de celelalte de pe stâlpul patului. El profitase de pasiunea deosebită ce arsese între ei, folosind-o împotriva ei. El o rănisese și, după rigiditatea din ținuta ei și răceala din ochii ei albaștri, nu avea de gând să-i mai dea o șansă.

— Nu-ți place peștele, Krissy? întrebă Lauren. Am putea merge în altă parte, nu-i așa, tată?

— Lauren, îmi place peștele, dar...

— Nu vrei să ieși cina cu noi? Lauren privi stăruitor de la Krista la tatăl ei, cu o căutătură îndurerată în ochii ei mari, căprui.

— Bineînțeles că mi-ar plăcea să iau cina cu voi, zise Krista. Doar că trebuie să mă uit peste niște hârtii în seara asta, și... Privirea ei se opri pe fața îngrijorată a lui Lauren. Nu dorea să rănească sentimentul fetei. Și nu hotărâse ea că prietenia ei cu copiii Moore va sta separat de afacerile cu tatăl lor? Dar bănuiesc că trebuie să-mi iau timp liber să mănânc, îmm?

— Da! exclamă Lauren ușurată. Prinse mâna Kristei și apoi luă și mâna tatălui ei. Hai să mergem! încercă să-i tragă pe cei doi.

Krista râse de fermitatea hotărârii fetei.

— Am nevoie de două secunde ca să-mi iau geanta și să-mi trec un pieptene prin păr.

— Nu-i nevoie să-ți mai faci griji pentru pieptene, zise Logan încet. Arăți frumoasă ca întotdeauna, doamnă avocat.

Ea îi aruncă o privire înghețată și se abținu de la orice comentariu.

— Mitch și Denise o întâmpină cu căldură, în momentul când se apropiase de mașina familiei Moore, un Dodge Aries de culoare maronie.

— Poți să stai în spate cu mine și cu Denise, Krissy, zise Lauren cu bucurie.

— Cred că Mitch va ceda locul din față invitatei noastre, replică repede Logan.

Mitch scoase un geamăt.

— Tată, de-abia încap în locul din spate. Îi aruncă Kristei o privire de martir. Știai că asta-i una dintre cele zece mașini cel mai puțin furate din America? Pot să-ți fac o listă de motive.

— Mitch speră că te vei oferi să mergi cu mașina ta, Krista, zise Denise zâmbind. E îndrăgostit de Bentley-ul tău. Moare de dorință să meargă cu el.

Mitch nu se deranjă să nege.

— Mașina ta e cea mai teribilă din câte am văzut. Pe bune, Krista, nu e la îndemâna oricui.

— Îmi amintesc cum era fratele meu la șaisprezece ani, zise Krista, și zâmbi aducerilor-aminte. Era nebun după mașini! Dacă lui Eric i s-ar fi dat ocazia să conducă un Bentley decapotabil albastru ca safirul, la șaisprezece ani, ar fi zis că a atins Nirvana. Zâmbetul ei înflori. Ți-ar plăcea să conduci mașina mea până la restaurant, Mitch?

— Dacă mi-ar plăcea? Mitch arăta împietrit. Aș putea?

— Categorie nu, zise tatăl său.

Krista scotoci în geantă și îi înmână lui Mitch cheile de la mașină.

— Presupun că ai un carnet de conducere.

— Îl am de patru luni! Mitch luă cheile; ochii lui negri erau iluminați.

— Krista, nu cred că e o idee bună, zise Logan.

— De ce nu? Are permis și restaurantul e la o distanță de zece minute cu mașina de aici. Vocea Kristei era provocatoare. Te asigur că polița mea de asigurare e plătită în întregime, domnule judecător Moore.

— Lasă-l să conducă, tati, zise Lauren.

— N-avem nimic de pierdut decât viețile noastre, zise Denise cu nerușinare.

— Denise! Logan se încruntă la ea, dezaprobându-i obrăznicia. Mitchell, tu să...

Nimeni, în afară de Krista nu mai era acolo să-l asculte. Mitch, Denise și Lauren se urcau deja în Bentley-ul ce era parcat pe aleea Kristei.

— Ați pierdut runda aceasta, domnule judecător, zise Krista. Îi aruncă un mic zâmbet rece și se depărtă să se alăture celorlalți.

Mitch conduse până la restaurant fără niciun incident. De fapt, era un șofer destul de precaut, observă Krista amuzată. Se oprea pentru două sau trei minute la fiecare stop, fie că se apropiau mașini sau nu. Krista stătea în față lângă el, iar Logan în spate, cu Denise și Lauren.

S-au simțit bine la restaurant. Mâncarea a fost excelentă și, conversând cu și prin intermediul copiilor, nici Logan și nici Krista nu simțiră penibilul pe care îl anticipaseră. Logan insistase să conducă la întoarcere, și Krista își ascunse un zâmbet. Se pare că Mitch nu era singurul care admirase Bentley-ul și nutrise dorința să-l conducă.

Krista nu se gândi la nimic când Logan trase mașina în fața casei lui, presupuse că el și copiii vor coborî aici și ea va conduce singură acasă. Logan avu alte idei.

— Voi trei intrați și eu o s-o conduc pe Krista acasă, le spuse

el copiilor.

— Nu e nevoie, zise Krista de pe bancheta din spate, unde stătea cu fetele. Sunt capabilă să conduc singură până acasă.

— Bineînțeles că ești, zise Logan din toată inima. Dar am de gând să te conduc în siguranță până la ușa ta.

Krista dori să-i spună că, dacă era să se ia după seara precedentă, ar fi mult mai în siguranță mergând acasă singură. Dar Mitch, Denise și Lauren erau mult prea atenți, și ea nu îndrăzni să aducă aminte despre seara trecută, cu ei trei în preajmă.

— Un gentleman întotdeauna conduce o doamnă până la ușa ei, îi spuse Logan lui Mitch această platitudine.

— Dar dacă doamna respectivă nu dorește ca gentlemanul să o conducă până la ușă? îl întreabă Krista.

Logan o urmări cu o privire leneșă.

— Gentlemanul tot o conduce pe doamnă până la ușa ei.

— Atitudinea asta nu e cavaleriească, domnule judecător. Hai să coborâm, copii.

Ea și copiii coborâră repede din mașină. Logan rămase așezat în spatele volanului. Părea să nu aibă nicio intenție să se miște.

— Aici e cheia de la casă, zise el. Scoase o cheie de pe brelocul său și i-o dădu lui Mitch. Mă întorc îndată ce o conduc pe Krista acasă. Trebuie să iau mașina noastră de la ea. Zâmbetul lui amabil o făcu pe Krista să strângă din dinți.

O bătuse în privința asta, își zise ea. Și el o știa. N-avea altă alternativă decât să-l lase să o conducă până acasă pentru a-și putea lua înapoi mașina.

— Ea le ură copiilor noapte bună și se așează pe locul din față. Logan așteaptă până cei trei copii intrară în casă, apoi porni din curbă.

Niciunul nu vorbi în scurta lor călătorie. În momentul în care

el opri în fața casei, Krista întinse mâna spre butonul portierei.

— Așteaptă! Logan se aplecă peste scaun și-i prinse brațul, reținând-o. Ies afară și-ți deschid portiera.

— Un gentleman întotdeauna deschide portiera unei doamne? Copiii nu-s aici, Logan. Nu trebuie să respecti regulile etichetei pentru mine.

El nu dădu drumul brațului ei.

— Dar așa doresc, Krista.

— De ce? Tu nu crezi că sunt o doamnă, ieri-noapte ai arătat foarte clar ce crezi că sunt. Pe loc, își regretă cuvintele. Ultimul lucru pe care voia să-l discute cu el era seara precedentă.

— Cred că ești cu adevărat o doamnă și vreau să-ți dovedesc că și eu pot fi un gentleman. Vreau să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat seara trecută, Krista. Prinsoarea lui rămase puternică, dar degetele începură să-i mângâie încet, aproape absent, brațul. Vreau să spun cât de rău îmi pare că te-am rănit. Ar fi de vreun ajutor să știi cât de profund regret?

Inima ei tresări. Era profund conștientă de apropierea la care se afla el, de forța sa fizică, pe când o ținea. Dacă s-ar fi lăsat pe spate doar câțiva centimetri, capul ei s-ar fi rezemat de umerii lui puternici. Dorința ei de a face astfel o alarmă.

— Krista, spuse el cu o voce răgușită, atrăgător de răgușită.

Ea simți un fior de panică îndemnând-o să fugă de el, dar și-l reprimă imediat. Nu-și putea permite să se comporte ca o fecioară nevrotică din epoca victoriană. Nu-l putea lăsa să o aducă în starea asta.

— Seara trecută a fost o greșeală din partea amândurora, domnule judecător Moore. Ea îi îndepărtă mâna de pe brațul ei, demonstrativ și cu fermitate. Propun s-o uităm amândoi.

— Sunt de acord. S-o lăsăm în urma noastră... și să o luăm de

la capăt. Vrei să iei masa cu mine mâine seară?

— Nu, mulțumesc, am alt program.

El se încruntă.

— Te întâlnești cu cineva?

— Da. Noi, mâncătoarele de bărbați, trebuie să ne devorăm porția de carne proaspătă, după cum știi. Deschise portiera și ieși din mașină.

Cu o frustrare crescândă, Logan o privi depărtându-se. Îi arăta extrem de clar că nu voia să mai aibă nimic de-a face cu el. Și n-avea nicio idee cum să-i schimbe hotărârea, își dădu el seama posomorât.

Împotriva voinței lui, ieși din mașină și îi înmână cheile. Ea merse cu pași mari până la intrarea din față și el o urmă, cu un pas sau doi în spatele ei.

În momentul în care Krista văzu ușa ușor întredeschisă, știu că ceva nu era în ordine. Închisese și încuiase ușa când plecase cu Lauren și Logan, era sigură de asta. Și mai era ceva în neregulă, ceva ce nu observase până acum. Casa era complet întunecată. Iar ea știa că lăsase lumina din hol aprinsă.

Se răsuci, brusc buimăcită, și se izbi de Logan care stătea exact în spatele ei. Imediat, mâinile lui îi prinseră umerii ca s-o liniștească.

— Logan, am încuiat ușa înainte de a pleca. Își simțea gura uscată și nodul ce se cuibărise în gâtul ei datorită îngrijorării. Și... și știu că am lăsat lumina aprinsă.

Logan privi ușa și întunericul din interior. Sprâncenele lui se împreunaseră de îngrijorare.

— Arată de parcă cineva ar fi dat o spargere, zise el...

Inima ei păru să se oprească, apoi porni într-un ritm sălbatic.

— Nu... nu vreau să aud așa ceva, zise ea cu nervozitate,

umezindu-și buzele cu limba. Dorise ca el să nege lucrul de care ei îi era teamă. Am crezut că o să spui ceva liniștitor de genul „Ești sigură că ai încuiat ușa? Ești sigură că ai lăsat lumina aprinsă?”

— Krista, te-am văzut aprinzând lumina și te-am urmărit închizând ușa.

Privirea ei se îndreptă spre fața lui.

— Atunci crezi că... Nu putu termina propoziția.

— Hai să mergem alături la vecini și să-i rugăm să folosim telefonul lor, ca să sunăm la poliție. Brațul lui alunecă pe după umărul ei și o întoarce de la ușă în jos, pe alee.

Deodată auziră un mieunat.

— Tao! Krista se smulse de lângă Logan și deschise larg ușa. Dacă i-au făcut rău...

— Krista, nu intra, zise Logan. Hoții s-ar putea să fie încă înăuntru și... Se întrerupse când își dădu seama că Krista nu avea de gând să-l asculte. Era deja înăuntru.

O urmă. Ea aprinsese luminile și cocoloșea în brațele ei motanul siamez ce torcea.

— Pare să nu fi pățit nimic, șopti ea tremurat, alintându-l.

Logan intră repede în sufragerie și aprinse o lampă. Camera era într-o dezordine totală, cu mesele, scaunele și lămpile răsturnate. Un fulger de blăniță neagră făcu o traiectorie de la canapea în hol.

— Cerneală e și el bine, zise Krista cu ușurare, în momentul când se alătura lui Logan în sufragerie. O! gemu ea văzând priveriștea.

— Știi ce lipsește? întrebă Logan concis.

Ea aprobă din cap.

— Televizorul, aparatul video și casetofonul stereo. Camera era ca după un naufragiu, încât nu știa dacă lipsește altceva.

Tremura. Niciodată nu mai fusese jefuită. Imaginea camerei jefuite, gândul că un străin pătrunsese prin efracție în casa ei și scormonise prin lucrurile ei, luându-i bunurile, îi făceau rău. Înghiți fierea care îi ardea gâtul și ținu mai strâns motanul. Tao obiectă față de strânsoarea ei. Cu un mieunat indignat, se răsuci pentru a se elibera și sări din brațele ei fugind pe scări. Ea se întoarse pentru a-l urma.

— Krista, nu urca. Dacă...

Din nou ea nu-l ascultă. O luă la goană pe scări în sus, strigându-l pe Tao.

Nu erau hoți în casă, dar își făcuseră prezența simțită. Sertarele erau trase și răsturnate în camera de la etaj, pe care Krista o aranjase ca pe un birou. Peste tot se aflau hârtii împrăștiate. În cele trei dormitoare ale ei și în cele două camere de oaspeți, sertarele fuseseră golite și lenjeria, prosoapele și așternuturile de pat erau împrăștiate de jur împrejur pe pardosea.

— Era un televizor mic, portabil, aici și a dispărut, zise Krista. Se holbă la dezordinea care înainte fusese dormitorul ei ordonat și îngrijit. Și caseta mea cu bijuterii lipsește.

Logan privi mai atent la Krista. Era palidă și tremura.

— Stai jos, ordonă el, și o conduse spre pat. O împinse ușurel să se așeze pe marginea acestuia.

O să dau telefon la poliție.

Totul i se părea ireal Kristei, de parcă s-ar fi aflat într-un vis. Îl auzi pe Logan formând numărul 911 pentru urgențe, spunându-și numele și dând adresa. După ce încheie convorbirea, se așază lângă ea și-i luă mâna într-a lui.

— Au zis că o să vină imediat. Stai aici și încearcă să te liniștești, Krista.

— Mulțumesc că ai rămas cu mine, Logan. Mi-ar... mi-ar fi

fost greu să fac față singură. Vocea ei suna de parcă ar fi provenit de la altă persoană. Se agăță de mâna lui Logan, având nevoie de căldura și puterea ce o degaja. Tremura, totul în ea se frământa și îi era nespus de recunoscătoare lui Logan pentru prezența lui plină de calm.

El își puse brațul în jurul mijlocului ei și ea își îngropă fața la pieptul lui. El o ținu strâns și ea se simți fantastic de protejată. Rămaseră în tăcere până ce sosi poliția. Krista își simțea picioarele moi, parcă avea cauciuc în glezne, pe când ea și Logan porniră pe scări în jos. Se ținu strâns de balustradă.

Logan își petrecu brațul în jurul taliei ei.

— Ușurel, acum, zise el aproape în șoaptă. Ea își permise să se rezeme de el și-i aruncă un mic zâmbet recunoscător, care lui îi merse la inimă.

* * *

— Conținutul casetei dumneavoastră cu bijuterii? întrebă ofițerul. El și partenerul său controlaseră prin casă și acum scria o listă a obiectelor dispărute.

— Nu erau prea multe în ea, zise Krista. Încercă să-și amintească. Îmi port ceasul. Și inelul cu opal al bunicii și inelul de aur cu sigiliu al lui Eric. Erau de neînlocuit din punct de vedere sentimental și era bucuroasă că nu erau pierdute. Aveam ceva bijuterii pentru ținuta de gală și - o, nu! Lipsește inelul meu de logodnă. Suspină adânc când își dădu seama.

— Diamant? întrebă polițistul. Câte carate?

— Trei, zise ea moale.

Ofițerul de poliție fluieră când auzi ce mărime are diamantul și se întoarse la notițele sale. Logan o privi cu ochi mari, cu capul

vâjâindu-i – și nu din cauza mărimii diamantului.

— Inelul tău de logodnă? întrebă el. Dintr-odată îi era greu să respire. Ești logodită?

— Am fost logodită, îl corectă ea. Craig a murit într-un accident de avion, exact acum șase ani, împreună cu fratele meu Eric.

— Eric e mort? Logan o privi intens, uimirea sa cu privire la moartea lui Eric depășind șocul provocat de inelul de logodnă al Kristei. Îi luă ambele mâini într-ale lui. Krista, îmi pare foarte rău. Din tot ceea ce mi-ai spus despre Eric, începusem să simt o anumită înrudire spirituală cu el.

Și după numeroasele aluzii pline de dragoste ale Kristei referitoare la fratele ei, Logan putuse ghici cât de mult suferise ea pentru pierderea lui.

— Știu cum e să pierzi pe cineva pe care îl iubești din tot sufletul, continuă el. Și să-ți pierzi atât fratele, cât și logodnicul, în același timp, trebuie să fi fost distrugător.

Krista văzu compasiune și înțelegere în ochii calzi, de tăciune, ai lui Logan.

— Da, zise ea încet. A fost o pierdere groaznică. Se agăță în continuare de mâinile lui, încălzindu-se la dogoarea privirii lui. Simți o legătură între ei, erau doi oameni ce supraviețuiseră unor tragedii și care își reconstruiseră viețile; acum erau mai triști, dar mai înțelepți și mai puternici.

Ofițerul de poliție se întoarse lângă ei.

— Voi pune la dosar acest raport. Dar să nu vă bazați că veți primi ceva înapoi, chiar dacă prindem hoții, adăugă el descurajat. De obicei, scapă, de marfă imediat după ce o procură.

— Suspectați pe cineva? Aveți vreo idee cine a făcut-o? întrebă Logan.

Ofițerul scutură din cap.

— A fost o invazie de spurgeri prin zonă. Credem că sunt tineri care au nevoie imediată de bani lichizi pentru droguri. Aceleași lucruri s-au furat din fiecare casă jefuită, televizoare și chestii ca astea. Ceea ce pot vinde rapid pe stradă. Au lăsat la o parte picturi valoroase și colecții de artă scumpe pentru că, în mod evident, nu le cunosc valoarea. Se încruntă văzând încuietoarea spartă a ușii din față. Vă sugerez să vă procurați yale puternice pentru toate ușile, domnișoară Conway. Tipul ăsta de încuietoare e slab. Orice amator poate pătrunde înăuntru, după cum ați văzut.

Ofițerul de poliție plecă, iar Logan și Krista rămaseră față în față în hol.

— Nici nu știu de unde să încep să aranjez, zise Krista. În cele din urmă, reușisem să așez totul după mutare și acum trebuie s-o iau de la capăt. Vocea îi era tremurătoare și încercă să zâmbească.

— Nu vei face nimic în noaptea asta, zise Logan cu fermitate. Te iau să-ți petreci noaptea la noi.

Ar trebui să refuz, își zise Krista. Era atât de mult de făcut aici, ar trebui să înceapă să lucreze chiar acum.

— E drăguț din partea ta că mă inviți, dar nu mi se va întâmpla nimic aici Logan.

— Mergi sus și fă-ți o geanta, Krista.

— Nu mi-e frică să stau singură. Eu...

— Sau voi împacheta eu pentru tine. Hainele tale ar trebui să fie destul de ușor de găsit. Sunt împrăștiate pe jos.

— Nu pot să las pisicile singure aici. Bănuiesc că trebuie să fi părut irațională. Lăsase pisicile singure peste noapte, înainte. Dar, în acel moment, se simțea cam irațională.

— Le luăm cu noi. Voi încărca lucrurile lor în mașina mea până tu împachetezi.

— Logan, ce va fi dacă hoții se întorc. Nu credea că o să-i fie frică să rămână în propria ei casă, dar, în ciuda cuvintelor ei curajoase, nu dorea să fie aici în noaptea asta.

— Nu se vor întoarce, zise el. Au luat deja ce și-au dorit de aici. O prinse de mână și o conduse pe scări în sus. Adună-ți lucrurile, Krista.

Ea se supuse de parcă era în transă, își împachetă lucrurile fără a fi pe deplin conștientă de ceea ce făcea. Logan puse geanta ei, pisicile, cutia pisicilor, vășuțele pisicilor și mâncarea pentru pisici în mașina sa, în timp ce ea stătea pe locul din față, simțindu-se total uluită.

Trebuie să fi fost într-o stare de șoc, cugetă Krista cu mintea încețoșată. Era o ușurare să-l lași pe Logan să gândească în locul ei, să ia deciziile.

Încă o dată îi era profund recunoscătoare pentru prezența sa.

Mitch, Denise și Lauren au fost tulburați de vestea spargerii, deși încântarea lui Lauren de a avea pisicile la ea acasă îi tempera furia. Mitch duse bagajul Kristei într-unul din dormitoarele suplimentare și îi arătă baia alăturată. Denise îi aduse un teanc de reviste. Lauren ceru să aibă ambele pisici în camera ei. Apoi Logan îi evacua pe cei trei puști din dormitorul Kristei.

— Krista a trecut prin momente grele în noaptea asta, îl auzi ea spunându-le copiilor pe când îi dădea pe ușă afară, în hol. Are nevoie de calm și liniște.

De fapt, ei îi părea rău să-i vadă plecând. Încercă să găsească interes pentru una din revistele pe care i le dăduse Denise, dar fără niciun folos. Se simțea nervoasă și tensionată. Când tună dintr-odată, ea tresări. Un fulger care brăzda lung cerul o enervă și mai tare.

Făcu o baie prelungită, sperând că o va liniști, și se schimbă

în cămașa de noapte, una gen combinezon, de mătase, într-o nuanță de albastru pastelat. Zgomotul ploii răpăind pe pervazul ferestrei o făcu să tresară. Oftă. Baia nu o ajutase. Era încă încordată ca un arc.

Știind că era în zadar, se sui totuși în pat și încercă să adoarmă. Peste o oră, aprinse veioza și-și întinse mâna după una din revistele Denisei. Ploaia nu se potolise, fulgerele luminau la inter vale cerul. Trăsnetele păreau să se întetească. Cuvintele tipărite de pe pagină se încețoșară.

Se gândi la Logan. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi insistat să o conducă până la ușă, în noaptea asta? Ar fi trebuit să facă față coșmarului spargerii doar de una singură. Își aminti de senzația mâinilor lui mari ținând-o ferm de mijloc.

Fusese atât de bun, atât de săritor. Oare îi spusese cât de mult apreciasse ajutorul lui? îi mulțumise pentru tot ce făcuse pentru ea în noaptea asta? O calmase și tratase cu poliția. Făcuse patru drumuri până la mașină cu pisicile și întregul lor echipament, schimbase, fără să se plângă, așternutul din cutia pisicilor, înainte de a o pune în spatele mașinii sale.

Neapărat, trebuia să-i mulțumească în mod corespunzător, se hotărî Krista. Merse de-a curmezișul camerei și era pe punctul de a-și scoate halatul roz din velur, din geamantan, când auzi o bătaie ușoară în ușă.

Înainte să fi putut să se miște sau să vorbească, ușa se deschise și Logan intră în cameră.

Șapte

Se priviră un timp îndelungat, în tăcere. Apoi Logan respiră profund. Privirea lui alunecă peste curbele ei atât de ispititor evidențiate de cămașa de noapte albastră, din mătase. Pielea ei era ușor îmbujorată, ochii ei de safir erau imenși, cum îl privea. Ace ascuțite de dorință îl săgetară.

— Am... venit să te verific. Vocea lui era răgușită și limba și-o simțea îngroșată. Își dresе glasul. Mă întrebam dacă... ai dori ceva. Ca, de exemplu, pastă de dinți sau mai multe prosoape, adăugă el în grabă.

Oare venise în camera ei, pentru a-i oferi pastă de dinți și prosoape? se întrebă Krista. Sau spera să termine ceea ce începuse ieri-noapte, acum că ea îi stătea la dispoziție atât de aproape, în casa sa? Observase felul înfometat în care o privise și pe loc se puse în gardă.

— Sunt suficiente prosoape în baie. Vocea îi tremură puțin. Și mi-am adus propria pastă de dinți.

— Da, bine. Continuă s-o devoreze cu privirea. Ce părere ai atunci de ceva de băut? McCrory a lăsat un bar bine dotat, pe care suntem invitați să-l folosim.

— Nu vreau nimic de băut, mulțumesc, zise ea tensionată.

— Nu complotez să te îmbăt ca să te aduc în pat. Făcu o strâmbătură. Krista, noaptea precedentă am făcut cea mai prostescă greșeală, presupunând că te potrivești ideii mele preconceptionale despre o femeie de carieră care tratează sexul ca ceva banal. Nu am de gând să măresc nenorocirea și să mă dau la tine în mod grosolan, când ești vulnerabilă din punct de vedere emoțional.

— Mă surprinde că gândești că e posibil ca o femeie de

carieră să fie vulnerabilă din punct de vedere emoțional, Logan. Nu putu rezista să nu-l înțepe. Nu suntem noi toate intimidante, puternice și dure? Pe lângă faptul că suntem lipsite de moralitate și devoratoare din punct de vedere sexual, bineînțeles.

— Știu ce zi grea ai avut azi, Krista. Aniversarea dureroasă, șocul spargerii. Nu te învinuiesc că vrei să dobori cea mai apropiată țintă. Care se întâmplă să fiu eu.

Firea ei se inflăcăără.

— Știu ce faci și nu-ți sunt recunoscătoare, Logan. Încetează să... să mă manevrezi.

El zâmbi.

— Cred că ai nevoie de un tip special de manevrare în seara asta, Krista. Vreau să zic la figurat, bineînțeles...

— Ți-ar plăcea să fie la propriu.

— Iar ție ți-ar plăcea să mă împingi într-o ceartă? Mă întreb de ce.

— Cum ești atât de expert în femei de carieră, sunt sigură că poți produce un motiv care să se potrivească tuturor ideilor tale preconcepute.

Un alt trăsnet zgudui ferestrele și Krista suspină adânc și tresări. Logan traversă camera și-i înconjură mijlocul cu un braț aducător de liniște.

— Nervii tăi sunt întinși. Degetele lui începură să mângâie pielea fină, neacoperită, a umărului ei. Lasă-mă să-ți aduc băutura aceea, Krista...

Apropierea de ea îl ațâța. Logan inspiră mireasma ei feminină proaspătă și înghiți cu greu. Își dorea să-și arcuiască mâna în jurul gâtului ei și să-i ridice fața către a lui. Dorea să o sărute, sorbindu-i toată dulceața, pe când i-ar fi lipit trupul ei catifelat de al lui. Se imagină cuprinzându-i sânii în mâini, prin cămașa de noapte de

mătase, apoi strecurându-și degetele pe sub cămașă ca să necăjească sfârcurile ce înmugureau. Apoi ar fi luat-o în brațe și ar fi dus-o în patul larg unde ar fi mângâiat fiecare centimetru al pielii ei catifelate... Dar știa că nu o va face. Nu putea, nu în noaptea asta. Krista avea acum nevoie de el într-un mod diferit.

O moleșeală delicioasă se răspândea încet prin Krista. Dorea să se reazeme de trupul mare al lui Logan, să-și pună brațele în jurul mijlocului lui și să-și rezeme capul de pieptul lui. Să-și închidă ochii și să lase tensiunea obositoare să se scurgă din corpul ei.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, el o întoarse spre el și o înfășură în brațele sale.

— Logan, eu...

— Sst, gata, gata, Krista. Nu am de gând să te zoresc în pat. Vreau doar să te țin în brațe.

Genele ei fluturară și se închiseră. Asta era exact ceea ce îi trebuia, ceea ce avea nevoie.

— Da, Logan, ține-mă în brațe, șopti ea. Ține-mă.

El o simți cum se lăsa pe el și o trase mai aproape. Un val incredibil de tandrețe pentru ea îl străbătu, și se simți puternic și ocrotitor. Ea avea nevoie de el. Și deși o dorea, nu ridică nicio pretenție sexuală. Avea nevoie de un prieten în care să se încreadă, de un protector. El râvnea să fie orice ar fi vrut ea.

Krista își petrecu brațele în jurul mijlocului lui și se țină cu putere. Îi simțea căldura și puterea scurgându-i-se în ea, îi simțea grija și preocuparea pentru ea.

— Ai dreptate, zise ea. Vocea îi era înăbușită de pieptul lui. A fost o zi grea. Oftă adânc. Sunt atât de obosită, Logan.

— Știu. Mâinile lui liniștitoare se mișcau încet pe spatele ei în mângâieri prelungi. Ai nevoie de somn. Te va ajuta o înghițitură de coniac.

Ea zâmbi slab.

— Tot încerci să mă îmbeți, domnule judecător?

— Dacă asta e necesar pentru a te adormi. N-am venit aici să te seduc, Krista.

Ea se trase puțin și zâmbi în sus către el, cu mâinile odihnindu-i-se pe pieptul lui. Brațele lui îi încercuiau delicat talia. Se simțea apropiată de el. Fusesse bun cu ea. Ea avusese nevoie de el și el fusese acolo pentru ea.

— Dar nu te-ar fi deranjat, zise ea glumeț, dacă aș fi fost dornică să sar în pat cu tine, în ciuda bunelor tale intenții.

Ei îi zâmbi și-i zise:

— Nu, nu m-ar fi deranjat deloc.

Ea era atât de frumoasă, că-i tăia răsuflarea, se gândi el, pe când privea în ochii ei dogoritori. Imboldul de a și-o atrage lângă el și de a săruta era aproape irezistibil, dar, oricum, Rezistă. Krista începea, în cele din urmă, să devină relaxată; semnele încordării dispăreau de pe fața ei. Nu dorea să strice pacea fragilă dintre ei.

— Urcă-te în pat, Krista. Îți voi aduce un coniac.

Ea aprobă din cap. El îi dădu drumul și se uită cum mergea spre pat. Privirea lui urmări unduirea ispititoare a materialului cămășii ei, care îi accentua fiecare rotunjime. Simți o căldură puternică împrăștiindu-i-se prin abdomen. Se întrebă dacă obrații i se înroșiseră.

Când ea alunecă dedesubtul învelitorilor, el se imagină alunecând lângă ea, aplecându-se peste ea, aflând toate dulcile secrete ale trupului ei... Respiră profund...

— Mă întorc cu coniacul în câteva minute.

Peste puțin timp se întoarse cu un pahărel de coniac în mână. I-ar fi plăcut să stea pe marginea patului în timp ce ea îl va bea, dar nu avea încredere în el, în circumstanțele extrem de tentante.

Ei doi, singuri în pat, într-un dormitor slab luminat... își reținu un geamăt provocat de direcția pe care o apucau gândurile lui. Nu, nu îndrăzne să stea pe patul acela.

Krista înghiți lichidul și îl simți dogoritor din gât până în stomac. Căldura o copleși rapid. Privi în sus spre Logan. Stătea la un metru de pat, privind-o intens cu ochii adânci, întunecați.

— Logan, vreau să-ți mulțumesc pentru tpt ajutorul din noaptea asta. Pentru că ai fost aici când am avut nevoie de tine.

— Mă bucur că m-am aflat alături de tine, Krista, zise el încet. Privirea lui o susținu pe a ei, un moment, apoi se prelinse peste obraji ei, ușor îmbujorați, și peste buzele ei pline, ușor despărțite. Am învățat o altă lecție în noaptea asta, știi?

— O altă lecție?

— Gura lui se arcui într-un zâmbet.

— Altă lecție despre riscurile ideilor fixe. Am presupus întotdeauna că o femeie deșteaptă, plină de succese în carieră și independentă, nu are nevoie de nimeni.

Ea reuși să zâmbească.

— Într-o zi, vei ajunge la uluitoarea concluzie că noi, femeile de carieră ce intimidăm, suntem ființe omenești, la urma urmei.

— Cu adevărat ai avut nevoie de mine, Krista, în noaptea asta, zise el aproape uimit. N-am crezut că ai nevoie de ceva. Înclinații către ceva, da, dar nu nevoie. Ești o femeie atât de capabilă, de impresionantă, Krista.

— Iar tu preferi tinerele de douăzeci și doi de ani, care mor de nerăbdare să se căsătorească și să-și părăsească slujba.

Logan se gândi la Amy Sue Archer și se încruntă. Era acea tânără blondă, cu siluetă atrăgătoare, cu adevărat ceea ce-și dorea? Ea nu-i stârnea pasiunea fizică și nu aveau nimic în comun, admise el. Era el bărbatul visurilor lui Amy Sue sau, în taină, ea îl

vedea doar ca un bilet asigurat pentru masă? Se uită în ochii adânci și albaștri ai Kristei, simțindu-se teribil de încurcat.

Nu știa, iar Krista era la fel de încurcată. Bineînțeles, își dorea să fie puternică, nu slabă. Dar dacă puterea și capacitatea ei erau cele ce-i îndepărtau pe bărbați – pe Logan? Trebuia să joace rolul unei domnișoare fandosite, să-și minimalizeze abilitățile profesionale, să se schimbe în ceva ce nu era, pentru a avea dragostea unui bărbat? Era o alternativă tristă, pe care Krista știa că nu o putea alege.

— Mai bine te-aș lăsa să poți dormi puțin, zise Logan încet. Era epuizat el însuși. Părea că nimic nu era așa cum crezuse el. Se simțea de parcă lumea se întorsese cu susu-n-jos, de când o zărise întâia oară pe Krista Conway.

— Noapte bună, Krista.

Merse încet spre ușă.

— Logan, n-am un ceas deșteptător cu mine, zise Krista dintr-odată. Vrei ca tu sau unul dintre copii să veniți să-mi bateți la ușă, mâine dimineață?

El dădu repede din cap, aprobând, și părăsi camera. Krista se rezemă de perne. Furtuna continua cu furie afară, dar ea nu mai era tensionată de rostogolirile tunetelor și fulgerelor. Mintea ei plutea într-o uitare plăcută și pleoapele i se închiseră grele. În foarte scurt timp, Krista căzu într-un somn adânc, fără vise.

* * *

Când Krista se trezi, camera era luminată de razele soarelui ce se revărsau prin crăpătura dintre perdele. Se rostogoli pe spate și se întinse cu mare poftă. Dormise bine toată noaptea și se simțea în formă, bine odihnită și explodând de energie.

Apoi, se întâmplă să privească la ceas. Era ora zece și patruzeci și cinci de minute! Se ridică în capul oaselor cu un suspin adânc. Nu dormise în viața ei atât de mult, până atât de târziu. Ce se întâmplase cu bătaia de la ușă, de la șapte dimineața, pe care o ceruse. Dormise în ciuda ei? Sau uitaseră Logan și copiii s-o trezească.

Krista sări din pat și se repezi afară pe coridor, căutând un telefon. În casă nu era nimeni, bineînțeles. Era vineri și Logan era la tribunal și copii erau la școală. Găsi un telefon în bucătărie. Tao și Cerneală erau acolo. Cerneală se însorea pe pervazul ferestrei. Tao alergă să o întâmpine cu un mieunat.

Krista formă rapid numărul de telefon de la biroul ei.

— Viky, zise ea cu răsuflarea tăiată când secretara ei, Viky Bailey, ridică receptorul. Eu...

— A, bună, Krista, o întâmpină Viky. Te simți mai bine? Judecătorul Moore a sunat mai devreme să spună că nu vei veni la birou în dimineața asta, și mi-a spus totul despre spargerea de la locuința ta, de ieri-noapte. Ce păcat, Krista! Sper că-i vor prinde pe vinovați.

— Logan ți-a dat telefon să-ți spună că nu voi fi acolo în dimineața asta? repetă Krista incredulă.

— Îhî. A zis că ai nevoie de odihnă, după câte s-au întâmplat ieri, și să-ți amân toate întâlnirile din dimineața asta. Vii la unu sau trebuie să-ți suspendez și întâlnirile din după-amiaza asta?

— Ți-a spus să-mi amâni întâlnirile din dimineața asta? repetă Krista nevenindu-i să creadă. Logan Moore hotărâse, în mod deliberat, să nu o trezească în dimineața asta. Mai mult, luase asupra sa sarcina să sune la biroul ei și să-i spună secretarei să-i amâne toate întâlnirile.

Era împietrită de curajul lui fantastic. Și apoi se înfurie!

— Nu-mi amâna întâlnirile de după-amiază, Viky. Sunt în drum spre birou, acum. Dar întâi mă voi opri la tribunal.

Cum îndrăznise Logan Moore să ia hotărâri în ceea ce o privea?! se gândi ea în timp ce se năpustea pe scări în sus. Cum îndrăzneala să-i dea ordine secretarei ei! Ce tupeu incredibil din partea acestui om! făcu duș și se îmbracă într-un timp record, aproape aruncând pe ea costumul cenușiu-sidefiu și bluza roz de mătase, pe care și le adusese cu ea seara trecută. Nu-și putea aminti să fi fost vreodată mai furioasă, în viața ei.

Ajunse la tribunal după douăzeci de minute și furia ei nu se temperase deloc. Merse cu pași mari spre șirul de birouri ce alcătuiau încăperile judecătorului Logan Moore. Deodată îi pică fisa că s-ar putea ca Logan să audieze un caz la tribunal și se întuneacă violent. Asta era o confruntare care nu putea fi amânată!

Dacă era nevoie, va intra în Curtea de Justiție și va cere o pauză. Atunci Logan ar simți pe pielea lui cum e să se amestece cineva în orarul profesional al altcuiva.

— Judecătorul Moore e aici? întrebă ea pe tânărul funcționar ce stătea la o masă încărcată cu teancuri de dosare.

— Da, e în spate, în biroul său, replică funcționarul. Aveți o programare pentru a-l vedea?

— Nu! zise Krista și porni spre încăperile judecătorului. Funcționarul privi lung în urma ei și se hotărî, în mod înțelept, să nu se amestece.

Krista dădu furioasă ușa de perete și intră cu pași mari în birou. Tot furioasă trânti ușa în urma ei. Purtând roba sa neagră, Logan era așezat la un birou mare de mahon, scrutând cu privirea câteva Volume ce stăteau deschise în fața lui pe masă.

El își ridică privirea și zâmbi când ea intră.

— Bună dimineața, Krista.

— Vrei să zici bună ziua! se răsti ea. Pentru că asta e: după-amiază! Și mulțumită ție, am pierdut întâlnirile de dimineață.

Zâmbetul lui Logan nu păli deloc.

— Te-am privit azi-dimineață, la șapte, și dormeai atât de adânc, încât am hotărât să nu te trezesc. Aveai mai multă nevoie de somn, decât aveai să fii la birou, Krista.

Ea își încheștă pumnii. Presupunerea lui, făcută pe un ton sigur, că el putea decide ce avea ea nevoie o înfurie și mai tare.

— N-aveai niciun drept să iei decizia asta pentru mine, Logan Moore. Ți-am zis că vreau să mă scol la șapte și am vorbit serios. Voiam să merg la birou în dimineața asta. Voiam să-mi văd clienții!

— Sunt sigur că nu vei avea nicio problemă în a-ți reprograma clienții, Krista, zise el pe ton blând, părintesc, care o făcu să scrâșnească din dinți, vexată. Aveai nevoie să dormi. Arăți minunat de odihnită astăzi. Toată încordarea, tensiunea și epuizarea au pierit de pe fața ta. Recunoaște, Krista. Îți vine să...

— Îmi vine să țip! Nu înțelegi ce vreau să zic?

— Vino aici și spune-mi, zise el, poftind-o. Își depărtă scaunul de birou și îl roti către ea, întinzându-i un braț.

Ea se holbă. Nu putea să se aștepte ca ea să se așeze pe genunchii lui!

Aparent așa era. Când ea nu făcu nicio mișcare spre el, Logan sări de pe scaun, o apucă și se reaseză, trăgând-o în brațele lui.

— Logan, suspină ea. Furia ei fusese brusc înlocuită de șocul de a se găsi în brațele unui judecător, în biroul acestuia. Încercă să scape, doar pentru a ajunge cu brațele lui strânse în jurul ei, la fel de sigur ca o menghină de oțel.

Buzele lui alunecară pe curba sensibilă a gâtului ei, trimițându-i mici fiori prin șira spinării.

— Ei, zise el răgușit, ce ziceai?

Ea privi în jos către fusta ei gri, strâmtă. Materialul gros al robei lui negre îi atinse pielea când el alunecă o mână de-a lungul picioarelor ei lungi și netede. Ea uită de plângerea inițială și se concentrează asupra celei mai noi și mai urgente.

— Lasă-mă jos, Logan!

El zâmbi, complet lipsit de căință.

— Nu, până când îmi dai un sărut.

— Ți-ai pierdut mințile, reuși ea să zică cu o voce înecată.

— Nu, deloc. Ambele lui mâini se mișcau acum în libertate, mângâind-o de la talie până la coapsă. De fapt, mintea mea e foarte clară. Noaptea trecută a fost o revelație pentru mine, Krista.

Capul lui coborî. Și nasul se jucă cu al ei.

— Dormeau adânc ca un copilaș, când mi-am aruncat o privire azi-dimineață. Îi mușcă buzele, apoi i le alintă cu limba lui. Stăteau pe spate, cu brațele odihnindu-ți-se pe pernă, de o parte și de alta a capului, și arătau atât de dulce și de inocentă, ca un copilaș. Un copilaș frumos și încrezător.

Krista putea simți căldura și puterea trupului lui învăluind-o într-o mantie senzuală. Simți că se încălzea și ea și i se trezea dorința sub mâinile lui mângâietoare.

— Logan, protestă ea moale.

— Ai nevoie de mine. Vocea îi era profundă și gura lui trecu peste a ei pe când vorbea. Și am de gând să am grijă de tine, iubito. Palma lui se mișcă pe coapsa ei, învățându-i forma prin nailonul delicat.

Krista avu o dorință îndrăzneată, să-i simtă căldura mâinii pe pielea ei neacoperită. Propriile ei mâini erau proptite pe umerii lui, în aparență pentru a-l îndepărta. În schimb, începu încet, involuntar, să se relaxeze.

— Logan, asta e... Ei bine, asta e complet neregulamentar, cel

puțin, zise ea cu o voce sugrumată, pe care cu greu și-o recunoștea ca fiind a ei. Dacă intră cineva...

— Nimeni nu intră în încăperile unui judecător, fără să bată la ușă și fără să primească permisiunea întâi, zise el. El zâmbi deasupra buzelor ei. Probabil ar trebui să aduc un amendament: cu excepția Kristei Conway. Dar nu contează, draga mea. Relația noastră te îndreptățește la anumite drepturi și privilegii.

— Nu avem o relație. Nu ne cunoaștem de suficient de mult timp, protestă ea. Dar chiar și pentru propriile ei urechi aceste cuvinte sunaseră firav, neconvingător.

El o săruta și o mângâia, și ea devenea tot mai slabă, mai fierbinte și mai sălbatică. Începea să piardă orice simț al spațiului și al timpului. Fără a fi conștientă, își întări strânsoarea pe umerii lui și se lipi de el.

— Sunt de acord că lucrurile s-au produs rapid între noi, murmură el, cu o voce înceată și seducătoare, dar timpul nu e un factor de încredere în determinarea profunzimii unei relații, Krista.

Cuvintele lui îi fulgerară mintea ce i se învârtea. Ea înțepeni, dintr-odată neliniștită de turnura pe care o luase această conversație.

— Asta începe să sune ca o altă abordare pentru a mă aduce în pat, zise ea.

— Să presupunem că sunt de acord să-ți permit să decizi când vom face dragoste? Vrei să-ți coborî garda și să te liniștești, draga mea?

— Tu vei fi de acord să-mi permiți să decid? întrebă ea. Iritată de hotărârea sa samavolnică, ea încercă să scape din brațele lui puternice, care o țineau captivă. Tu nu permiți și nu îți dai acordul pentru nimic, Logan Moore. Eu sunt cea care hotărăște când și dacă vom face dragoste.

Încercările de a-i scăpa din brațe nu-l clintiseră câtuși de puțin pe Logan.

— Cred că asta e ceea ce tocmai am spus, aprobă el calm.

— Dar cu unele diferențe cât se poate de importante.

— Avocatul tipic, nu-i așa, dragostea mea? Făcând calambururi asupra semanticii. El îi zâmbi indulgent. Amândoi avem drepturi și privilegii în această relație, Krista. Mi-am exercitat unul din drepturi azi-dimineață, când am luat decizia să te las să dormi, în loc să te trezesc să mergi la birou.

Își atinse ușor gura de a ei, gâdilându-i buzele cu ale lui.

— Și am dreptul ăsta, Krista. Da, totul e perfect clar pentru mine acum.

— Da? Chiar așa? Era greu să pară serioasă când răspundea micilor delicioaselor lui sărutări.

— Mmm-mm. Nu ești femeia afurisită, carieristă, cum mi-am închipuit la început că ești. De fapt, sunt gata să pariez că acel tip de femeie carieristă nici nu există. E doar un mit nefericit, perpetuat de bărbați care nu au descoperit încă adevărul.

Krista rămase absolut încremenită.

— Adevărul pe care l-ai descoperit tu?

— Da. O femeie plină de succese în profesii și ambițioasă are nevoie de un bărbat, tot atât de mult ca orice femeie tradiționalistă, sau poate chiar mai mult.

Ea trase adânc aer în piept.

— Are nevoie de un bărbat? repetă ea cu grijă.

— Exact. Indiferent cât de ridicate îi sunt venitul și statutul profesional, o femeie are nevoie de un bărbat de care să se sprijine și care să aibă grijă de ea. Și cu cât se impune mai puternic și pare mai independentă, cu atât are, de fapt, mai multă nevoie de îndrumarea și protecția unui bărbat.

— Îndrumarea și protecția unui bărbat? repetă Krista. Ochii ei deveniseră incredibil de mari. Femeile, indiferent cât sunt de independente și de pline, de succese în viața socială, au nevoie să fie dominate de bărbați? Asta e ceea ce zici, Logan?

— Da, zise el vesel. Cum am spus înainte, e foarte clar pentru mine acum. Mă întreb doar cum de nu mi-am dat seama mai curând.

— Logan, răcni ea. Ceea ce ai făcut este că ai înlocuit o idioată de noțiune discriminatorie cu alta! O femeie independentă nu e nicio nemernică dură, ce trăiește în promiscuitate sexuală, nici vreo creatură slabă care are nevoie de dominația unui bărbat.

— Nu a oricărui bărbat, aprobă Logan. De exemplu, singurul bărbat de care tu ai nevoie sunt eu.

Krista privi în sus către el. Și ea ajunsese la o concluzie similară. Iar el o folosisese împotriva ei acum două nopți, își aminti ea. Dar atât de multe se întâmplaseră de atunci!

Lucrurile erau diferite acum. Sau nu erau?

Neapărat trebuia să afle.

— Ceea ce te pune într-o situație destul de jenantă, Logan, nu-i așa? Ce se întâmplă dacă singurul bărbat pe care-l presupui că am nevoie ești tu, dar femeia de care tu ai nevoie este dulcea Amy Sue?

— Krista, nu-mi vine să vorbesc despre Amy Sue în acest moment.

— Niciodată să nu vorbești despre o femeie în timp ce ții alta prizonieră pe genunchii tăi? Țsta e alt credo din codul tău masculin? întrebă ea caustic.

— Ce-ai vrea să-ți spun, Krista? Că nu am nevoie de Amy Sue? O privi gânditor. Că aveam nevoie de ideea pe care o reprezenta – o femeie mică, și dulce, și docilă care nu are nicio dorință și nici nu

o cere pentru ea însăși?

— O astfel de femeie nu există, Logan. Doar în fanteziile bărbaților. Revistele bărbaților au făcut avere exploatănd mitul feței – femeie, cu o minte cât o vrabie, a cărei unică funcție în viață este să-l satisfacă pe marele și puternicul ei stăpân.

Logan avu stăpânirea de sine să nu râdă.

— Îmm, nu sună prea rău.

— Asta explică de ce eu și tu ne câștigăm existența în procesele de divorț, domnule judecător. Un bărbat crede că se însoară cu această femeie a visurilor și, pentru motivele ei, femeia joacă rolul... pentru o vreme. Când realitatea iese la suprafață, ambii se simt înșelați. Apoi vine amarul.

Logan aprobă.

— Deci, sugerezi că un bărbat trebuie să-și croiască fanteziile după realitate. Să-și modifice conceptul despre fata visurilor lui, pentru a se potrivi cu o femeie cu opinii personale, încăpățânată și având mereu ceva de comentat, care e ea în realitate? El fulgeră un zâmbet răutăcios.

Inima Kristei zvâcni puternic. Oare să îndrăznească să gândească că Logan încerca să-i spună... își trecu alene degetul de-a lungul liniei puternice a maxilarului lui.

— Văd că nu ești în toane pentru o discuție serioasă despre ramificațiile sociologice ale așteptărilor și percepțiilor bărbatului și femeii din cultura de azi.

El îi prinse mâna și-i apăsă palma de buzele lui.

— Nu, dulceața mea. Sunt în toane pentru cu totul altceva.

Pulsul ei se intensifică și o strângere delicioasă îi apăru în abdomen.

— Logan, șopti ea, și ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Privirile lor se încleștară, și gura lui coborî încet către a ei.

De-abia buzele lui le atinseră pe ale ei, când o bătaie apăsată se auzi la ușa cu lambriuri din lemn.

— Domnule judecător Moore, strigă aprodul. Toată lumea a revenit la proces.

Krista se încordă și încercă frenetic să coboare de pe genunchii lui Logan.

— Dă-mi drumul! șopti ea nervoasă. Ca o avocată să fie prinsă pe genunchii unui judecător era o situație scandalosă! Reușise să uite cine și ce erau ei, cum și unde se aflau. O uitare alarmantă și neprofesională din partea ei, se gândi ea îngrijorată.

Logan îi dădu drumul împotriva voinței lui.

— Nimeni nu va intra aici fără permisiunea mea, zise el din nou, în timp ce ea se ridica în picioare.

Ea își îndreptă hainele cu degetele inerte. El o urmări, cu buzele curbate într-un zâmbet posesiv.

— Krista, cât despre întâlnirea ta din seara asta...

Dumnezeule, avea o întâlnire la cină în seara asta! Cu Tom Kearny, un avocat pe care îl întâlnise la o reuniune a asociației Avocaților pledanți, i îi aruncă lui Logan o privire revoltată. Deși prefera să petreacă seara cu el, nu avea de gând să contramandeze întâlnirea, pentru că îi poruncise el așa. Nu avea deloc intenția să-i întărească teoria stupidă despre dominația masculină.

— Roagă-l pe tipul cu care te întâlnești să te conducă la mine, după aceea, zise Logan liniștitor. Casa ta e încă în dezordine și te voi ajuta s-o aranjezi în weekend-ul ăsta, dar în noaptea asta stai din nou cu noi.

Ea se holbă la el.

— Ba nu!

— Ne vedem diseară, Krista. Și nu prea târziu. Întoarce-te înainte de miezul nopții. Lăsa un sărut repezit și apăsător pe gura ei,

apoi se îndreptă cu pași mari spre ușă.

După ce plecase, Krista se gândi la toate lucrurile pe care ar fi trebuit să i le spună. În timp ce înainta cu mașina spre biroul ei, îl demolă pe Logan respingându-i nimicitor aroganța intolerantă și arbitrară. Îi spuse să-și păstreze tacticile de om al peșterii pentru acea păpușă Barbie vie, Amy Sue, care s-ar putea să se împace cu el, în schimbul unei rente viagere în bani lichizi. O, era Krista Conway în culmea flerului ei în fața instanței. Doar dacă Logan ar fi fost prin preajmă să o audă.

Opt

— Krista, Ross Perry la telefon, se auzi vocea lui Vicky Bailey în micul interfon al biroului și Krista lăsă în jos teancul de corespondență, pe care se pregătea să-l citească, și apăsă pe butonul ce-i făcea legătura.

— Bună, Ross, zise ea cu o voce proaspătă.

— Krista, e de vreun folos ca eu și Gary Landau să ne mai întâlnim odată cu tine și Marcia, sau ar fi o totală pierdere de timp? Ca de obicei, Ross mergea drept la subiect. El nu era genul care risipea timpul cu discuții de societate, în timpul orelor de serviciu. Deși avem deja o zi fixată pentru înfățișarea la tribunal, m-am gândit că ar trebui să stabilim ce facem în afara procesului, pentru ultima dată.

— Avem o zi fixată pentru procesul Landau? întrebă Krista. Era o noutate pentru ea.

— A fost confirmată prin poștă, azi-dimineață.

— Asta explică tot. Ea făcu o strâmbătură. N-am avut încă timp să mă uit prin corespondență. Se hotărî să nu menționeze motivul. Un îndrăgostit de muncă, asemeni lui Ross Perry, ar crede că ea a înnebunit dacă a dormit până la ora zece patruzeci și cinci de minute și a pierdut o întreagă dimineață de întâlniri. Cine e judecătorul?

Ce s-ar întâmpla dacă ar fi Logan? se întrebă ea. Stomacul i se strânse. N-ar fi etic din partea lui să audieze un caz în care ea reprezintă una din părți. În ciuda neînțelegerilor dintre ei referitoare la cât de profundă e relația lor, se impunea să fie de acord într-o problemă: Niciunul nu era capabil să-l aprecieze obiectiv pe celălalt.

— Judecătoarea Candance Flynn, zise Ross posomorât.

Probabil, va decide să o taie pe micuța Julie în două, ca regele Solomon.

Krista oftă.

— Va fi nevoie de un rege Solomon pentru a decide în acest caz. N-am mai văzut doi oameni atât de complet obsedați să li se încredințeze copilul, în exclusivitate, ca Gary și Marcia Landau. Nu-mi imaginez ce va face. Cel ce va pierde.

— Cu cât se termină mai repede, cu atât mai bine pentru micuța Julie, totuși. Fiind azvârlită de la un părinte la altul, în fiecare zi, nu e o soluție satisfăcătoare.

Krista se gândi la micuța Julie Landau, un copil grav, nervos care-și petrecea zilele, alternativ cu fiecare părinte, de la amarul divorț al acestora.

— Singurul lucru care îl susținea pe bietul copil era faptul că-și știa ambii părinți atât de hotărâți s-o aibă. Mă îngrijorează, Ross.

— Și pe mine. Am o pornire altruistă să muncesc cu tine ca să-i împăcăm pe cei doi Landau. E păcat că nu i-a revenit lui Logan Moore cazul ăsta. Ar fi putut face asta.

Krista era uimită să descopere că roșea. Era profund fericită că era singură în birou și că istețul Ross Perry nu putea să-i vadă reacția grăitoare, când fusese menționat numele lui Logan.

— Deci, ne întâlnim cu cei doi Landau sau nu, întrebă Ross.

— Mai degrabă aș zice nu, Ross. Marcia nu va ceda o iotă, și ultima dată când ne-am întâlnit toți patru...

— A fost un fiasco. Cum clientul meu e la fel de pornit să i se încredințeze copilul, ca și clienta ta, cred că ne vom vedea la tribunal, Krista.

Cazul Landau deținea supremația în mintea Kristei în timp ce pleca de la birou câteva ore mai târziu. Nici Marcia, nici Gary Landau nu voiau să audă de compromisul unei încredințări a

copilului în comun. Totuși nu exista niciun motiv temeinic pentru a-l încredința în exclusivitate unuia dintre părinți. Krista petrecuse ore întregi ascultând-o pe Marcia Landau rostind vorbe goale împotriva fostului soț, dar nu găsisese nicio dovadă că acesta ar fi un părinte nepotrivit. Ross Perry raportase o situație similară despre clientul său.

Krista oftă. De dragui lui Julie Landau, aproape că și-ar fi dorit ca procesul să fie prezidat de Logan. Era un părinte el însuși, era un bărbat înțelegător și plin de compasiune. El nu s-ar fi lăsat dus de jocul cuvintelor și de îndemânarea avocaților ce-i reprezentau pe părinții micuței Julie.

Logan ar fi dat verdictul în raport cu ceea ce ar fi simțit că sunt interesele copilului și probabil că ar fi avut un fler destul de ascuțit pentru a le vedea cu claritate. Nu la fel și Candance Flynn. Krista avea nefericitul presentiment că judecătoria Flynn îi va urmări, pe ea și pe Ross, în acest caz.

Krista intră în casă, privi sufrageria jefuită și i se făcu greață. Se gândi la ordinul lui Logan de a-și petrece noaptea în locuința lui, dar acum i se părea mai puțin un ordin și mai mult o invitație.

Dar nu, se muștră ea. Doar pentru că aprecia talentele judecătorești ale lui Logan, nu însemna că-i admira și ordinele particulare greșit orientate.

— Tao, Cerneală! strigă ea pisicile, apoi imediat își aduse aminte că nu erau acolo. Fusesse într-o asemenea viteză, azi-dimineață, să ajungă la tribunal, încât lăsase cele două pisici la Logan acasă. Cu un ușor oftat, porni spre familia Moore.

Niciunul din pisoi, se părea, nu era grăbit să-și părăsească noua locuință. Lauren îi hrănea cu bucățele de ton conservat, în timp ce ei stăteau tolăniți pe masa din sufragerie. Krista îi alungă de pe masă și-i spuse lui Lauren să pună mâncarea în farfurioarele

lor de plastic din bucătărie...

— Și profitați din plin acum de ton, avertiză ea felinele, pentru că vă întoarceți la Miau Mix când ajungeți acasă.

— Mi-aș dori ca Tao și Cerneală să locuiască aici tot timpul, zise oftând Lauren. Aș dori ca și tu să locuiești aici, Krista.

Cum putea să-i răspundă la așa ceva? Krista îmbrățișă repede fetița și schimbă subiectul.

— Povestește-mi despre școală. Nu-i așa că se apropie vizita clasei voastre la Muzeul Aviației?

— S-ar putea să nu reușim să ajungem, zise Lauren posomorâtă. N-au semnat suficiente mămică pentru a ne supraveghea.

— O, Doamne, câte mame au semnat?

— Niciuna. Și domnișoara Dickson zice că nu se poate descurca cu toți cei treizeci și doi de elevi, de una singură, în muzeu.

— Aha, înțeleg. De ce n-a semnat nicio mămică pentru a vă însoți?

— Cele care nu lucrează au copii mici acasă. Iar școala spune că nu poate admite copii mici, în excursia clasei.

— Da, e o problemă, spuse Krista încruntată. Biata Lauren! Și biata domnișoară Dickson, cu o clasă a patra total dezamăgită în mâinile ei. O idee îi trecu prin minte.

— Lauren, crezi că aș putea trece drept însoțitoare pentru clasa ta? Nu sunt mamă, dar am un orar flexibil la birou. Atâta timp cât excursia nu pică în ziua în care trebuie să fiu în fața instanței, pot să vin cu voi la muzeu.

— Am să-i spun luni domnișoarei Dickson, zise Lauren cu bucurie.

— Și, Lauren, hai să nu-i spunem despre asta tatălui tău.

Obrajii Kristei se colorară într-un rozaliu plin de vinovăție. Ea nu încuraja copilul să păstreze secrete față de părintele ei, își zise. Pur și simplu era mai puțin complicat astfel. Vreau să spun, adăugă ea, că nu e încă nimic hotărât și... Ridică din umeri și vocea i se stinse.

— În regulă. Interesul lui Lauren se focaliză asupra lui Tao, care tocmai sărise sus pe bufetul din bucătărie pentru a examina ce mai rămăsese dintr-o pizza, pe care o găsisese acolo într-o cutie. Krista îl dădu jos de pe bufet și primi de la motanul siamez o privire periculoasă.

— Krista, nu-mi vine să cred că ești aici! zise Denise pe când se repezea în bucătărie, însoțită de o fetiță cu păr roșcat. Tocmai voiam să-ți fac o vizită. Ea e Heather Lincoln, o prietenă-de-a mea de la școală. Heather, ea e Krista Conway.

Krista zâmbi. Știa cât de mult îi lipseau lui Denise prietenele din comitatul Garrett și era fericită că-și găsisese una la noua ei școală.

— Mă bucur să te întâlnesc, Heather.

— Avem împreună orele de algebră și de engleză și luăm prânzul tot împreună, continuă Denise, și amândouă urmărim programul Lumina care călăuzește, la televizor, după orele de școală. Asta e prima oară când Heather a venit aici.

— Întreab-o, Denise. Heather îi spuse ceva prietenei. Sale în șoaptă.

Krista era amuzată. Subtilitatea nu era punctul forte al lui Heather Lincoln, era clar.

— Ce să mă întrebe?

— Heather vrea să cinez la ea și să dorm acolo la noapte, zise Denise, dintr-un foc. Mama ei e de acord, am dat deja telefon. Și tata e de acord, doar că are o întâlnire de afaceri și nu va veni

acasă până noaptea târziu. Ne-am gândit că Mitch va sta cu Lauren, dar tocmai a sunat și a zis că iese la o pizza și la un film cu niște tipi din echipa de baschet.

— Complotul se întetește, zise Krista sec. Se pare că nu e nimeni să stea cu Lauren, îmm?

— Vrei să faci pe baby-sitter pentru ea, Krista?

Întrebă Denise. Doar până când se întoarce tata acasă. Te rog!

— Iau cina cu un tip în seara asta, Denise.

— O întâlnire? Heather se holbă la Krista uluită. Dar credeam că ești prietena tatălui lui Denise.

Krista, Denise și Lauren roșiră.

— V-ați certat tu și judecătorul Moore, sau ce? întrebă Heather cu interes.

Se lăsă un moment de tăcere. Krista își aminti cum ei îi fusese oferit un adevărat festin cu povești despre îngrozitoarea Amy Sue din momentul în care îi întâlnise pe cei trei copii Moore. Era total deconcertant să te gândești că alții erau desfățați cu povești despre ea - în rolul de „prietenă” a lui Logan.

— Pot să stau singură, anunță Lauren. Nu mi-e frică. Încui ușile și mă uit la televizor. Mă voi descurca.

— Lauren, nu poți sta singură! Denise scoase un suspin dezamăgit. Nu pot veni, Heather. Îmi pare rău.

— Mda, și mie, zise Heather.

Toate trei fetele arătau complet dezamăgite. Krista se întrebă de ce se simțea vinovată. Ei bine, ce însemna o întâlnire la cină cu Tom Kearny, la urma urmei, își zise ea. Era la fel ca toți bărbații cu care se întâlnea ea, un om plăcut și inteligent, cu care va împărți cina și va avea o conversație ușoară, și va fi gata să încheie seara la unsprezece. Denise și prietena ei Heather arătau atât de

abătute. Și Lauren arăta la fel de posomorâtă. Krista n-o putea învinovăți. Chiar și la nouă ani, nu era plăcut să te găsești azvârlit în rolul de spărgător de petreceri.

— Voi da un telefon tipului cu care mă întâlnesc, anunță ea. Dacă nu-l deranjează, Lauren poate veni cu noi. Dacă are ceva de obiectat, voi contramanda întâlnirea și voi sta cu Lauren.

Cele trei fete săriră în sus de încântare și-și aruncară brațele de gâtul Kristei într-o etalare entuziastă a recunoștinței lor.

— E atât de drăguță, Denise, o auzi Krista pe Heather exclamând pe când cele două fete se năpustiră afară din bucătărie. Ești atât de norocoasă că o vei avea ca mamă vitregă.

Lauren auzi și ea, și dădu din umerii ei mititei și zâmbi îngerește Kristei. Era fără îndoială același gen de zâmbet pe care ea și frații ei îl fluturau când născoceau diavolește vreun complot cu privire la Amy Sue. Krista se scuză grăbită pentru a-l suna pe Tom.

Tom Kearny, un om cu adevărat drăguț, își spuse Krista în timp ce-și conducea mașina înapoi spre casa familiei Moore, alături de Lauren, la unsprezece fără douăzeci, în seara aceea. El acceptase imediat să o aducă pe Lauren la cină, la restaurantul de lux *La Fleur*, fără a pune întrebări cu privire la explicația Kristei că era baby-sitter pentru copilul vecinului, datorită unei urgențe.

Da, era un om tare drăguț. Nu s-a crispat când Lauren a insistat să comande hamburger refuzând să aleagă unul din felurile spectaculoase ale bucătăriei franțuzești, și doar a zâmbit când ea a aruncat o privire la friptura lui de miel cu unt și muștar și a scos un „Uh!”. Ba chiar a încercat să ia parte la conversația centrată în jurul copilului, înainte de a cădea în tăcere, în cele din urmă.

Nici nu s-a opus la sugestia Kristei de a-și achita nota de plată pentru ea și Lauren. Te înviora să întâlnești un bărbat care nu avea

reticențe să împartă nota de plată cu o femeie, se gândi Krista. Când încercase să-și plătească partea la restaurantul unde fuseseră seara trecută, Logan refuzase în termeni lipsiți de echivoc.

De asemeni, Tom Kearny nici nu se conforma etichetei tradițională care cerea ca un domn să deschidă portiera pentru o doamnă și apoi s-o însoțească până la ușa din față a casei. Krista își aminti că Logan avusese grijă să-i atragă lui Mitch atenția asupra acestor vechi gesturi curtenitoare, pe când le executa el însuși. Tom îi spusese „La revedere” stând la volanul mașinii sale sport, o mașină Maserati de culoare gri metalizat și plecase mult înainte ca Krista și Lauren să fi ajuns la ușa de la intrare.

Dacă erau spărgători în casă, erau singure, se gândi Krista, și imediat se neliniști. Doar nu-l compara pe Tom Kearny cu Logan Moore! Tom era un bărbat drăguț, dar se întrebă de ce oare nu avea deloc dorința să-l mai vadă.

Auziră muzică de cum intrară în casă. O clasică melodie de demult: Totul e un joc.

— Tati e acasă! strigă Lauren. Logan li se alătură în acel moment în micul hol de la intrare. Ne-am întors de la întâlnirea noastră, tati!

— Da, văd. Logan o ridică pe Lauren în brațe și o aruncă sus în aer, înainte de-a o repune pe picioare; fetița râdea din toată inima. Ți-am găsit bilețelul lipit de frigider. A fost foarte drăguț din partea Kristei că te-a inclus și pe tine în planurile ei pentru cină, nu-i așa? Sper că i-ai mulțumit.

— O, da, îl asigură Lauren. Și i-am mulțumit și lui Tom.

— Tom? Logan ridică din sprâncene. Ochii lui îi întâlniră pe ai Kristei și, spre consternarea sa, simți că obrajii începeau să-i ardă. Tom e tipul cu care te-ai întâlnit, bănuiesc. Ți-a plăcut de el,

Lauren? Vorbea copilului, dar ochii lui de tăciune nu-i slăbiră deloc pe ai Kristei.

Lauren tăcu, se gândi.

— Cred că lui Amy Sue i-ar plăcea mult de Tom.

— Chiar atât de mult ți-a plăcut de el, îmm? Logan zâmbi sec și o trase ușor de coada ei împletită impecabil. E foarte târziu, prințeso. Cu mult trecut de ora ta de culcare.

— Pot să doarmă pisicile din nou în camera mea? întrebă Lauren.

— Dacă te duci în pat acum, poți să le iei în camera ta.

— În regulă. Lauren îi dădu tatălui ei un sărut zgomotos, apoi o înșfăcă pe Krista pentru o îmbrățișare repezită. Îi iau pe Cerneală și pe Tao sus la mine chiar acum! Noapte bună!

După plecarea lui Lauren cu pisicile, Krista și Logan rămaseră față în față. O altă melodie se auzi de la picupul stereo din cameră *Două feluri de oameni în lume*.

— Deci, Tom? zise Logan în cele din urmă. L-a plăcut să fie cel dintâi tip cu care s-a întâlnit Lauren?

— A luat-o ca pe ceva natural. Și orice ar zice Lauren, n-o merită pe Amy Sue.

— Se pare că Amy Sue îți stă pe creier, Krista.

— Mereu o aduci în discuție. Azi la tribunal, astă-seară... De unde atâta preocupare pentru o virgină de douăzeci și doi de ani, care vrea să-și părăsească slujba de îndată ce se mărită și să nu-și mai ia alta cât trăiește?

Krista îl privi insistent.

— E tot ceea ce tu îți dorești de la o femeie, nu putu ea rezista să nu sublinieze. Doar te gândești să te însori cu ea.

— Ei bine... nu mă mai gândesc.

— Nu... nu te mai gândești?

— Am sunat-o pe Amy Sue în seara asta și am avut o convorbire îndelungată. Relația noastră, atâta cât a existat, e acum încheiată. Zâmbi forțat. Bănuiesc că băiatul și fetele mele vor da o petrecere când o să le spun vestea.

Krista își zise că se va alătura copiilor. Încercă să nu-și expună exaltarea ce se abătuse peste ea.

— Cum a primit Amy Sue hotărârea ta? întrebă ea, sperând că vocea-i sunase suficient de îngrijorată.

— Foarte bine. Bănuiesc că a văzut semnele despărțirii mai devreme decât le-am văzut eu. Mi-a spus că știa că nu mă voi însura niciodată cu ea din momentul în care am acceptat să primesc postul acesta de judecător în schimb de experiență, în comitatul Montgomery. A zis că îi las pe copii să mă influențeze prea mult și ea știa că nu mă voi însura cu cineva cărora lor nu le place.

— Nu cred că ești prea influențat de copii, Logan, zise Krista. Îi iubești și nu dorești să-i faci să sufere, încât nu te puteai însura cu cineva pe care... ăă, nu o plăceau.

— Pe care o detestau, o corectă el. Copiii o detestau pe Amy Sue.

— Nici ea nu-i plăcea, se simți Krista obligată să adauge.

— Ei, bine, noua perspectivă a lui Amy Sue e mult mai potrivită pentru ea. E un doctor văduv ai cărui copii au crescut și s-au căsătorit.

— Noua ei perspectivă? Ochii Kristei se măriră. Deja a țintit pe cineva?

— Amy Sue nu e genul care lasă iarba să-i crească sub picioare. De cum i-am spus că plec în comitatul Montgomery pentru un an, a început să se întâlnească cu Malcom Chester, unul dintre chirurgii cei mai de succes din comitatul Garrett. E cu cel

puțin patruzeci de ani mai mare ca ea.

Bineînțeles, nu mi-a spus până în seara asta. Se pare că dragostea ei pentru mine s-a stins de când am plecat.

— Acum va avea grijă ca focul dragostei pentru doctorul ăla să se transforme într-o adevărată torță incendiară. Și-a înaintat cererea de retragere la forțele de muncă?

— Cred că e doar o chestiune de timp. Krista, crezi că-l vede pe Mal Chester ca pe un abonament pentru masă? Întrebă Logan cu seriozitate.

Krista își înăbuși un zâmbet. Oare mai întâlnise vreodată un bărbat atât de derutat de femei? Era aproape înduioșător – când nu era înnebunitor.

— Cred că Amy Sue s-a îndrăgostit de om până peste cap, Logan. Fără niciun dubiu, a fost dărâmată de venitul lui de chirurg plin de succes și de lipsa Lui de responsabilități fiscale față de familie.

— Îhî, așa gândeam și eu.

— Ești foarte pătrunzător, Logan. Ea zâmbi dulce. Cum de mi-am putut închipui vreodată că nu înțelege femeile?

Logan îi prinse mâna și o trase încet spre el.

— Nu există decât o singură femeie pe care vreau s-o înțeleg. Câștigă o mulțime de bani, dar e generoasă și nu-i deloc materialistă. A ajuns în vârful carierei ei profesionale și trăiește singură, dar nu-i e frică să recunoască că are nevoie de oameni. Rezolvă cazuri de divorț cu acuratețea și finețea unui general ce expune o strategie de război, totuși e o romantică care refuză să se dedea la relații erotice superficiale, pentru că așteaptă... Așteaptă iubirea?

Vocea lui coborî pe când o trăgea mai aproape.

— E o asemenea combinație de paradoxuri, încât e de mirare

că eu ajung mereu la concluzii greșite? Și apoi se înfurie, sau e îndurerată, și cine poate da vina pe ea?

— O, Logan! Krista se aplecă înainte și, într-un gest absolut spontan, își încolăci brațele în jurul gâtului lui și îl sărută pe obraz.

Ea îi simți corpul tensionându-i-se o fracțiune de secundă, apoi brațele lui o înconjură pentru a o trage aproape. Pentru Logan un act suprem de voință să păstreze acea îmbrățișare sub forma ei platonice, când fiecare instinct îi striga să o sărute până ar fi început să tremure amândoi, să sfâșie nasturii delicați din perle ai rochiei ei galbene ca untul, să-i ia sânii în mâini și să le transforme sfârcurile în vârfuri de o acută sensibilitate, cu gura lui.

Dorea să uite că Mitch și Lauren erau sus în camerele lor, probabil încă treji. Dorea s-o tragă pe Krista în brațele sale și s-o ducă în patul lui, dând la o parte orice proteste ale ei, că era prea curând, prea mult sau prea riscant.

Își înăbuși un geamăt. Cine era străinul acesta senzual și pătimaș care locuia în bărbatul calm și echilibrat care se crezuse el? Lăsă brațele să-i cadă și, în ciuda voinței lui, se îndepărtă de Krista. Acum se auzea un alt cântec - varianta ritmată a lui Brook Benton pentru vechiul *Proștii se grăbesc*. Cât de plin de aluzii e acest cântec, se gândi el cu o strâmbătură. El își trăia viața după titlurile cântecelor.

Fața Kristei se împurpură. Versurile cântecului pătrunseră prin mintea ei încețoșată și îi aruncă pe furiș o privire lui Logan. Știa că el o dorea, simptomele fizice ale excitării lui erau foarte evidente. Dar ea voia mai mult. Dorea ca el să fie îndrăgostit de ea... pentru că ea îl iubea.

Krista era șocată de propria ei revelație. Bunul-simț din ea protestă față de posibilitatea ca ea să se îndrăgostească de un bărbat pe care-l cunoștea de atât de puțin timp, un bărbat care îi

interpretase atât de greșit caracterul. Încercă să-și spună că era doar o atracție erotică ceea ce simțea ea pentru el, dar fiecare instinct al ei îi spunea că era mai mult decât atât. Calitățile ei intuitive și de percepere erau ascuțite în viața profesională. Și acum, instinctele ei, intuiția și capacitatea de percepție îi spuneau că era îndrăgostită de Logan Moore.

Rămaseră față în față în tăcere, amândoi înaintând cu greu printr-o mare de confuzie.

— E târziu, trebuie să plec, zise Krista încet. Las pisicile aici și le iau mâine.

Logan ridică din umeri, de parcă ar fi dat la o parte subiectul.

— Vreau să-ți mulțumesc că le-ai dat posibilitatea lui Denise să meargă acasă la prietena ei și lui Mitch să iasă cu tipii aceia. A fost greu pentru ei să schimbe școlile. Mă bucur că-și fac prieteni noi.

— Și eu mă bucur.

— Bineînțeles, aș fi preferat să-ți fi contramandat întâlnirea și să stai aici cu Lauren, decât să târâi fetița după tine și s-o ții afară până noaptea târziu, dar...

— Ce? îl întrerupse Krista, de-abia putând să-și creadă urechilor.

— Bravo ție, ai făcut cum ți s-a spus și te-ai înapoiat înainte de miezul nopții, încheie el. Râdea și ochii lui negri erau luminați de veselie.

— Mă tachinezi, idiotule!

— Știam eu că te prinzi repede, doamnă avocat. Îi luă mâna. Am o sticlă de Chardonnay în frigider. Hai să bem un pahar și să mergem în pat. În paturi separate, bineînțeles, adăugă el, în dormitoarele noastre separate.

— Logan, chiar că nu pot rămâne în noaptea asta.

El o trăgea spre bucătărie.

— Nu te las să-ți petreci noaptea singură, într-o casă cu încuietori care deja s-au dovedit a fi inadecvate. Mâine vom chema un lăcătuș și va instala încuietori noi și, de asemenea, va asigura ferestrele. Copiii și cu mine te vom ajuta să reasezi casa. Dar în noaptea asta, stai aici. Am pus capăt discuției.

Erau în bucătărie acum și el o ridică pe unul din taburetele înalte ce se aliniau pe lângă bufetul pentru micul dejun.

— Ești teribil de energic, domnule judecător Moore, îi spuse ea.

— Cuvântul pe care îl cauți, cred că este „autoritar“, doamnă avocat.

— N-ai vrea să fie „intimidant“ sau „dominator“?

— Obiecția se respinge. Încă o dată el era izbit de combinația dintre căldura și frumusețea ei. Culoarea gălbuie, bogată, a rochiei ei îi sublinia pielea albă ca laptele și pune în evidență contrastul dintre aceasta și părul ei foarte întunecat.

Scuturându-și capul, el se îndepărtă ca să n-o apuce în brațe.

Turnă în două pahare vin rece și puse unul în fața ei.

— Despre acest Tom, cel cu care te-ai întâlnit în seara asta...

— Ce-i cu el? Krista luă o înghițitură de vin.

— Nu vreau să-l mai vezi niciodată.

Ea ridică din sprâncene.

— Pur și simplu, așa? îmi spui că nu vrei să-l mai văd pe Tom și te aștepti să mă supun?

Logan goli conținutul paharului său.

— Da.

— În regulă.

El o privi.

— Nu vreau să te mai întâlnești cu niciun alt bărbat, Krista,

adăugă el, urmărind-o cu un aer de așteptare încordată.

— Nu mă voi mai întâlni, zise ea încet, cu simplitate.

Logan își turnă încă un pahar cu vin.

— Bănuiesc că doar tinerele de douăzeci și doi de ani, dulci ca zaharina, înclinate spre căsătorie și spre un abonament pentru masă, găsesc plăcere în a avea mai mulți bărbați, alintați în același timp.

— Într-adevăr, aceste calități largesc posibilitățile de alegere ale unei fete, aprobă Krista sec. O astfel de fată e un factor extrem de important pe piața abonamentelor pentru cantină.

Logan scutură, din nou, din cap.

— Am fost un idiot, Krista.

Ea-l fulgeră cu un rânjel.

— Cel puțin ești suficient de bărbat să o recunoști.

— Iar tu ești o femeie generoasă să mă ierți pentru asta. M-ai iertat, nu-i așa?

— Categorie.

Își zâmbiră unul altuia. Conversația se îndreptă asupra tribunalului. Krista îi povesti lui Logan despre apropiatul caz Landau, după care discutară în legătură cu alte cazuri de încredințare a copilului în care fuseseră implicați. Schimbară povești de pe vremea când erau în Facultatea de Drept și vorbiră despre interesul lor comun pentru legile privind familia. Krista se minună când află de numirea lui Logan ca judecător la tânăra vârstă de treizeci de ani. Logan fu în mod egal impresionat de practica plină de succes pe care o stăpânea Krista cam la aceeași vârstă.

— Dar de ce te-ai specializat în divorț? întrebă el. Ce te-a hotărât să devii o... baracudă? Era o întrebare care îl bântuise de când o zărise întâia oară. Nu arăta a fi așa ceva, iar acum știa că

nici în viața ei personală nu era o baracadă.

— Am găsit că legile divorțului sunt inegale sau chiar aduc prejudicii, zise ea, și m-am gândit că un bun avocat în probleme matrimoniale ar putea produce o schimbare uluitoare. Voiam să am ocazia să o dovedesc. Când am trecut direct din Facultatea de Drept la practică, alături de fratele meu și partenerul acestuia, am cerut să mă ocup de cazurile de divorț. Cum acestea le erau cele mai nesuferite, Eric și Craig au fost încântați să-mi facă acest serviciu. Krista zâmbi amintirilor. După cazurile cunoscute din culegerea de texte din facultate, rezolvarea divorțurilor pentru clienți mi s-a părut o revelație. În fiecare caz, jucam o mulțime de roluri – psihiatru, confesor, contabil, arbitru și detectiv. Și am descoperit că mă trage așa la așa ceva.

— Asta e sigur.

— Voiam să cercetez câteva din relele pe care le văzusem în legile privind divorțul. Există anumiți oameni pe care refuz să-i iau drept clienți. Ochii ei îi întâlneau pe ai lui Logan. Wilson Marshall și cei de teapa lui, de exemplu. Nu-mi place să fiu duplicitară în chestiuni morale, după cum ai văzut.

Logan îi susținu privirea.

— Nu am avut nicio motivare să-ți aduc acea acuzație, Krista. Îmi cer scuze pentru ea. Te rog, continuă.

Ea dădu din cap în semn că a înțeles.

— Candance Flynn era renumită ca cea mai bună avocată de divorț din zonă. Când ea a fost numită pe scaunul judecătoresc acum cinci ani, se pare că eu am moștenit titlul de baracadă-șefă. Krista ridică din umeri. Am fost fericită să mă adâncesc în munca mea. După moartea lui Eric și a lui Craig, nu părea să mai fie altceva de făcut.

— Știu. Dacă n-aș fi avut copiii la care să mă întorc acasă,

după moartea lui Beverly, probabil că aş fi locuit în biroul meu de la tribunal.

— Din ce cauză a murit? întrebă Krista cu blândețe.

— Infecție la rinichi. A făcut glomerulonefrită de la o infecție cu un streptococ, care i-a nenorocit rinichii. Bev a fost unul din puținii oameni care nu a putut tolera dializa. Privi înainte ca un orb, amintindu-și. A fost trecută în capul listei pentru un transplant de rinichi, dar era prea târziu. Era un caz disperat de boală și a fost prea slăbită pentru a supraviețui operației.

Krista își întinse o mână peste masă și cuprinse una din mâinile lui într-o compasiune tăcută. Pentru moment, niciunul din ei nu vorbi. Amândoi erau pierduți în amintirile lor.

Krista a fost prima care a rupt tăcerea.

— Ți-ai făcut datoria în mod minunat față de copii, zise ea. Sunt niște copii nemaipomeniți...

— Și eu cred la fel. Zâmbi. Și bănuiesc că Amy Sue avea dreptate. În niciun caz, nu m-aș fi însurat dacă asta i-ar fi făcut nefericiți pe copii. Fericirea lor trece pe locul întâi pentru mine.

— E îmbucurător să auzi un părinte zicând așa ceva. Atât de des îmi aud clienții zicând că fericirea lor personală e pe primul loc, iar copiii lor vor trebui să se adapteze situației.

— Cei doi Bolger. De aceea am hotărât să le trec copiii pe primul loc. Cineva trebuia să o facă.

Krista ridică din sprâncene.

— Hai să cădem de acord că nu ne înțelegem cu privire la decizia ta în cazul „Bolger contra Bolger”, domnule judecător.

Ceasul cu cuc din bucătărie bătuse ora douăsprezece și micuța pasăre de lemn țâșni afară pe o ușiță și cântă „cu-cu” de douăsprezece ori. Krista și Logan o priviră, strâmbându-se. Izbucniră în râs la reacția lor comună față de micuța pasăre

gălăgioasă.

— Să-l dăm pe micuțul cuc de mâncare la pisici, sugeră Logan.

— Bună idee. Dar nu cred că lui Bill McCrory i-ar plăcea.

Se înțeleseseră atunci să lase pasărea la locul ei, dar Logan se hotărî să nu mai dea voie să se, întoarcă ceasul în perioada ce mai rămăsese din șederea sa de un an.

Urcară scările împreună și aruncară o privire lui Lauren, care dormea dusă cu ambele pisici, întinse de-a latul la picioarele patului. Ușa lui Mitch era închisă, dar lumina strălucea prin crăpătura de sub ușă, iar sunetele înăbușite ale muzicii rock pluteau pe hol.

— Nu e genul tău de muzică, îi zise Krista lui Logan, zâmbind.

— Eu ascult muzică. Mitch și Denise ascultă zgomote.

— ZZ Top nu-i zgomot! strigă Mitch din spatele ușii.

Krista râse. Logan gemu.

— Îmi amintesc când erau copiii foarte mici, zise el, eu și Bev îi băgăm în pat la ora șapte treizeci de minute și aveam întreaga seară pentru noi. Acum există nopți când Mitch stă mai târziu decât mine. Un fiu adolescent treaz și care putea să apară din camera lui, în orice moment, era un supraveghetor extrem de eficient, adăugă Logan pentru el însuși.

O conduse pe Krista la ușa dormitorului pe care ea îl folosisese în noaptea precedentă.

— Mi-am lăsat cămașa de noapte, peria de dinți și restul lucrurilor aici, zise ea, gândindu-se la graba ei nebunească de a pleca spre tribunal în dimineața aceea. Credeam că le voi lua înapoi, în seara asta.

Un nod, datorat tensiunii, pulsa în abdomenul ei. Stăteau în fața ușii dormitorului ei și situația îi sugerea imaginea a doi

adolescenți care ieșiseră împreună, prelungind sfârșitul serii, vorbind pe treptele verandei, în timp ce încercau să-și adune curajul să-și dea un sărut de noapte buhă.

Simpla menționare a cămășii de noapte a Kristei aprinse mintea lui Logan, făcând-o să evoce imagini privind felul în care mătasea, de un albastru de gheață se modelase după curbele ei delicate. Un fulger de căldură îl străbătu. Nu mai putea sta nici măcar o secundă făcând încetișor conversație banală. Trebuia să o atingă, să o...

El îi luă mâna și o împinse cu blândețe în cameră. Închise ușa și se întoarse cu fața spre ea.

— Un sărut de noapte bună? Intenționase să pară degajat și nepăsător, dar era perfect conștient că întrebarea sunase a orice altceva și nu astfel.

Krista auzi tresărirea vocii lui, văzu dorința arzând în ochii lui de tăciune. Reuși să scoată un surâs tremurat.

— Poate doar unul.

Gura lui se închise peste a ei, cerând-o ca proprietate a lui, într-un sărut posesiv, pasionat, flămând. Krista se mișcă și oftă, trupul ei înmuindu-se în brațele lui pe când îl invita mai adânc și mai adânc în căldura dulce a gurii ei. Asta era ceea ce își dorise, ceea ce avusese nevoie... Logan, doar Logan.

Scoase un mic sunet în fundul gâtului când limba lui alunecă peste a ei, frecându-se și mângâind, ademenind-o pe a ei în adâncimile umede ale gurii lui. Cum ea se agăța de el, cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui, el se trase ușor îndărăt și-i cuprinse sânii în mâini. Aceștia zvâcneau și se umflau, umplându-i palmele.

Gura lui o reținu pe a ei, iar degetul gros de la fiecare mână se mișcă ușor peste sfârcurile sânilor ei, care erau tari și sensibile și împungeau țesătura fină a rochiei ei. El mângâie mugurii umflați

până ce deveniră fierbinți și flămânzi.

Krista gemu. Simți că-și pierde controlul cu o repeziciune uluitoare. Era incredibil de excitant, fiind atinsă doar pe gură și pe sfârcuri. Anticipația senzuală se amplifică. Își dori ca sânii ei să fie neacoperiți. Și-l imaginează pe Logan mângâindu-i sfârcurile tari și tensionate cu gura și cu limba lui, o căldură lichidă o inundă la gândul acesta nebunatic.

Dorea mai mult și tot mai mult. Se arcui către el, frecându-și șoldurile de el, aprinzându-se. Erau frustrați din cauza hainelor care stăteau între ei. În cele din urmă, Logan îi luă șoldurile în palme și o împinse către masculinitatea lui care înmugurea.

— Te doresc, zise el sălbatic. Mă simt de parcă aş arde de dorință. Vreau să te ridic și să te duc drept la pat. Oftă din greu. Dar nu pot. Mâinile lui tremurară repede peste curba tare a feselor ei. E curată tortură.

— Știu, șopti ea. Nu-i nici momentul, nici locul.

— O, momentul e perfect. Râsul lui era răgușit.

Locul e cel care nu-i potrivit. Copiii...

— Oricum, ne-am înțeles asupra unui sărut de noapte bună. Un fel de contract verbal. Ea se ridică pe vârfurile picioarelor și îl sărută pe obraz, apoi se îndepărtă de el. Nu voia să se producă inevitabilul. Se putea ca ea și Logan să petreacă noaptea sub același acoperiș, dar nu o puteau petrece în același pat. Și am împlinit termenii contractului aceluia, nu-i așa, domnule judecător?

— Mi-ar plăcea să dau un verdict împotriva ta în acest caz, doamnă avocat.

Îl sărută în treacăt pe când intra în baia alăturată.

— Noapte bună, Logan.

— Noapte bună, scumpa mea, zise el încet în timp ce părăsea încăperea. Mergând pe coridor, auzi zgomot de pași pe scări și se

încruntă.

— Mitch?

Mitch urcă târșându-și picioarele, purtând o farfurie cu un sandwich enorm, într-una din mâini, și un pahar mare de lapte, în cealaltă. Se alătură tatălui său pe palier.

— Bună, tată. Ce faci aici?

— Sunt pe punctul de a mă duce la culcare. Iar tu ești pe punctul de a avea coșmare la noapte, dacă mănânci cea ai acolo la această oră.

Mitch ridică din umeri.

— Sunt mort de foame. Se trase mai aproape de Logan își coborî vocea până la o șoaptă conspirativă și-l întrebă: Te duci în camera Kristei, tată?

— Categorie că nu mă duc.

— Ei, tată, nu vorbești cu Denise sau cu Lauren, știi bine. Eu cunosc cum se petrec lucrurile între bărbați și femei.

Logan își arcui sprâncenele.

— A, chiar cunoști?

— Bineînțeles. Krista e minunată, tată. Și e drăguță și bogată. Poate obține orice tip își dorește. Așa că, știi, mai bine ai pune mâna pe ea cât poți mai repede.

Logan se îndreaptă pentru a ajunge la întreaga lui înălțime de un metru și nouăzeci și trei de centimetri și privi intenționat în jos spre fiul său.

— Mitch, presupun că dorești binele, dar eu nici nu am nevoie și nici nu voi accepta sfaturi în privința femeilor de la fiul meu de șaisprezece ani.

— Cred că Krista te place cu adevărat, tată, insistă Mitch. Ar trebui să faci mișcarea!

— Noapte bună, Mitchell, zise Logan apăsător.

Mitch părea să fie pe punctul de a spune mai multe, dar expresia de pe fața tatălui său îl opri.

— Noapte bună, tată. Jonglând cu sandvișul și cu paharul cu lapte, intră în dormitorul său și închise ușa.

Logan rămase pe coridor, mutându-și privirea de la ușa închisă a dormitorului Kristei, la a lui Mitch, apoi la a lui, cuvintele fiului său răsunându-i în cap. Poate obține orice tip își dorește. Așa că știi, mai bine ai pune mâna pe ea cât poți mai repede.

Ce și-ar putea dori o femeie frumoasă, cu succes – și da, bogată – o femeie cum era Krista, de la un bărbat care avea trei copii și un venit mult mai scăzut decât al ei? Era o femeie care putea avea orice bărbat își dorea.

Logan privi de la o ușă la alta timp îndelungat. Sex, hotărâ el. Alchimia erotică dintre ei era excitantă și explozivă, la fel de unică și de monopolizantă pentru Krista, cum era și pentru el. Nu era o femeie care se lăsa târâtă în relații ocazionale, dar își dorea una cu el.

Se întrebă de ce nu se simțea ușurat de această idee. Apoi admise un adevăr al său. El dorea ceva mult mai mult decât o relație ocazională cu ea. Ceva care să dureze, ceva permanent. Dorea să trăiască cu ea, să împartă casa cu ea. Dorea ca ea să-i facă un copil. Buzele lui se arcuiră într-un mic zâmbet. El iubea copiii și era nebun după bebeluși. Să aibă un copil sau doi cu Krista...

Zâmbetul lui păli brusc. Era un vis imposibil, desigur. Nu putea exista o permanență în relația lui cu Krista Conway. El urma să rămână în comitatul Montgomery doar pentru un an. Viața și legăturile sale erau în comitatul Garrett, iar Krista era bine înșurubată aici. O femeie nu renunța la un venit de două sute cincizeci de mii de dolari anual ce-și avea baza aici. O femeie nu

renunța la un astfel de venit și la o astfel de carieră. Nimeni n-ar renunța la un asemenea venit și o asemenea carieră! Pentru oricine.

Deci, el trebuia să se mulțumească doar cu o relație ocazională. Va lua orice va vrea ea să-i dea și nu va cere mai mult. Și cum știa că se va sfârși, se putea proteja de durerea inevitabilei despărțiri. Cu o ultimă privire plină de dorință, către ușa dormitorului Kristei, păși decis în propria sa cameră pentru a înfrunța încă o noapte de singurătate.

Nouă

Krista și Logan petrecură weekend-ul aranjând casa ei în felul în care arătase înainte de spargere. Mitch, Denise și Lauren ajutară și ei, deși mezina și-a petrecut marea majoritate a timpului alergând după Cerneală și Tao, atât în casă, cât și afară.

Krista comandă pizza pentru cina de sâmbătă seara și o plăti, în ciuda insistenței lui Logan de a achita el. După cină, cu toții, inclusiv pisicile, se întoarseră în casa familiei Moore. Fuseseră comandate noi încuietori antifurt, dar lăcătușul nu putea veni să le instaleze decât luni. Logan insistă ca Krista să petreacă ambele nopți cu ei, iar Krista nu obiectă. Părea normal să meargă cu Logan și copiii acestuia, chiar dacă asta însemna să-și lase propriul cămin nelocuit.

Când familia Moore se duse la biserică duminică dimineața, Krista a mers împreună cu ei. După serviciul divin, s-au dus cu mașina la un restaurant din apropiere, pentru o gustare, iar Krista ar fi achitat și această notă de plată, dacă Logan nu i-ar fi smuls-o pur și simplu din mână.

Până duminică după-amiază, fiecare cameră din casa Kristei era în ordine și ea o luă pe Lauren la magazinul universal din apropiere, pentru a face cumpărături pentru cină. Era o mai mare satisfacție să gătești pentru un grup, decât pentru o singură persoană, își zise Krista, în timp ce așeza pe masă pulpa friptă de miel, cartofii fierți, conopida și salata. Denise o ajutase să pregătească o prăjitură cu ciocolată pentru desert.

— Krista, e minunată! zise Mitch plin de entuziasm pe când se servea a treia oară din friptura de miel. E o bucatăreasă foarte bună, cu siguranță, nu-i așa tată?

— O cină excelentă, aprobă Logan, încercând să ignore

semnul din ochi conspirativ, dar foarte evident de Mitch.

Totuși, nu putea face comentarii cu privire la afirmația fiului său. Krista era o bucătăreasă bună, iar cina fusese excelentă. Și foarte scumpă. El își făcea cumpărăturile la magazinul universal și știa prețul unei pulpe de miel de dimensiunea și calitatea acesteia. Se gândi la presiunea pe care o exercitau notele de plată lunare pentru mâncare asupra bugetului său și își dădu seama că acestea nici n-ar fi fost simțite de bugetul Kristei.

Tocmai atunci, Tao sări pe masă și apucă o bucățică de carne din farfuria lui Mitch. Krista și copiii izbucniră în râs și Logan li se alătură, lăsând la o parte gândul referitor la bugetele diferite.

Lăcătușul sosi luni după-amiază să instaleze noile încuietori. Krista părăsi biroul devreme pentru a-i da drumul în casă. Când Mitch, Denise și Lauren se întoarseră de la școală, îi văzură mașina parcată pe alee și se duseră repede acolo. Ea îi luă pe toți trei la un magazin de produse audio-video, de unde își cumpără un televizor, un casetofon stereo și un video-recorder. Mitch știa o mulțime de lucruri despre casetofoanele stereo și a fost entuziasmat când ea alege modelul complex pe care i-l recomandă el.

Când Logan sosi acasă, îi găsi pe Mitch, Denise și Lauren purtând fiecare căști conectate la walkman-urile lor Sony, care erau agățate de cureaua pantalonilor lor. Krista făcea fripturi la grătar în bucătărie.

— Uită-te, tati, exclamă Lauren, ridicându-și micul walkman. Krissy le-a cumpărat pentru noi, pentru că am ajutat-o să-și aleagă hardughiile alea de la magazin.

— Hardughii? repetă Mitch. Lauren doar nu numești „hardughii” genul acela de echipament pe care l-am cumpărat astăzi. Tată, Krista și-a cumpărat combina Revox stereo despre care ți-am spus eu. Știi, cea despre care am citit în revista Sunetul.

De abia aștept să ascult la ea noile mele albume. Ochii lui întunecați radiau de satisfacție.

— De-abia aștept să văd Lumina care călăuzește la noul televizor, adăugă Denise. Krista, pot s-o invit pe Heather mâine, după ore, să ne uităm? Bineînțeles, voi avea nevoie de o cheie, pentru că tu nu ești atunci acasă.

— Bineînțeles, zise Krista, în timp ce așeza pe un platou cartofii copti în coajă. Întinse mâna după o roșie mare și începu să o taie felii pentru salată.

— Krista și-a cumpărat un televizor color cu diagonala de șaizeci și opt de centimetri, zise Mitch. Face aproape totul automat, doar că nu se aprinde singur.

— Dar se stinge singur, îi aminti Denise. Ai văzut butonul acela special pentru cazul în care te prinde somnul. Eu sunt cea care am ales televizorul, tată. Pur și simplu m-a fascinat ecranul lui mare.

Logan se uita cu ochii măriți de la Krista, la copii. Se simțea de parcă ar fi intrat la un teatru, în timpul celui de-al doilea act al unei piese, și se străduia să înțeleagă firul povestirii, chiar dacă pierduse în întregime primul act.

Krista se întoarse și îi zâmbi.

— Copiii au fost la cumpărături cu mine să înlocuim televizorul, casetofonul, și video-ul furate. Și ne-am oprit să cumpărăm și ceva pentru cină.

— Friptură, tată. Preferata ta, zise Denise. Și prăjitură cu cireșe pentru desert.

— Krista, ai cumpărat tot echipamentul acela electronic astăzi? întrebă Logan. Dar nici nu ți-ai înregistrat încă cererea pentru asigurare. Era năucit. El petrecuse trei luni consultând reviste de specialitate și alte câteva săptămâni interesându-se de

prețul televizoarelor, în tot comitatul Garrett, înainte de a înlocui televizorul lor, vechi de opt ani.

Mitch răspunse în locul Kristei.

— A semnat un CEC pentru toate astea, tată.

Logan știa că băiatul era fascinat. El fusese crescut într-o casă cu simț practic, unde se făceau economii, unde o achiziție importantă era un eveniment major. Familia Moore nu cumpăra un televizor și un casetofon stereo în același an, ce să mai vorbim de aceeași zi! Încă o dată era făcut să înțeleagă diferența dintre venitul Kristei și al său.

— Cina e gata. Haideți să mâncăm, anunță Krista. Copiii se așezară la masă. Logan își luă locul în capul mesei, iar Krista îi înmână marea farfurie cu friptură. Degetele lor se atinseră și ochii lor se întâlniră. Ea îi zâmbi, iar el se simți de parcă ar fi fost pălit în creștetul capului.

— Ceva cazuri interesante, azi? întrebă ea. El privi intens în frumoșii ei ochi ca safirul și simți că restul lumii pălește. Erau doar ei doi, și ea îi zâmbea și îi servea o masă delicioasă, dornică să asculte despre evenimentele din ziua lui de lucru.

Logan se lansă într-o relatare detaliată a unui caz dificil, în care era implicat un copil și asupra căruia își dăduse verdictul azi-dimineață, și cum Krista era avocată, era în stare să înțeleagă amănuntele tehnice ale cazului și să adauge propriile ei vederi. El aprecia enorm discuția stimulatorie când Lauren întrerupse brusc:

— Krissy, am uitat să-ți spun. Domnișoara Dickson m-a ales să distribui lucrările pentru întreaga lună octombrie.

Logan îi aruncă celui mai mic copil al său o privire plină de nerăbdare, ce nu îl caracteriza – și rămase uluit să descopere că Lauren îl privea exact în același fel. Ei bine, se luptau pentru atenția Kristei, își dădu el seama, ușor șocat. Își amintea foarte

bine cum Lauren refuzase să vorbească, măcar, cu Amy Sue. Odată oferise copilului un dolar pentru a-i spune: „Bună ziua!” lui Amy Sue

— Pe care Lauren îl refuzase disprețuitoare.

— E minunat, Lauren, zise Krista cu căldură.

— Și am un bilețel pentru tine de la domnișoara Dickson.

Lauren se săltă de pe scaun și se repezi din încăpere, întorcându-se câteva secunde mai târziu cu un plic sigilat, destul de mototolit.

Logan se holbă la Krista.

— Ai un bilețel de la profesoara lui Lauren?

— Krissy vine la muzeu cu clasa mea, săptămâna viitoare, zise Lauren fericită.

Krista își azvârli o privire peste bilețel. Ochii ei se măriră și îl citi din nou. Domnișoara Dickson adresase bilețelul Doamnei Moore. Și îi mulțumea profund pentru că se oferise să fie o mămică a clasei a patra. Pe lângă faptul că va însoți clasa în excursii, va fi însărcinată cu organizarea celor trei serbări ale clasei, de Halloween, Crăciun și Ziua Sfântului Valentin. Domnișoara Dickson ar fi fericită să o întâlnească pentru a discuta despre jocurile și răcoritoarele necesare pentru serbarea de Halloween ce se apropia.

Krista privi fața entuziasmată a lui Lauren, apoi din nou bilețelul domnișoarei Dickson.

— Se poate? zise Logan. Aproape smulse bilețelul din mâinile ei și îl citi. Mămică a clasei a patra? zise el nevenindu-i să creadă.

— Orele mele de birou sunt flexibile, spuse Krista ridicând din umeri. Și nu poate fi chiar așa de greu să vii cu niște jocuri și niște băuturi răcoritoare pentru o mână de puști, nu-i așa?

Acum Mitch luase bilețelul.

— Doamna Moore, ei? râse. Denise chicoti. Krista și Logan

evitară cu grijă privirea celuilalt.

— E prima dată că mi se întâmplă să fiu copilul mămicii clasei, zise Lauren plină de mândrie. Copilul mămicii clasei hotărăște ce prăjiturile și ce bomboane vom avea. Și împarte paharele și șervețelele la toate serbările.

— Mama a fost întotdeauna mămica clasei pentru Mitch și pentru mine, până s-a îmbolnăvit, zise Denise. Am insistat întotdeauna să facă prăjituri de ciocolată, cu glazură roz, pentru fiecare serbare a clasei, în fiecare an.

— Asta-mi doresc pentru serbarea clasei mele, zise Lauren repede. De acord, Krissy?

Krista îi zâmbi.

— De acord, Lauren.

— Krista are un orar încărcat, zise Logan. Nu are timp pentru excursiile clasei și pentru prăjituri de ciocolată și...

— O, tăticule, ea întotdeauna are timp pentru mine, zise Lauren plină de încredere, respingându-i protestele.

— Bineînțeles că are, aprobă Mitch. Nu-i așa doamnă Moore? Toți trei copii surâseră.

După cină, Logan o conduse acasă pe Krista cu Bentley-ul și, politicos ca întotdeauna, îi deschise portiera mașinii și o conduse până la ușa de la intrare.

— Mulțumesc pentru cină, zise el destul de rece. Pentru că ai cumpărat-o și pentru că ai pregătit-o. Cum am spus mai înainte, a fost o masă excelentă.

Ea ridică din umeri.

— Și mie mi-a făcut plăcere. I se părea ciudat să părăsească căldura și agitația din casa familiei Moore pentru a veni aici, în locul acesta părăsit, care parcă nu mai era căminul ei. I-ar fi plăcut să petreacă seara acolo, dar Logan fusese încordat de când Lauren

scoasese bilețelul adresat doamnei Moore. El nu zâmbise când Mitch îi tachinase cu privire la asta. Evident, gândul de a fi căsătorit cu o femeie de carieră era prea întunecat chiar și pentru a fi luat în glumă.

Intrară înăuntru. Lumina din hol era aprinsă și sufrageria era în perfectă ordine. Noul televizor, casetofonul stereo și video-ul erau la locul lor.

Logan își dresе glasul.

— Krista, despre chestiunea asta cu mămica clasei...

— Nu o voi face dacă ție nu-ți este pe plac, zise ea repede.

— Nu-i asta! Doar că... Tu vrei să o faci?

Ea zâmbi și zise:

— Cred că trebuie să fie destul de amuzant. Bineînțeles, o voi corecta pe domnișoara Dickson cu privire la doamna Moore.

Logan încercă să zâmbească. Krista gândea că ea amuzant, își dădu el seama. Simpatice, probabil. Adevărul era că el n-o învinuia pe Lauren și pe ceilalți doi copii pentru că doreau ca el și Krista să fie împreună. Ea era minunată. Era amuzant să fii cu ea, se gândea la cei din jur și era generoasă, și-i plăceau copiii cu adevărat. Iar din punct de vedere pur masculin era inteligentă, pasională și sexy...

Dar ar fi copiii în stare să înțeleagă și să accepte că orice relație cu Krista ar fi una de scurtă durată? El ar fi în stare să se descurce cu o relație având termenul limită fixat, dar ar putea copiii săi? Nu dorea că ei să fie îndurerați.

— Cred că va trebui să discut cu copiii, zise el posomorât, spunându-și gândurile cu voce tare. Ei au tendința să gândească totul ca ceva permanent, și orice se va întâmpla între mine și tine nu va fi ceva permanent. Trebuie să înțeleagă asta de la început.

Krista înghiți în sec.

— Da, înțeleg. Știa că Logan putea fi dureros de direct, dar se depășise pe sine de data asta. Orice se întâmplă între mine și tine nu va fi ceva permanent. De data asta, o lovise în creștetul capului cu cuvintele astea. Se întoarse, pentru că nu dorea ca el să vadă durerea pe care știa că n-o putea ascunde.

— E important să fii onest cu copiii, continuă Logan. Se uită la ceafa ei, atât de catifelată, de suplă și de vulnerabilă. Căldura izbucni în el. Dorea să o sărute acolo, să-și încolăcească brațele în jurul taliei ei și să o tragă lângă el, în timp ce i-ar gusta căldura dulce...

— Da, da, așa e, zise ea. Era cu adevărat o proastă romantică, era poate chiar campioană internațională în acest sens, se mustră ea. Nu părea să înceteze să țeasă fantezii despre ea și Logan. Ba chiar indusese și copiii în aceasta, o familie mare și fericită.

— Sinceritatea e foarte importantă, adăugă ea încetișor. Nu-l putea acuza pe Logan că fusese necinstit cu ea. Arătase clar, din ziua în care o întâlnise, că dorea s-o ducă în pat. Și ea dorise asta. Problema era că el dorea doar sex de la ea, pe când ea dorea mult mai mult de la el.

Telefonul sună și, pentru o schimbare a atmosferei, Krista era tot atât de dornică să răspundă ca și Lauren – să scape de Logan și de toată sinceritatea lui...

— Dacă mă scuzi, Logan. Îi aruncă un zâmbet scurt, de încheiere a discuției înainte de a se repezi la telefon.

Logan rămase în hol câteva momente, vocea Kristei auzindu-se proaspătă, eficientă, profesională. Evident, un telefon de afaceri, deduse el. Nu mai avea niciun motiv ca el să se mai învârtă pe acolo. O simțise retrăgându-se față de el înainte ca telefonul să fi sunat, pe când el încerca cu subtilitate să hotărască dacă ea dorea o relație pe termen scurt, sau nu – sau ceva mai de durată – cu el.

Decât să nege, ea se întorsese cu spatele când el sugerase că o relație între ei n-ar putea fi permanentă. Probabil că îi era teamă că el era pe punctul de a exercita presiuni asupra ei, pentru un angajament pe care ea nu voia să-l facă.

Logan ieși, având grijă să închidă bine ușa în urma lui. Nu dorea s-o lase aici. În ultimele patru nopți, fusese sub acoperișul său și o dorea să fie acolo și în noaptea aceasta. Voia să o știe în siguranță, să știe că el putea doar să traverseze coridorul pentru a arunca o privire la ea, s-o vadă, caldă și catifelată și dulce, adormită în casa lui. Sub protecția lui.

Tânjea să intre în casă și să o scoată afară, să o ducă acasă cu el, unde-i era locul. Pentru o secundă se gândi să facă chiar asta. Dar, bineînțeles, n-o făcu. El era un om rațional și practic, nu un primitiv care dărâma uși și răpea femei.

Krista era o adultă independentă, capabilă să petreacă noaptea singură în propria ei casă. Cu o ultimă privire spre ușa ei, Logan porni încet spre casă.

* * *

Ea nu avea odihnă, nu putea dormi. Aruncă o privire ceasului în timp ce se dădea jos din pat, pentru a patra oară într-o oră. Timpul se târa alene, o secundă lungă urmând-o pe alta. Era doar puțin trecut de miezul nopți, și i se părea că dimineața e la secole distanță.

Mintea ei alerga înnebunită. I se întâmpla câteodată. Detalii ale cazurilor sale, riposte de importanță crucială și strategia în fața instanței o ținuseră trează în trecut. În noaptea asta, ea nu se gândea la clienții ei. Se gândea la Logan.

De mult nu se mai simțise astfel, încordată și nervoasă.

Tensionată de o anticipare și de emoție. Simțurile ei păreau mai ascuțite, emoțiile ei, nesăbuite și gata să ia foc. Se simțea, în mod ciudat, sfâșiata între râs și lacrimi.

Oftă. Părea să fie o noapte foarte lungă. Coborî pe scări și Tao o urmă, mieunând, mereu cu speranța unei gustări. Cerneală era deja în bucătărie, încolăcit pe pervazul geamului, privind, într-un mod de nepătruns, luna de toamnă, de la miezul nopții.

Krista umplu din nou vasele pisicilor, apoi turnă lapte într-o cratiță pentru a-l încălzi pentru ea. Nu era laptele cald remediul universal împotriva insomniei? Nu-l mai încercase niciodată, dar poate că ar ajuta-o în noaptea asta. Arăt destul de rău, se gândi ea, uitându-se atentă la laptele ce se încălzea în vas. O peliță subțire începea să se închege la suprafața lui. Și trebuia să bea chestia asta? Insomnia începu să pară ceva mai atrăgătoare.

Apoi auzi soneria. Pentru o clipă, Krista rămase stană de piatră, întrebându-se dacă nu și-a imaginat. Cine Dumnezeu ar putea suna la soneria ei la ora asta din noapte? Soneria sună din nou și se întoarse de la sobă și se duse spre ușă, mai mult curioasă, decât alarmată. Oare serviciul expres al poștei funcționa la ora asta? Ea aștepta un pachet cu informații de la un coleg de pe Coasta de Vest.

Deschise ușa. Logan Moore stătea în fața ei.

— Logan! Se holbă, încremenită că-l vedea. Purta o cămașă în carouri cu culorile șterse și o pereche de blugi la fel de purtați. Părul lui era ciufulit, fața nebărbierită. Arăta de parcă tocmai ar fi ieșit din pat, ar fi aruncat pe el orice haine i-au venit la mână, și... ar fi venit la ea. Ce... ce faci aici?

Logan își coborî privirea la ea. Purta o cămașă de noapte, de culoarea afinei, care lui îi amintea de o tunică chinezească, cu mâneci lungi și un guler împărătesc, și cu nasturi care coborau de

la gât până la tivul de la jumătatea coapsei.

— N-ai întrebat cine e la ușă, înainte de a deschide, spuse el tunând cu vocea de stentor pe care o folosea pentru a anunța verdictul instanței de judecată. N-ai pus nici măcar lanțul când ai descuiat ușa. Doar ai dat-o de perete pentru oricine s-ar fi întâmplat să fie aici.

— E adevărat. Ea își umezi buzele cu limba. Poate că aş putea să încui ușa la loc și am putea s-o luăm de la capăt, sugeră ea cu grijă.

Dar, Logan își făcu loc să intre și trânti ușa. Mâinile lui mari se prinseră în jurul brațelor ei și el privi în ochii ei mari, albaștri.

— M-am plictisit să-ți tot zic ceea ce nu se cuvine, spuse el răgușit, ochii arzându-i ca niște focuri de onix. Nu puteam dormi în noaptea asta.

Nu puteam face nimic decât să mă gândesc la tine și la cât de mult am nevoie de tine.

O trase aproape, mai aproape.

— Te doresc. Te doresc, te doresc... Gura lui coborî sălbatică peste a ei.

Buzele Kristei se desfăcură datorită contactului cu buzele lui și ea scoase un mic sunet catifelat când limba lui pătrunse în gura ei. Orele, fără liniște, ale serii când se gândise la Logan, îi pregătiseră corpul pentru atingerea lui și aproape dintr-odată deveni moale și fluidă de dorință.

Logan o sărută de parcă ar fi fost înfometat după ea. Buzele lui îi mușcară ușor gâtul. El presără săruturi fierbinți pe linia maxilarului ei și pe obraji ei, îi ciupea și îi lungea buzele, lipsind-o de apăsarea puternică după care tânjea ea, până când Krista îi cuprinse capul în mâinile ei și-i captură gura prădalnică cu a ei.

— Krista! El îi respiră numele, apoi gura lui se deschise peste

a ei și el o sărută așa cum tânjise ea să fie sărutată „fierbinte și apăsător și adânc, cerând trupului ei cele mai primitive și mai arzătoare răspunsuri.

Ea tremura, mișcându-și fără odihnă mâinile pe el, strecurându-le sub materialul moale al cămășii lui, pentru a-i simți căldura pielii. Atingerea degetelor ei subțiri îl provoacă și mai mult. Sângele lui era fierbinte și îi zvâcnea în cap.

Fără niciun cuvânt, o ridică în brațe și o purtă sus pe scări, cu fața arzând de pasiune, cu ochii sclipindu-i în timp ce se uita la fața ei. Brațele îi erau prinse în jurul gâtului lui și ea își odihnea capul pe umărul lui. Se cuibări mai aproape. El mirosea a săpun și a ușoare urme de colonie bărbătească, înțepătoare, ce se combinau cu propriul lui miros ademenitor. Ea inhala îmbătătoarea esență masculină și deveni și mai excitată.

Logan știa unde era dormitorul ei și o duse direct acolo.

— Nu-mi vine să cred că suntem, în sfârșit, singuri, șopti el pe când o așeza pe așternuturile răcoroase de bumbac. Fără copii, fără pisici. Buzele lui se arcuie într-un zâmbet forțat. Aproape că mă așteptam ca motanul ăla nebun să mă atace din nou pe scări.

— Tao e prea interesat de gustarea lui de la miezul nopții, pentru a-i mai păsa de noi. Krista zâmbi în sus, spre el. Logan! Ea îi prinse în palme obrazul, vârfurile degetelor ei mângâind ușor. Obrazul lui neras o stârnea. Sufeream de dorul tău, în noaptea asta. Sunt atât de fericită că ești aici.

Era mult mai mult ceea ce dorea ea să-i spună, dar capul i se învârtea și era incapabilă să-și exprime coerent gândurile. Era îndrăgostită de el și acum nimic nu era mai important decât asta.

— O, Krista. El gemu și încet, dar sigur, o lăsă pe spate. Și eu mă bucur că sunt aici. O privi înflăcărat în timp ce-i desfăcea nasturii de la cămașa de noapte și o dădea la o parte pentru ai

dezveli sânii.

— Sânii tăi sunt minunați, zise el răgușit. Atât de înălțați, de tari și de albi. Îi cuprinse în palme și se revărsară în mâinile lui. Atât de ademenitoare și de rozalii, aceste sfârcuri. Degetul mare de la fiecare mână tremură repede peste sfârcurile ei, care deja erau tari și zvâcneau.

Krista articulă un geamăt, cu suflarea tăiată, și se arcui neajutorată sub mâinile lui. El își coborî capul pentru a lua în gură un sfârc întărit, iar ea simți un răspuns iute ca fulgerul, adânc, în miezul feminității ei.

Ea își mișcă mâinile pe spatele și umerii lui, mângâindu-l prin materialul moale al cămășii sale. Era atât de mare, de puternic și de musculos. Ea adora atingerea lui, dar dorea mai mult. Dorea să-i atingă pielea neacoperită, să-i vadă trupul gol. Degetele ei se împleticiră în nasturii cămășii lui, dar, în cele din urmă, reuși să-i descheie.

Mâinile ei se împletiră în părul sârmos dar totuși moale, și întunecat, de pe pieptul lui și îi căută sfârcurile tari. Ea i le mângâie cu degetele și, când Logan scoase un sunet nearticulat de plăcere, zâmbi, simțindu-se feminină, sexy și îndrăgostită nebunește, sălbatic. Își prelinse degetele de la sternul lui până la abdomen și găsi fermoarul blugilor lui.

Logan îi simți degetele mângâindu-l și respiră violent. Își dădu seama că stăpânirea de sine începea s-o ia razna și o chemă înapoi fără milă. Prinzându-i încheieturile mâinilor, el îi înlănțui brațele deasupra capului, cu o mână de-a lui.

— O s-o luăm cu încetul, Krista. Vreau s-o facem așa cum trebuie. Vreau s-o fac să dureze mult, mult timp.

Ea se luptă un pic, dar nu putu scăpa din prinsoarea lui. Un instinct primitiv dorea să-i slăbească stăpânirea masculină,

insistentă, dorea să-l facă să-și piardă controlul de fier ce-i permitea lui să nu i se dăruiască total. Ea îi tachină buzele cu ale ei, trecându-și ușor, chinuitor, gura peste a lui, retrăgându-se când el încerca să adâncească sărutul.

— Și asta înseamnă că tu vei dicta ritmul?

— Da, micuța mea iubită fierbinte. El renunță să încerce să-i prindă gura și trasă o cărare de sărutări de la gâtul ei până la sâni. Îi luă cu gura un sfârc rozaliu și tare și îl încercui cu vârful limbii. Eu voi dicta ritmul.

Chiar că ar trebui să protesteze față de această declarație erotică înfumurată, se gândi Krista ca prin ceață. Dar el o făcea să tremure de senzațiile sălbatice pe care i le stârneau buzele și mâinile lui, și era mult prea greu să se mai gândească la echilibrul puterii în relația asta complexă, când ea aproape că-și pierduse capul de pasiune.

Logan îi eliberă mâinile. Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și se sărutară; erau lungi, lente, voluptoase sărutări care îi făcură pe amândoi să tremure de dorință. Krista se răsuci în brațele lui, zbatându-se de pofta ce-o simțea. El îi tachină și îi mângâie sâni până când ea îi strigă numele cu o voce răgușită de dorință. Se simțea de parcă un foc lichid se scurgea prin trupul ei.

— Da, da, murmură el răgușit, continuându-și jocul senzual, înnebunitor. Lasă-mă să aud ce te fac să simți. Nimeni nu va auzi sunetele ăstea dulci, sălbatice, doar eu.

Mâna lui alunecă încet pe burta ei și degetul lui mare explorează adâncitura ombilicului ei, înainte ca degetele lui să se miște mai în jos. Krista își ținu respirația. Dorea ca el să o atingă, o dorea cu o șocantă, imperioasă nevoie.

Mâna lui se opri la marginea tivită cu danteluță a minusculilor ei chiloței bikini. Ea își închise ochii și simți frisoane de frustrare.

Da, îl îndemnă ea pe tăcute, continuă. O, Logan, da.

Și apoi mâna lui caldă, mare, alunecă în chiloțeei ei și degetele lui îi mângâiară părul des și pufos înainte de a se mișca mai departe, mai adânc... Krista roși gândindu-se la umezeala pe care o găsi el acolo.

— Atât de fierbinte, de dulce și de sălbatică, șopti el, satisfăcut de dovada de netăgăduit a faptului că era excitată. Mica, pasională mea Krista, tu mă dorești la fel de mult cât de doresc și eu. El îi descoperi locurile cele mai secrete și mai sensibile și ea respiră adânc, datorită plăcerii intense, și elaborate pe care i-o provoca el.

— Logan, te rog, strigă ea, și nu știa dacă îl ruga să înceteze această tortură, incredibil de provocatoare, sau îl implora să continue.

— Da, draga mea, doresc să-ți placă, murmură el, cu răsuflarea fierbinte în urechea ei. El își strecură limba în delicata scoică, în același moment în care degetele lui lungi intrară în inima umedă a feminității ei. Dubla invazie erotică era cutremurătoare. Spune-mi cum. Spune-mi ce îți place.

Ea gemu de plăcerea intensă ce radia din mângâierile lui pline de blândețe.

— Exact așa, șopti ea, agățându-se de el. O, Logan, e atât de bine. Eu... eu... Nu putea respira, nu putea vorbi. O furtună de senzații extraordinar de plăcute se aduna adânc în ea, și ea simțea acut și pulsa sub intensitatea acestora.

Respirația ei era superficială și rapidă. Ea tremura și scâncea pe când senzațiile continuau să se adune și să se extindă, făcând-o să uite de toate, cu excepția agitației furtunoase ce se petrecea între picioarele ei. Deodată o izbucnire fierbinte de fulgere dezlănțui furtuna dinlăuntrul ei, și ea se simți explodând într-o

plăcere cutremurătoare, atât de intensă, încât nu putea face nimic decât să se agațe de Logan, în timp ce valuri de plăcere pulsau prin ea.

Logan o ținu strâns, legănând-o posesiv. El îi șoptea dulci și ademenitoare cuvinte de dragoste, în timp ce trupul ei era cutremurat de frisoane în brațele lui. Extazul părea să nu se mai oprească, ca o scânteie electrică cuprinzând o serie de fitile, provocând o continuă reacție în lanț. Krista nu mai simțise niciodată ceva asemănător. Logan îi dovedise că era capabilă să atingă culmi despre care nu visase că ar fi fost în puterea erotismului ei.

În cele din urmă, rămase inertă lângă el. El îi privi fața umedă și îmbujorată și un fior tremură prin el. Se simțea puternic și sexy, un bărbat care adusesse femeii sale sublima, suprema satisfacție. De asemeni, se simțea tandru și protector față de ea. Ea i se abandonase cu atâta dulceață, cedând tot controlul, lăsându-se în voia lui cu desăvârșire.

Genele ei fluturară și ochii i se deschiseră și îi întâlni privirea străpungătoare.

— Logan, murmură ea uluită.

El depuse un sărut ușor pe fruntea ei, apoi privi în jos la ea cu ochi scânteietori. Cedarea ei necondiționată mărise nevoia imperioasă care îl călăuzea de câteva zile, intensificându-i dorința transformând-o într-o necesitate arzătoare și atotdevoratoare, care trecea peste tânjirile erotice obișnuite ale unui bărbat pentru o femeie. Era Krista cea pe care o dorea, era Krista de care avea nevoie. Doar Krista Căldura ei, râsul ei, dulcea ei pasiune. Le dorea pe toate, o dorea pe ea toată.

Obrajii Kristei se îmbujorară. El o privise. Se gândea că n-ar fi visat niciodată că ar fi capabilă de un răspuns sălbatic și fără

oprești. Și nici nu erau măcar dezbrăcați, încă!

— Nu știu ce s-a întâmplat cu mine, murmură ea și încercă să se smulgă de lângă el. Modul în care se abandonase o făcu să se simtă expusă și vulnerabilă. Logan nu renunțase la stăpânirea de sine, pe când ea da. Stăpânirea lui servise să pună în lumină propriul ei răspuns necontrolat. Logan era capabil să se rețină. El încă se reținea, pe când ea...

— Nu fi timidă cu mine, Krista. Mâna lui alunecă încet de-a lungul trupului ei, într-o mângâiere senzuală, îndelungată. Ai fost minunată. Atât de receptivă și de pasională. Atât de docilă și de dulce. O sărută din nou. Știi cum îl face pe un bărbat să se simtă faptul că știe că și-a satisfăcut femeia?

Ea îl privi în ochi.

— Fericit! zise ea cu o voce catifelată. Ar putea să-l facă să-i cedeze ei? Ar putea ea sparge bariera emoțională ce încă exista între ei, în ciuda intimităților lor fizice?

— Mândru și plin de bărbăție, adăugă el, apoi zâmbi. Și foarte fericit. El începu să se dezbrace, eliberându-se repede de haine și lăsându-le să cadă într-o grămadă pe podea. Întinse brațele după ea. Și poți să mă faci chiar mai fericit, dacă vrei. Cu o singură mișcare îndemânatică, el îi îndepărtă cămașa de noapte și apoi îi scoase chiloțeei.

Krista îl privi cu ochii plini de dragoste, sorbind imaginea puternică a corpului lui gol. Era tare și puternic, și era evident cât de mult o dorea. Ea își ținu brațele deschise pentru el.

— Vreau, Logan. Vreau să te fac fericit.

Ea dorea să-i dea totul, să-i arate cât de mult ținea la el. Avea nevoie să fie atât de aproape de el, atât cât se putea. Ea era femeia necesară pentru el în toată privințele, Krista o știa. Doar dacă el și-ar da seama de asta!

— Vino aici, comandă el cu blândețe, și ea se duse în brațele lui și se încolăci în jurul lui. Se sărutară și, în mod incredibil, în ciuda sațietății ei anterioare, pasiunea începu să pulseze și să se adune iarăși în ea.

Trupul lui Logan zvâcnea de dorință. Se simțea gata să explodeze ca un butoi cu pulbere. Și răspunsul fierbinte, dulce ca mierea, al Kristei a fost scânteia care îl aprinse. Coapsele ei se desfăcură pentru el și el se mișcă deasupra ei și în ea cu un avânt energetic, care îi sudă la un loc în mod inexorabil.

Krista nu credea că el era în stare să-i stârnească dorințe având aceeași culme de febrilitate, cum o făcuse cu puțin timp în urmă. Dar greșea, pentru că mișcările lui lente, profunde, reaprinsă tăciunii dogoritori ai pasiunii sale. Încă o dată era istovită de spasmele de plăcere, asemănătoare unui șuvoi amețitor, în timp ce Logan făcea dragoste cu ea cu o pasiune aproape violentă, dar controlată.

El hotărî ritmul, smulgându-i strigăte de extaz, posedându-i trupul, inima și sufletul. O explozie senzuală o zgudui mai adânc și mai puternic decât înainte și ea se agăță de el și îi suspină numele.

Împreună, urcară înălțimile arzătoare ale pasiunii și se rostogoliră pe culmea plină de extaz, împreună, plutiră într-o lume tainică, în care tensiunea și despărțirea nu existau, doar liniștita beatitudine a împlinirii.

După aceea, au rămas unul în brațele celuilalt, ajunși la sațietate, și tăcuți după potolirea pasiunii. Logan rederulă în mintea sa cum au făcut dragoste. Fusese minunat, tot ceea ce așteptase, și chiar mai mult. Pentru câteva momente zguduitoare, își pierduse aproape total stăpânirea în fața ei, și acesta era un risc pe care nu îndrăznea să și-l asume, nu în relația aceasta temporară.

Nu trebuia să se păcălească crezând că relația cu ea ar putea dura o veșnicie; trebuia să fie prevăzător și să se oțetească pentru final. La vârsta aceasta, un an era o perioadă extrem de scurtă. Se putea deja vedea înapoi în comitatul Garrett, în timp ce Krista rămânea aici, și durerea pe care o simți îl convinse că avea dreptate să se stăpânească în fața ei. Dacă de-abia putea suporta acum gândul de-a o părăsi, cu mult mai greu va fi la sfârșitul anului.

Da, el trebuia să aibă mereu în vedere acel sfârșit, își spuse cu fermitate, chiar pe când brațele lui se încordară în jurul mijlocului Kristei. El va savura ceea ce era între ei, atâta timp cât era. Da, insistă el în tăcere. Se putea descurca cu așa ceva.

Krista rămase tăcută în brațele lui Logan, dar aproape exploda de nevoia de a vorbi, de a-i spune cât de mult îl iubea. Voia să discute despre fiecare moment al nou-descoperitei, minunatei și magicei lor intimități. Se simțea atât de aproape de el și, în mod ciudat, tocmai această apropiere o împiedica să-și reverse toată dragostea și bucuria pe care o simțea. Instinctiv, ea sesiză că o parte interioară din el rămăsese distantă și rezervată. În ciuda pasiunii pe care o împărtășiseră, el nu se dăruise complet. Bariera emoțională, pe care ea o simțise mai devreme, era încă intactă, pentru că el se simțea în mod deliberat la o distanță afectivă față de ea.

De ce? se întrebă ea și intui răspunsul aproape pe loc. El nu avea încredere în ea, nu o iubea. E posibil ca Amy Sue să-i fi ieșit din vedere, dar el tot nu-și dorea o femeie care are o profesie cu câștiguri mari, decât în pat. Totul se întorcea la asta. El își dorise o relație sexuală cu ea. Punct. Nu voia să se implice sau să se angajeze în ceva de durată. Nu-i spusese el, negru pe alb, că relația lor nu va fi permanentă?

Ea îl simți foindu-se și se cuibări mai aproape. El o sărută cu tandrețe, încet, apoi o eliberă cu grijă din brațele lui și așază păturile în jurul ei.

— Culcă-te, dulceața mea, murmură el încet. Cu toate că detest să plec, mi-e teamă însă că trebuie s-o fac. Nu pot lăsa copiii singuri toată noaptea.

— Știu. Ea îl privi cum se îmbrăca. Și înțeleg. Aruncă la o parte păturile și coborî din pat. Vin jos cu tine.

— Scumpa mea, nu trebuie. Rămâi în pat.

Dar Krista își înșfăcase deja halatul din cuiul de pe spatele ușii de la baie și îl strângea în jurul ei.

— Am ceva să-ți dau, zise ea, cu un zâmbet jucându-i pe buze.

Coborâră scările împreună, cu brațele în jurul celuilalt. Krista se grăbi în sufragerie și scoase dintr-o cutie un disc cu turația de 45.

— Țasta-i pentru tine. Și-i dădu discul. Pentru colecția ta.

El se uită uimit la disc.

— Crede-mă de Royal Teens? Krista, nu pot lua discul ăsta. E valoros – și a fost al lui Eric!

— Eu vreau să-l primești. Ai nevoie de el pentru colecția ta. Și sunt sigură că lui Eric i-ar plăcea ca un adevărat cunoscător să fie posesorul lui. Cine altcineva l-ar putea aprecia la adevărata lui valoare? Ea zâmbi în sus spre el.

— Am căutat discul ăsta ani de zile. Privi discul, apoi pe Krista. Ochii ei străluceau ca diamantele. Ea dorea ca el să-l aibă. El își dorea să aibă ceva ce să-i dea ei... Ea părea veșnic darnică față de el și de copiii lui. Dar ce putea el să-i dea unei femei care-și putea cumpăra orice dorea?

O luă în brațe.

— Țți mulțumesc, Krista Mă voi gândi la tine ori de câte ori îl

voi asculta. Crede-mă.

Ea gemu auzind jocul lui de cuvinte.

— Noapte bună, Logan.

— Noapte bună, Krista. Se uitară unul în ochii celuilalt câteva lungi secunde, apoi Logan porunci cu asprime: Asigură-te că încui ușa asta!

— Așa voi face. Deschise ușa și el păși afară, în noapte.

Logan ascultă zgomotul cheii întorcându-se în broască, înainte de a pleca, strângând în mână vechiul și prețuitul disc.

Zece

— Krista!

Se întoarse la auzul numelui ei și îl văzu pe Ross Perry grăbindu-se spre ea, de-a latul parcării din fața tribunalului.

— Bună, Ross. Nu te-am mai văzut de-o vreme.

— Mă vei vedea mai mult decât îți dorești, săptămâna viitoare. Râse. Cazul Landau de încredințare a copilului.

Krista oftă:

— Au fost toți trei - Gary, Marcia și micuța Julie - la mine în birou săptămâna trecută. Gary și Marcia s-au luat la ceartă și biata Julie a fugit și s-a ascuns sub biroul meu. A trebuit să ameninț că o să chem paza ca să pun capăt gâlcevei.

— Am avut o scenă similară în biroul meu, zise Ross, clătinându-și capul. Bietul copil! Începe să se țină de la toată ostilitatea asta.

— Cel puțin știe că, deși părinți se urăsc reci reci, amândoi o doresc mai mult ca orice pe lume. Krista se gândi la acea fetiță agitată și tristă și simți o durere, înțelegând-o.

— E tot ceea ce are, zise Ross. Ți-a un caz de care mă voi bucura să-l văd ajuns în fața instanței, și să se dea verdictul asupra lui. Spre deosebire de cazul Gladbury...

Krista zâmbi.

— Lynette Gladbury și cu mine nu ne grăbim să facem nimic.

— Știu, știu, vechea strategie a amânării. Tot amâni discuția pentru înțelegere, știind foarte bine că Joel Gladbury, ca aproape fiecare client, dorește ca acest caz să se rezolve pe baza unei înțelegeri și să nu fie judecat la tribunal. Și cu fiecare zi în care refuzi să te întâlnești, nesiguranța lui crește. Ross îi aruncă un zâmbet pe jumătate admirativ, pe jumătate încurcat. Am folosit și

eu aceleași tactici.

— Spune-i lui Joel Gladbury că Lynette și cu mine nu avem nicio problemă să nu mergem în fața instanței. Niciuna.

— Dacă-i spun așa ceva, se va topi de frică.

Ți-a ridicat talentele în fața instanței la proporții mitologice.

Ea râse.

— Îmi dau toată silința să mă comport pe măsura așteptărilor. Mergeam să iau masa, Ross. Ai chef să vii cu mine?

— Desigur. Plătești tu?

— Categorical. Pot s-o trec drept o masă de afaceri. La urma urmei, am discutat cazurile Landau și Gladbury. Se urcă în mașină și deschise portiera pentru Ross. El se așează în scaunul de lângă ea, apoi o privi plin de curiozitate.

— Te deranjează dacă discutăm despre judecători? întrebă el. Despre un anume judecător, de fapt: Logan Moore.

Krista porni din parcare și intră în fluxul traficului.

— Ce-i cu Logan?

— Se răspândește un zvon pe la tribunal că și-a declinat dreptul de a audia oricare din cazurile tale.

— Da? Krista studie roșul strălucitor al semaforului în timp ce mașina staționa într-o intersecție. Logan nu-i spusese că va face asta, deși n-o surprinsese că o făcuse. Era până la ultima bucatăică un slujitor al justiției, profesionist, conștient și cu etică, care n-ar fi permis ca o avocată să înfățișeze un caz înaintea unui judecător cu care se culcase în ultima lună.

Nici Krista n-ar fi acceptat și fusese pregătită să încerce o schimbare de localitate pentru desfășurarea procesului, dacă ar fi fost desemnată să se înfățișeze în instanță, în fața lui Logan. Din fericire, nu trebuise să facă lucrul ăsta. Cazurile ei fuseseră atribuite altor judecători, în această lună. Acum știa că nu era doar

din întâmplare.

— Bineînțeles, zise Ross, zvonul acela a dat naștere la multe speculații savuroase despre motivele pentru care judecătorul Moore simte că el și Krista Conway nu pot apărea împreună în aceeași instanță. Ross continuă s-o privească meditativ. Îndrăznești să faci vreun comentariu?

Krista conduse Bentley-ul în parcare aglomerată a lui The Blue Goose, un mic restaurant cu popularitate printre cei de la tribunal datorită apropierii față de clădire, cât și pentru sandvișurile sale excelente.

— Ce fel de comentarii ai auzit? întrebă ea.

— Nu da niciodată un răspuns direct, când poți să te descurci punând o altă întrebare, nu-i așa Conway? Avocatul tipic! Ross chicoti. Nu ești la tribunal, Krista. Întreb doar ca să-mi satisfac propria curiozitate care – admit – e intensă. Și a soției mele. Calla zice că-i vede pe copiii Moore la casa ta tot timpul. A văzut chiar băiatul conducând Bentley-ul tău. Ce reiese din asta?

Un chelner îi conduse într-un separeu și le înmână amândurora câte un meniu.

— Logan și cu mine suntem prieteni foarte, foarte buni.

— Aha!

— Iar copiii sunt și ei prietenii mei.

Zâmbetul lui Ross se lăți.

— E prea devreme ca eu și Calla să-ți pregătim petrecerea de adio? Nici nu-ți pot spune cât de fericit mă face gândul că vei practica avocatura în comitatul Garrett, în timp ce eu voi prelua titlul de prim bombardier în zonă. Probabil că vei fi destul de drăguță să recomanzi numele meu tuturor clienților tăi, mai vechi și mai noi. Nu poți ști niciodată când vreunul va avea nevoie de un bun avocat de divorț, îmm?

— Cine a zis că plec? Și de ce m-aș instala să practic avocatura în comitatul Garrett? întrebă Krista netulburată, deși își simțea inima grea în piept. Ross presupunea că ea se va mărita cu Logan și se va muta în comitatul Garrett cu el. Îmi pare rău că-ți năruie speranțele, Ross, dar sunt bine ancorată aici.

Dar ar pleca într-o secundă, dacă Logan i-ar cere-o, admise cu tristețe, în sinea ei. Dacă fusese îndrăgostită de Logan în acea primă noapte când se culcase cu el, emoțiile ei se adânciseră în mod irevocabil și crescuseră de o mie de ori în timpul acestei ultime luni petrecute cu el.

— Erau împreună în aproape tot timpul lor liber, într-un fel, ea preluase responsabilitatea cinei pentru familia Moore. Denise ieșise complet din schemă. Ura gătitul, probabil pentru că-i fusese încredințată treaba aceasta la o vârstă atât de fragedă, din cauza bolii și a morții mamei sale.

Părase natural ca Krista să pună piciorul în prag, atunci când Denise o chemase și îi ceruse ajutor la bucătărie, și chiar mai mult decât atâta, când fata deveni mai implicată în activități extrașcolare și nu mai avea timp să pregătească o masă. Nu ar fi fost nimic pentru cină când Logan venea acasă și el și copiii lui ar fi fost flămânzi. Krista nu-i putea lăsa să-și ducă viața mâncând hamburgeri și pizza. Începu să facă în mod regulat cumpărături și să gătească pentru familie. Cina încropită repede à la Krista deveni o rutină zilnică, bine împământenită.

Oricum, acum părea pe deplin firesc, pentru că puștii erau întotdeauna la ea acasă. Denise și prietenele ei nu voiau să urmărească Lumina care călăuzește la niciun alt televizor, decât la noul televizor mare al Kristei. Și casetele lui Mitch sunau bine doar la casetofonul stereo cel nou al Kristei. Krista le dăduse o cheie și ei mergeau direct la ea acasă, după școală. Lauren era, bineînțeles,

întotdeauna acolo. Se juca cu pisicile și păpușile ei Barbie, dintre care multe primiseră domiciliu permanent în dormitorul liber.

După cină, Krista încă era cu familia Moore. Copiii își făceau temele la masa ei din bucătărie, în timp ce ea făcea curat acolo iar Logan privea știrile la televizor. Ea o ajuta pe Lauren la teme, iar după aceea împreună cu Logan și copiii se uitau la televizor sau ascultau muzică, sau stăteau în tăcere în aceeași încăpere. În după-amiezile de la sfârșitul săptămânii, Krista și Logan duceau copiii să vadă numeroasele puncte de atracție din districtul Washington și din împrejurimi.

Când familia Moore mergea acasă peste noapte, casa ei părea părăsită, goală. Chiar și Tao și Cerneală observau asta și se furișau prin camere mieunând, în timp ce se uitau după Lauren.

Și, inevitabil, în fiecare noapte, între zece și jumătate și unsprezece, Logan se întorcea pentru a ciocăni la ușa ei. Cu inima bătându-i nebunește, ea zbura să-i deschidă ușa, iar el o lua în brațe și... Krista roși. Își ieși repede din reverie și-l văzu pe Ross Perry privind-o gânditor, dar amuzat.

— Ai aceeași privire ca și fiică-mea când se uită la Don Johnson la televizor, zise el rânjind. Și te gândești la Logan Moore. Ești bine ancorată aici, Krista? Eu n-aș crede. Speranțele mele nu sunt câtuși de puțin năruite. Zilele tale ca avocată în comitatul Montgomery se apropie de sfârșit, fie că o admiți sau nu.

Ar fi trebuit să nege cu hotărâre, se gândi Krista. Dar nu o făcu, pentru că își dorea atât de mult să fie adevărat. Din nefericire pentru ea, nu era. Logan nu avea nicio intenție să se căsătorească cu ea. Aprecia compania ei și prietenia cu copiii lui și îi plăcea de ea în pat. Dar n-o iubea. O știa pentru că ea era atât de îndrăgostită de el, și aici se afla diferența.

Când făceau dragoste, ea dăruia tot ceea ce avea de dăruit,

corpul ei, sufletul ei, inima ei și mintea ei. Ea era a lui și îl lăsa să o știe în toate felurile. Ea nu se putea reține. Era mult prea îndrăgostită chiar și pentru a dori să încerce așa ceva.

Dar Logan, în ciuda pasiunii și ardorii sale, nu dărmase niciodată bariera emoțională pe care o ridicase între ei. Din chiar prima lor noapte împreună, când ea simțise că el nu-i aparținea. El îi dăruia multă plăcere în pat, îi oferea compania lui în afara patului, dar nu se dăruia pe sine. El nu avea nicio intenție să facă din relația lor una permanentă.

El nu o iubea. Ea era prea diferită de genul de femeie pe care el credea că o dorea. Era dureros, dar Krista încerca să nu insiste asupra acestei idei. Moartea lui Eric o învățase să trăiască în prezent, să scoată tot ce-i mai bun din fiecare clipă atunci când o trăia. Ea îl iubea pe Logan și acum, i se părea că toți cinci erau aproape ca o adevărată familie. Krista nu îndrăznea să ceară nimic mai mult de atât.

— Tati, a fost cea mai frumoasă serbare de Halloween! strigă Lauren emoționată, când Logan intră în bucătăria Kristei într-o seară. Am avut prăjiturile, și biscuiți, și apă minerală, și o mulțime de pateuri, și am prins mere în apă. Ea se învârtea prin bucătărie în timp ce vorbea. Tuturor le-a plăcut costumul meu și Krissy a cumpărat, pentru fiecare din clasă, două pachete de mestecat cu surprize, cu monștri. Am voie să mă duc cu Holly Wilson în seara asta la *Ne dați sau nu ne dați!* Te rog!

Krista o privi amuzată pe Lauren.

— Holly Wilson e cea mai bună prietenă din clasă a lui Lauren, îi explică ea lui Logan. M-am întâlnit cu mama ei când a venit s-o ia de la școală, în după-amiaza asta.

— Și Holly vine mâine după-amiază aici, după ore, adăugă Lauren. Mama ei a zis că e-n regulă. Of, trebuie s-o fac pe Denise

să-mi pună mai mult verde în păr. O luă la fugă din bucătărie.

— Oare tocmai a trecut un uragan pe lângă mine? întrebă Logan. Unul cu o coadă albastră-verde-portocalie? Zâmbi. Nu m-a lăsat sufletul s-o întreb pe Lauren ce anume reprezintă costumul și coafura ei. Arată că a venit parcă din zona crepusculară. Sau de la circ.

— E un costum rocker și e coafată punk, îl informă Krista. La fel cum erau și toate celelalte fete din clasa ei. La fel și majoritatea băieților - exceptându-i pe cei ce purtau uniforme de camuflaj. Ăștia arătau ca niște soldați de gherilă.

Logan își încolăci brațele în jurul taliei și o trase lângă el.

— Un strigăt de departe, de când eram copii și toată lumea se îmbrăca în vrăjitoare, clovni și hobiți. Îi mușcă ușor gâtul sensibil și Krista își simți pulsul accelerându-se într-o reacție promptă la mângâierea lui.

— Am avut ocazia să văd un Halloween din perspectiva unei profesoare, azi, zise ea. Pleoapele ei se zbătură pe când mâinile lui se mișcă încet pentru a se opri exact sub sâni. Domnișoara Dickson este o femeie extrem de curajoasă și de calmă. Nu și-a pierdut stăpânirea de sine nici când un băiețel, pe nume Albert, aproape că s-a înecat prinzând mere în apă.

— Întotdeauna m-am gândit că profesorii merită salarii cu spor de pericolozitate. Logan o întoarse în brațele sale și îi sărută fruntea, obrații și vârful nasului. Deci... tot mai vrei să continui chestia asta cu mămica clasei, la următoarele două serbări?

— Bineînțeles, l-am promis deja lui Lauren. Și a fost distractiv - într-un fel nebunesc, sălbatic. Zâmbi în sus, spre el. Îmi place profesoara, domnișoara Dickson, foarte mult. A spus niște lucruri minunate despre Lauren.

Era o mică problemă, totuși, se gândi Krista. Când îi spusese

domnișoarei Dickson, în timpul excursiei clasei la muzeu, că numele ei era Conway, ea presupusese că își clarificase starea civilă cu Lauren. Și azi ea credea că Krista era divorțată de tatăl lui Lauren și hotărâse să-și folosească numele de domnișoară. Domnișoara Dickson credea că ea este mama lui Lauren.

— În zilele de astăzi, îi spusese ea Kristei, avem familii care au nume diferite pentru fiecare membru a ei. Și cum Lauren îi spusese mamă în tot timpul serbării, concepția greșită a domnișoarei Dickson fusese de fapt întărită.

Ar fi trebuit să o corecteze pe Lauren, se mustră Krista. Dar nu o făcuse. Lauren părea atât de încântată s-o aibă acolo, atât de mândră să fie copilul mămicii clasei. Și mai mult decât orice, îi plăcuse s-o audă pe Lauren zicându-i mamă. Își dorea să fi fost cu adevărat mama fetei.

Se auzi soneria cuptorului și Krista părăsi brațele lui Logan pentru a scoate fripturile de porc împănate.

— A, despre faptul că Lauren se va juca mâine cu Holly Wilson, zise ea. Va trebui să le iau de la școală, pentru că Holly nu poate merge cu autobuzul lui Lauren. Sunt niște restricții ca puștii să nu poată să circule cu niciun alt autobuz, decât cu cel pentru care au fost înregistrați. O să le aduc aici, iar mama lui Holly o va lua la șase.

Logan o privi cum așeza bucățile de carne de porc pe un platou.

— Va trebui să pleci iar mai devreme de la birou, zise el. Ceea ce ea începuse să facă cel puțin o dată pe săptămână, adăugă în sinea lui, pentru motive ce îi privea întotdeauna pe copii. Orarul ei flexibil era foarte avantajos, recunosc el. Putea pleca oricând dorea, ceea ce el nu putea să facă la tribunal.

— Trebuie să fac ultimele retușuri la un contract premarital

pentru un client care e pe punctul de a se avânta în ce-l de-al treilea mariaj, zise ea. Pot s-o fac aici, acasă, și s-o pun pe Vicky să-l bată la mașină, în ziua următoare.

— Un contract premarital? Logan ridică din sprâncene.

— M-am ocupat de ultimul divorț al clientului, care a fost o oroare financiară încâlcită, și i-am spus în momentul acela că, dacă se va mai recăsători – și știam că o va face, pentru că e genul de familist – ar trebui să vină înainte la mine, pentru un contract premarital. Din fericire, mi-a ascultat sfatul. Ea puse legumele și salata pe masă, împreună cu platoul cu carne.

— Observ că aceste contracte premaritale sunt foarte la modă, zise Logan, cu fața gânditoare, în timp ce se uita la ea.

Ea dădu din cap.

— Eu le recomand în anumite circumstanțe – când una din părți e mult mai bogată decât cealaltă, sau când există copii, dintr-o căsătorie anterioară, ale căror interese au nevoie să fie protejate. Și pentru oameni care au trecut deja printr-un divorț încâlcit.

— Ai insista pentru un asemenea contract pentru tine, bineînțeles.

Krista privi în gol.

— Nu, n-aș face-o, zise ea rar, pentru că era o idee la care se gândise de-a lungul anilor. Mi-aș dori o căsătorie bazată pe genul acela de încredere care nu necesită un contract scris. Zâmbi visătoare. Bănuiesc că sună total nepotrivit având în vedere faptul că mă ocup de asemenea contracte.

— Cu totul nepotrivit, aprobă el. Un alt paradox pe care-l întruchipa Krista, se gândi pe când îi urmărea mișcările iuți și eficiente prin bucătărie. Dar venitul ei o plasa clar pe lista celor care ar fi trebuit să se gândească la un contract premarital. Și ea era atât de generoasă și de darnică, încât ar fi dorit prostește să

împartă tot ce are cu perechea ei. Perechea ei! Îngheță doar la gândul acesta. Pentru o secundă, cuprins de groază el și-o imagineă căsătorită cu un alt bărbat, împărțindu-și cu el dragostea și râsul, împărțind patul...

Durerea era atât de intensă, se simțea de parcă i s-ar fi tras un pumn în stomac. E a mea! dori el să strige, dar o mică voce zeflemitoare din mintea sa adăugă cu cruzime: Temporal. Pe vremea asta, peste un an, el va fi înapoi în comitatul Garrett, iar Krista va fi aici. Pregătind cina pentru alt bărbat? Așteptând cu nerăbdare seara lor și lunga, lunga noapte împreună? își țin răsuflarea și înghiți cu greu. Fiecare fibră din el protestă față de o asemenea imagine.

Krista chemă copiii la cină și Denise și Lauren sosiră în bucătărie în câteva secunde.

— Mitch e la telefon, anunță Denise.

Krista zâmbi.

— Trebuie să fie o convorbire importantă de-l face să întârzie la cină. Mitch niciodată nu întârzia și nu lipsea de la mese. Avea acea incredibilă poftă de mâncare a unui adolescent ce creștea repede.

El consuma mai multă mâncare într-o zi, decât ea în trei.

— O, e o convorbire importantă, desigur, zise Denise. Vorbește cu Janna Nimick. Una dintre prietenele ei i-a spus unuia dintre prietenii lui că Janna dorește să meargă la dans cu el, vinerea asta. În cele din urmă, și-a adunat suficient curaj să o sune.

— Cine e Janna Nimick? întrebă Logan.

— Janna e o fată de gașcă și e cu adevărat drăguță și foarte populară, zise Denise, rânjind răutăcios. Și ea nu știa că Mitch există, până când le-a dus pe ea și pe prietenele ei acasă, de la Pizza Hut, în Bentley-ul Kristei, acum două seri. Asta a hotărât-o pe

Janna.

Mitch li se alătură la masă peste un minut, arătând cam stupefiat.

— Janna a zis că va merge cu mine la dansul de vineri. Se prăbuși pe scaunul său. Janna Nimick, cu mine!

— Mai bine ai ruga-o pe Krista să-ți împrumute Bentley-ul, zise Lauren.

— Nu există niciun motiv ca Mitch să împrumute mașina Kristei, zise Logan cu strășnicie. Sunt cât se poate de dispus să te las să-mi conduci mașina până la dans, fiule.

— Tată, n-o pot duce pe Janna Nimick nicăieri în hodoaga aia veche! Mitch arăta îngrozit. O zeiță nu călătorește într-un vechi Dodge cafeniu!

— Bineînțeles că nu, zise Krista. Încerca din greu să-și înăbușe un zâmbet, și reuși. Insist să iei Bentley-ul, Mitch...

— Mersi, Krista. Arată profund ușurat. Mulțumesc lui Dumnezeu că tu înțelege.

— O zeiță! Logan dădu din cap, amuzat în ciuda voinței lui. Ochii lui îi întâlneau pe ai Kristei și schimbau zâmbete indulgente, de adulți.

Acum, se gândi Krista, întreabă-l acum...

— Logan, am fost invitată la o petrecere la Burning Tree Country Club săptămâna asta, sâmbătă seara, și mă întrebam dacă ți-ar face plăcere să vii cu mine. Își dădu seama că își ținea respirația. Primise invitația cu două săptămâni în urmă și nu găsise momentul potrivit pentru a-i spune lui Logan despre ea. Știa că el nu va dori să meargă. Era clar că e un urs notoriu, care n-ar aprecia o seară în care să se împrietenească cu un străin.

Avea dreptate. El se foi pe scaun și se încruntă.

— Nu cred că va fi posibil, Krista. Denise și Mitch probabil că

și-au făcut planuri și eu vă trebui să stau cu Lauren.

— Nu am niciun aranjament, zise repede Denise. Voi sta eu cu Lauren.

— O petrecere, ei? zise Mitch. Sună bine.

— Petrecherile sunt distractive. Te vei distra bine, tati, adăugă Lauren.

Logan privi spre Krista. Ea recunoscuse în tăcere că nu fusese cinstit din partea ei să aducă vorba despre petrecere, având pe cei trei aliați credincioși de față. Pe de altă parte...

— Trebuie să fiu prezentă la această petrecere pentru motive de afaceri, Logan. Ea nu dorea să meargă singură, dorea să fie cu eh Nu trebuie să stăm mult.

— Krista, pur și simplu nu mă interesează scena socială din zonă. O înghesuială la un club de țară, plin de fanfaroni, nu mă atrage câtuși de puțin. Continuă să mănânce. Aparent, în ceea ce-l privea discuția era încheiată.

Dar copiii gândeau altfel.

— Hai, tată, zise Mitch. Poți să mergi la o petrecere cu Krista. Voi doi nu mergeți nicăieri. Vă petreceți fiecare seară acasă. Nu sunteți chiar atât de bătrâni!

— Te duceai la petreceri cu îngrozitoarea Amy Sue, îi aminti Lauren.

— Dacă Krista trebuie să se ducă la petrecere, zise Denise, ar trebui să-și ia alt însoțitor. Nu vrei să meargă cu Glen Fremont, nu-i așa, tată?

— Glen Fremont? repetă Krista, uitându-se uimită la Denise. Cel ce scrie articolele de fond din ziarul Post. Ea îl întâlnise acum un an și de atunci își dăduseră întâlniri, din când în când... Cum de-l știi, Denise?

— O, nu ți-am spus? Denise se strădui să arate indiferență.

El... ăă, te-a sunat. Cred că am uitat să-ți spun.

— Cred că ai uitat, zise Krista sec. Trebuia să-l sun eu?

— Da, după ce te întorci din Europa, zise Lauren.

— Europa? izbucniră în cor Krista, Logan și Mitch.

Denise se ridică în Picioare:

— Cred că voi sări peste desert în seara asta. Am atâtea teme la algebră, că mai bine m-aș apuca de ele acum.

— Stai jos, Denise, porunci Logan. Ea se supuse. Acum, fii bună și explică circumstanțele acestui telefon.

Denise oftă.

— Tipul ăsta, Glen Fremont, a sunat săptămâna trecută și a crezut că eu sunt camerista sau așa ceva. A spus că voia să vorbească cu Krista, să meargă la o petrecere cu el. Așa că... ăă, i-am spus că Krista era în Europa. A transmis ca ea să-i dea un telefon când se întoarce.

Mitch râse.

— Descurcăreață ești, Denise.

— Denise, asta a fost o convorbire scandaloasă, de neiertat, zise Logan cu severitate. Ca să nu mai vorbim de minciuna sfruntată. Și datorezi Kristei scuzele tale. Și nu vreau să mai folosești telefonul trei zile, astfel încât vei avea timp suficient să te gândești la faptele tale.

— Trei zile fără telefon? Denise arăta înspăimântată de această perspectivă.

Lauren sări în apărarea surorii sale.

— Dar, tată, Denise trebuia să spună asta! Doar nu voiai ca Krista să meargă la petrecere cu altcineva, nu-i așa?

— Krista e o adultă, are dreptul să ia propriile ei hotărâri, zise Logan. Și să-și primească mesajele telefonice.

— Ai dreptate, tată. Îmi pare rău, Krista, zise Denise cu o voce

plină de dulceață și privind de la tatăl ei la Krista. Dacă vrei, îl sun chiar acum pe domnul Fremont și-i spun ce-am făcut și că vei merge la petrecere cu el, sâmbătă seara.

— Nu! Logan se ridică în picioare. Nu e nicio nevoie de așa ceva, Denise. Eu... ăă, o voi duce pe Krista la blestemata aia de petrecere.

— Tată, ai folosit un cuvânt urât, îl certă Lauren. Să înjuri nu e drăguț.

— Nici să manipulezi oamenii nu e drăguț, Lauren. Logan îi aruncă Kristei o privire. O privire de genul vorbim-noi-mai-târziu-despre-asta.

Cu înțelepciune, Mitch se băgă în vorbă și schimbă complet subiectul.

Petrecerea n-a mai fost menționată până târziu în seara aceea, după ce copiii se duseseră acasă și Logan își făcu obișnuita apariție la ușa Kristei, la ora unsprezece. Ea deschise ușa pentru a-l lăsa să intre, dar de data asta el n-o luă în brațe și n-o sărută, de parcă n-ar fi fost înfometat după gustul și atingerea ei.

El rămase în micul antreu și privi întunecat la ea.

— Nu-mi place felul în care ai conspirat cu Denise să mă manipulați ca să particip cu tine la petrecerea aia.

— N-am conspirat cu Denise! zise Krista cu pasiune. Ea îți manipula viața socială cu mult înainte ca eu să fi apărut pe scenă. Acum se pare că a început să mă aranjeze și pe mine.

— Denise n-ar fi trebuit să-ți intercepteze convorbirea telefonică și să-i mintă pe omul acela, zise Logan. Pe de altă parte, de ce primești telefoane de la alți bărbați? Tonul lui era acuzator și Krista se simți imediat ofensată.

— Probabil pentru că sunt o femeie necăsătorită și Glen a presupus că nu am nicio relație. Era o greșeală ușor de făcut din

partea lui. Tu și cu mine nu ne-am făcut niciodată publică relația. S-a bârfit ceva pe la tribunal, dar nimic altceva.

Ea făcu o pauză ca să tragă aerul în piept și, dintr-odată, cuvintele se revărsară:

— Tu nu vrei să-mi întâlnești prietenii. Am refuzat invitații din partea lor la cină sau petreceri, sau la filme pentru că tu nu voiai să fii cu ei. Nu mi-a păsat, pentru că doream să fiu singură cu tine, dar – dar încep să văd lucrurile diferit. Motivul pentru care nu vrei să fii cu prietenii mei nu are nimic de-a face cu dorința ta de a fi singur cu partea socială a unei... unei relații strict temporale.

Fălcile lui Logan se încleștară. Ar fi trebuit să-i spună că se ținuse, în mod intenționat, departe de prietenii ei – și, astfel, o ținuse pe ea departe de ei – pentru că spera să o înstrăineze de ei, să micșoreze importanța în viața ei a oricărui altcuiva aici, în comitatul Montgomery. El avea o mulțime de prieteni acasă în comitatul Garrett. Știa că ei ar plăcea-o pe Krista și ea i-ar plăcea pe ei. Amândoi ar fi putut avea o viață socială activă acolo, cum își dorea ea. Dacă ea ar veni acolo cu el...

Dar ea nu va veni acolo cu el. Aveau doar o relație temporară. În caz că era în pericol să uite, Krista tocmai i-o amintise. Așa că Logan nu zise nimic, absolut nimic.

Krista îl privi insistent. Ochii lui erau duri, expresia feței, implacabilă. El nu negase ceea ce spusese ea, astfel... confirmând? Ea era un avantaj pentru Logan. Îi gătea și se culca cu el. Temporar. Ochii ei se umplură de lacrimi de furie. Cum de ajunsese într-o asemenea postură?

Logan își trecu degetele prin părul lui negru, ciufulindu-l.

— Ți-am spus că voi merge la petrecere cu tine. Degetele lui îi prinseră și îi încercuiră încheietura mâinii. Hai să mergem sus.

Ea căscă ochii mari la el.

— Și să facem dragoste? Acum?

— Da.

— Suntem în miezul unei cerți și tu te aștepti ca eu să sar în pat cu tine? Chiar așa? Krista era înfuriată...

— Nu știu despre ce ne certam. Ți-am spus că te voi duce la blestemata de petrecere. Ai obținut ceea ce ai dorit.

— Și acum ar trebui să-ți dau ceea ce vrei tu.

La asta ai vrut să ajungi?

El îi lăasă să-i scape încheietura mâinii ei.

— Aveam impresia că și tu o dorești.

Ea clătină din cap.

— Nu, acum.

El se uită la ea.

— Deci Femeia Independentă și Modernă recurge la cel mai vechi șiretlic feminin ce se găsește în carte. Suprimarea sexului ca o pedeapsă.

— Nu suprim sexul! Pur și simplu n-am chef să fac dragoste când sunt înfuriată.

— N-am de gând să implor favorurile doamnei, zise el cu o voce sugrumată. Dacă vrei să plec, spune-o.

— Ea simțea nevoia să urle de furie și frustrare. Situația și postura ei erau complet inacceptabile. Era îndrăgostită de un bărbat care nu o iubea. Ea dorea permanența, cu toate problemele ei inerente, el dorea o situație avantajoasă, temporară. Cât timp putea ea să-și păstreze respectul față de sine în asemenea circumstanțe? Krista era sigură de un lucru, totuși...

— Dacă ne ducem în pat în noaptea asta, nu vom face dragoste, Logan. Vom avea doar un raport sexual.

— Alte sensuri ale cuvintelor, doamnă avocată? El reuși să schițeze un zâmbet palid. Dacă voiam să joc jocuri de cuvinte,

rezolvam cuvintele încrucișate din ziar.

— Eu nu joc jocuri. Vocea ei era tremurătoare și știa că era primejdios de aproape de lacrimi. Nu putea suporta gândul de a plânge în fața lui Logan. Probabil că i-ar părea rău pentru ea, dar nu i-ar schimba sentimentele. El nu o iubea. Ea știuse asta și gândise că se poate descurca. Dar nu putea, pur și simplu nu putea.

— Ai zis să spun cuvintele, așa că o să le spun: Vreau să pleci, Logan.

El voia să refuze. Toate instinctele sale masculine, atavice, se ridicară la suprafață și îi trebui fiecare câtime, din stăpânirea sa civilizată, să nu o arunce pe umărul său și s-o ducă sus, să facă dragoste cu ea până când ea ar fi știut, fără niciun semn de întrebare, de îndoială, că îi aparținea lui. Să-i spună asta și s-o facă s-o repete după el până când n-ar mai fi uitat-o în veci. Nu era nimic temporar în sentimentele lui pentru ea. Erau împreună pentru veșnicie.

Dar un bărbat stăpânit și chibzuit nu apela la tactici atât de primitive. Știuse tot timpul că relația sa cu Krista era una temporară. Crezuse – sperase – că va dura tot anul cât era aici, dar știuse că relația nu era permanentă între ei doi. Și se convinsese că putea face față. El putea să facă față. Putea face față chiar acum.

— Dacă plec acum, nu mă voi mai întoarce, zise el concis.

Inima Kristei se scufundă. Mai mult ca orice, voia să-l roage să rămână, să se azvârle în brațele lui și să se piardă în felul lor pasionat de a face dragoste. Dar nu putu. Credea că poate să se descurce cu restricțiile pe care le pusese el relației lor, dar nu mai putea accepta, câtuși de puțin, termenul limitat, temporar, iubindu-l nu putea rămâne cu Logan știind că el nu intenționa să fie ceva de durată.

Își ridică capul și nu zise nimic.

— Nu vreau o relație când împreună, când separați, zise el. Încercă să-i citească expresia feței, dar nu izbuti. Purta o mască pe care el n-o putea interpreta. Dacă ies pe ușa aceasta, s-a terminat.

Se aștepta ca ea să-i strige că ceea ce făcea el era o cacealma; se rugă ca ea să spună asta. Dar ea nu spuse.

Nu avea nicio variantă, nu-i așa? Logan se întoarse și, fără niciun cuvânt, ieși pe ușă.

Unsprezece

Despărțirea era mai greu de înfruntat când erau implicați și copii. Krista devenise pe deplin; conștientă de asta din experiența ei în divorțuri, i dar cu siguranță nu se așteptase să o simtă pe propria ei piele.

Mitch, Denise și Lauren nu aveau de gând să dispară pur și simplu doar pentru că tatăl lor le spusese că se certase cu Krista. Ei aleseseră să ignore total acest fapt. Chiar petreceau mai mult timp la ea acasă. Lauren o striga mami și în prezența lui Logan. Mitch continua să-i ia cu împrumut mașina. Niciunul din ei nu pleca acasă la ora cinei și Krista se trezi gătind mesele ca de obicei, cel puțin pentru copii. Ea nu întreba despre Logan, dar Denise îi oferea voluntar informațiile, oricum.

— Tata ia cina în fața televizorului acasă. Noi i-am spus că preferăm să mâncăm aici, decât acasă.

Sâmbătă, Krista duse copiii pe o stradă cu magazine din apropiere, unde puștii căscară gura, în timp ce ea alege, la repezeală, o rochie neagră pentru cocktail, ca s-o poarte la petrecerea din seara aceea. Ajunse acasă la timp pentru a face duș și a se îmbrăca. Era la mijlocul acțiunii de machiaj când telefonul sună. Era Mitch și părea înnebunit.

— Krista, trebuie să vii repede! E vorba despre Lauren. Îi e rău!

— Se tăvălește pe podea, ținându-se de stomac și strângând în agonie? întrebă Krista.

— De data asta, nu. Are temperatură - temperatură mare! Treizeci și nouă cu opt... Denise tocmai i-a luat temperatura.

Krista nu se lăsă bătută.

— Pot să vorbesc cu Denise, te rog?

Denise veni la aparat.

— Krista trebuie să vii! Ți-a spus Mitch ce temperatură are Lauren?

— Da, mi-a spus. Ai băgat termometrul în apă fiartă, bănuiesc. Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Denise?

— Cum de ai știut? întrebă Denise posomorâtă.

— Temperatura era prea mare. Și a apărut prea repede. Am văzut-o pe Lauren doar acum o oră și-i era foarte bine, ții minte?

— Nu vrem să te duci la petrecerea aceea! se tângui Denise. Dacă întâlnești un bărbat și te îndrăgostești de el?

Krista i-ar fi putut spune feței că asta era imposibil. Era deja îndrăgostită și niciun bărbat, de la nicio petrecere, nu l-ar fi putut șterge pe Logan din inima ei. Dar de ce să încurajeze false speranțe în ea, în ei?

— Denise, mă duc la petrecere, zise ea calmă.

— Tata nu vrea să te duci. E într-o stare sufletească foarte proastă! El...

Draga mea, știu că e dificil pentru voi, dar tatăl tău și cu mine suntem...

— Nu, nu spune asta! o întrerupse Denise. Trebuie să mă duc să fac curat în camera mea, acum. Aș face orice, decât să te aud spunând – asta! Puse receptorul în furcă înainte ca Krista să poată să mai spună vreun cuvânt.

* * *

După cum se întâmplă, Krista întâlni un alt bărbat la petrecere. Sau reîntâlni unul – pe Jeremy Litman, avocatul de la Instanța Penală a cărui încercare de a o scoate la cină fusese

sabotată de Denise și Lauren. Fetele recunoscuseră în fața ei, într-o după-amiază, iar ea, pierdută în dragostea pentru Logan, doar se distrase de intervenția lor.

În seara asta, Jeremy era în dispoziție să râdă despre legătura lor întreruptă și să se scuze pentru nervozitatea lui din trecut.

— Nu sunt, de obicei, atât de lipsit de răbdare și de necioplit, explică el prosteste, dar îmi fusese spart apartamentul cu două zile înainte și frustrarea că nu am putut lua legătura cu tine a fost ultima picătură într-o săptămână cu adevărat îngrozitoare.

Krista simpatiză cu el pe loc și îi povesti despre propria ei spargere. Legătura dintre ei se înfiripă imediat. Jeremy nu mai plecă de lângă ea pentru tot restul serii. Krista se distra în compania lui. Era atent și spiritual, și nu îi reproșa cariera ei. Din contră, îi admira deschis curajul și succesul. Krista vorbi și râse și, spre marea ei disperare, îi fu dor de Logan mai mult ca oricând.

— Hai să scăpăm de adunătura asta și să mergem într-un loc liniștit, să bem ceva, sugeră Jeremy când conversația lor fu întreruptă, pentru a zecea sau a douăsprezecea oară, de alți invitați.

Krista era pe punctul de a refuza automat, dar el nu-i lăsă această șansă.

— Știu un locșor minunat în sud-vestul Washington-ului. Poți să mă urmezi acolo în mașina ta și eu te voi urma cu a mea acasă, mai târziu.

— Zău că nu... începu ea, dar el o întrerupse din nou:

— N-am de gând să mă introduc cu de-a sila în casa ta în seara asta. Vreau doar să mă asigur că ajungi întreagă acasă. Amintește-ți că amândoi am fost de curând victime ale unor spargerii. Te voi lăsa pe scările de la intrare, îți promit. Era foarte convingător și Krista nu-și dorea cu adevărat să meargă acasă, la

căminul ei pustiu și la noaptea lungă, lipsită de somn ce știa că o așteaptă.

Aprobă planurile lui Jeremy.

* * *

El nu crezuse că ea se va duce la petrecere fără el, recunosc Logan în sinea lui, pe când trecea pe lângă casa Kristei, la ora zece, în seara aceea. Încercase să-i telefoneze, mai devreme. Când găsisese mesajul înregistrat pe telefonul ei, se duse cale de două blocuri, până la casa ei, și se uitase în garaj. Bentley-ul nu era acolo. Se dusese la petrecere, la urma urmei. Singură sau cu un însoțitor? se întrebă el în timp ce privea fix garajul gol.

Probabil singură, își zise ca să se consoleze. Plecase cu mașina ei, nu-i așa? Sau pe bărbații aceștia indiferenți de la oraș nu-i deranja să fie luați cu mașina de o femeie și ea să conducă? Logan și-o imaginează pe Krista sosind la clubul exclusivist de la țară, cu un orășean dezghețat și degajat – de genul celui care își avea propriul său smoching – și stomacul lui începu să se revolte.

Ea îi lipsise atât de mult săptămâna aceasta, știa că nu putea continua în felul acesta. Era momentul să-și lase la o parte mândria, să-și pună inima la bătaie și să încerce să o convingă să renunțe la noțiunea de relație temporară. Îi va spune că o iubea și că o dorea permanent în viața lui. Va încerca să o convingă să lase la o parte fabuloasa ei carieră și să se mute cu el în comitatul Garrett, când anul lui ca judecător în schimb de experiență se va încheia.

Putea să practice avocatura în comitatul Garrett, nu-i așa? Bineînțeles, niciodată n-ar câștiga banii pe care îi câștiga aici... Palmele lui Logan începură să transpire. Nu era el un idiot

incurabil să se aștepte ca o femeie, asemeni Kristei, să lase în urmă un venit mare și o practică de avocat plină de succese și recunoscută, pentru a deveni soția unui judecător dintr-un comitat de munte? Să devină pe loc mama a trei copii?

Străbătu în sus și în jos aleea din fața casei ei. Când avea de gând să vină acasă? Trebuia să vorbească cu ea în seara asta. În cele. Din urmă, după douăzeci de minute de preumblări, Logan se hotărî să meargă acasă și să vină înapoi ceva mai târziu.

Sună la ea la ora unsprezece și apoi din sfert în sfert de oră, dar nu-i răspunse decât automatul. Nu se deranjă să-i lase un mesaj. La naiba, unde era? se întrebă el. Era sfâșiat de o combinație de frustrare, neliniște și mânie, care îi nenorocia nervii, emoțiile fiind atât de amestecate, încât nu putea să le distingă una de cealaltă.

Încercă să-și abată gândurile uitându-se la televizor și, când asta dădu greș, își scoase prețioasa colecție de discuri de rock-and-roll. Ascultă Tragedie, Domnul melancolic, îmi ies din minți și se simți de parcă le trăia pe toate trei. Ascultă doar primele măsuri din Crede-mă și îl întrerupse. Îi amintea de Krista într-un mod dureros. Încercarea lui de a se distra cu muzică fu un eșec deprimant.

La unu și jumătate, era din nou pe stradă, înaintând spre casa Kristei încă o dată. Unde dracu' era? tună el. Se simțea la fel de încărcat ca un paratrăsnet. Dacă nu se întorcea în curând...

Blestemă garajul gol. Ce va face acum? Oare ar trebui să presupună că avusese un accident și să înceapă să dea telefon la spitalele din zonă? De fapt asta îi suna mai bine decât presupunerea că Krista își petrecea noaptea cu un alt bărbat.

Se răsucise pentru a se reîntoarce acasă, când zări farurile a două mașini apropiindu-se de casa Kristei. Recunoscă imediat

marca uneia dintre mașini. Era un Bentley. Inima îi bătea cu putere în piept pe când se strecură după colțul casei și se ascunse într-un boschet.

Acesta era, își spuse Logan cu mâhnire, unul din punctele negre ale vieții lui. Să se ascundă în tufișuri, la miezul nopții, și să spioneze o femeie – care vorbea și râdea foarte fericită cu un alt bărbat.

Omul își parcase mașina lui sport Corvette, de culoare roșie, pe alee, în spatele mașinii Kristei, și o conducea la ușă, cu brațul în jurul taliei ei. Gelozia, a cărei foiță nu o cunoscuse niciodată, îl arse pe Logan ca o lamă încinsă în foc.

Krista purta o rochie neagră, scurtă, fără bretele și pantofi negri cu tocuri înalte. Arăta sexy, sofisticată și bogată. Și niciodată nu păruse mai departe de atingerea lui, decât părea în acest moment mergând spre ușa ei, cu carieristul acela elegant îmbrăcat, a cărui intimidant de scumpă mașină sport se lăfăia pe alea ei.

Logan îi văzu pe cei doi oprindu-se să pălăvrăgească pentru câteva minute la ușa ei. Trupul lui deveni rigid de durere și spaimă când bărbatul își aplecă capul și își alunecă buzele peste ale Kristei. Sărutul – dacă ar fi putut măcar să fie numit astfel, într-atâta fusese de scurt – durase doar o secundă. Dar pentru Logan păru că durase o veșnicie.

Apoi Krista intră înăuntru și omul se repezi la mașina lui și dus a fost. Logan rămase în întuneric, în timp ce durerea se scurgea din el și era înlocuită de o mânie feroce. Pentru prima dată în viața lui nu păru să vadă o ieșire din această situație. Putea doar să acționeze. Sub un impuls pur emoțional, merse cu pași apăsați spre ușa de la intrare și bătă cu putere.

Krista o deschise aproape pe loc. Când îl văzu pe Logan

înălțându-se dinaintea ei, rămase cu gura căscată.

— Logan, reuși ea să spună tremurat, și uimirea ei se transformă repede într-o izbucnire de bucurie. Logan era aici. Îi fusese atât de dor de el, și acum, parcă drept răspuns la rugile și visele ei, el se întorsese la ea!

Dar Logan era orb la strălucirea de pe fața Kristei și la lumina din ochii ei. Sau dacă le văzu, el nu le atribui prezenței sale, ci sărutului însoțitorului ei. Intră în casă, încleștându-și pumnii și îndesându-i în buzunare. Părea un mod eficient de a se împiedica să o atingă. Pentru că dacă o atingea...

Krista deveni brusc conștientă de groaznica tensiune ce emana din Logan. Nu-și dădu seama că era furie. Nu încă.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă ea. S-a întâmplat ceva cu unul dintre copii? Inima ei sări din loc la gândul acesta.

Logan privi la rotunjimea sânilor ei, evidențiați atât de înnebunitor de corsajul rochiei ei fără bretele. Privirea lui coborî pe curbele taliei și șoldurilor ei, apoi pe fusta scurtă, cochetă, care scotea în relief forma lungă a picioarelor ei.

— Mică vrăjitoare, scrâșni el.

Krista păli.

— Logan, eu...

— V-am văzut, pe tine și pe noul tău. Prieten, giugiulindu-vă pe verandă. Îți închipuiai că el eram eu și că mi-am schimbat părerea și m-am întors ca să te vâr în pat, la urma urmei?

— Nu! zise ea cu răsuflarea tăiată. Eu...

— Te-ai dus la petrecerea din seara asta, o întrerupse el cu un ton acuzator, plin de furie, cu scopul expres de a agăța un bărbat. Și ai făcut-o, micuță de doi bani...

Krista nu-l lăsă să termine. Acționând pur și simplu după instinct, își trase mâna spre spate și îl lovi tare cu palma peste

obraz. Plesnitura păru să reverbereze în tăcerea, ce se așternu brusc.

Pentru un timp ce păru o veșnicie, niciunul nu se mișcă, nu vorbi sau respiră. Apoi se repezără simultan unul la celălalt și se sărutară și se sărutară, până când gâfâiau amândoi și respirau sacadat. Mâinile alunecară și se mângâiară cu o nevoie imperioasă, cu disperare, alimentând focurile sălbatice ce ardeau în ei.

Nici n-o făcură măcar la etaj. În grabă, împrăștiindu-le, înlăturară hainele din hol până în sufragerie, unde Krista și Logan se scufundară pe sofaua lungă, albastră.

Se rostogoliră împreună într-un devorator și copleșitor val de pasiune, uitând de toate, cu excepția nevoii de neîmblânzit ce o simțeau unul pentru celălalt. El era puternic, musculos și catifelat. Oțel și catifea. Ea era moale ca mătasea, împresurându-l strâns în timp ce amândoi gemeau de plăcere.

Krista i se dăruie complet, cum făcea întotdeauna, fără rezerve și fără rețineri. Dar de data asta primi tot atâta cât dăruie, ceru tot atât cât cedă. Logan simți frânele controlului său scăpându-i pe când era atras mai adânc și mai adânc în ea. Ea îl privi adânc în ochii negri, strălucitori, îl simți tremurând în brațele ei și știu că el era tot atât de vulnerabil ca și ea.

Se mișcă împreună într-un ritm senzual, într-un tandem erotic fierbinte, iar plăcerea tremurătoare ce licărea se adună și crescă până la o intensitate zguduitoare. Apoi dulcile flăcări îi cuprinsă și ei explodă într-un punct culminant tumultuos, simultan.

Krista se agăță de umerii lui Logan și lacrimi de bucurie îi umeziră obraji. De data asta, pentru întâia oară, Logan nu se reținuse. Mai împărțiseră pasiunea înainte, dar asta era mai mult decât pasiune. Era mai profundă, mai puternică, o unire mistică a

trupurilor și sufletelor. Logan lăsase la o parte autocontrolul său, dominat de o voință de fier, și se pierduse în puterea adâncă, și în afara timpului, a dragostei lor.

O iubea, proclamă inima ei exultând. Un om ca Logan nu s-ar fi abandonat și s-ar fi unit atât de complet și total cu o femeie, dacă n-ar fi fost profund îndrăgostit. Ea se agăță de el, plângând încetișor, în timp ce fericirea se rostogolea deasupra ei.

Încet, în ciuda voinței lui, Logan se întoarse pe pământ din cerurile de extaz în care urcase. Își deschise ochii și se ridică într-un cot, astfel încât să poată privi la Krista. Ea plângea!

Se ridică în șezut. Dumnezeu mare, ce făcuse? Imagini toride îi alergară prin minte ca într-un film, dar el le văzu doar din perspectiva lacrimilor Kristei. Deodată, explozia lor comună de pasiune nu mai păru atât de comună.

Se văzu pe el cum o înșfăca în hol, dar nu reuși să-și amintească faptul că și ea îl apucase pe el în același timp. Își văzu gura închizându-se pătimaș peste a ei, dar uită că buzele ei se deschiseseră pe loc pentru el și limba ei alunecase în gura lui.

Văzu hainele împrăștiate și era evident pentru el că aproape sfâșiase îmbrăcămintea de pe ea. Era mai puțin evident că ea făcuse același lucru cu a lui. Se uită în jos la trupul ei strălucind de transpirație, văzu părul ei umezit de sudoare, și i se făcu rău. Pentru prima dată în viață renunțase la autocontrol și la stăpânirea emoțiilor sale, și rezultatele îl îngrozeau. Se transformase într-un sălbatic și o luase pe Krista cu brutalitate, împotriva voinței ei! Și pe sofa!

Se simți decăzut și josnic. Niciodată nu făcuse dragoste pe o sofa, în mijlocul unei sufragerii, în viața lui. Nu făcuse nicăieri alt undeva dragoste decât într-un pat, plasat corespunzător și corect în dormitor.

Se ridică în picioare și începu grăbit să-și adune hainele și să le pună pe el.

— Krista, nu știu ce să spun. Vocea lui era tensionată, joasă și foarte, foarte controlată. N-am vrut niciodată ca asta să se întâmple. Nu... nu se va mai întâmpla niciodată, ți-o promit.

Krista se ridică în șezut și îl privi cu ochii mari. Nu, urlă mintea ei. Nu se poate întâmpla asta. Nu acum. Logan n-o putea părăsi după ceea ce se întâmplase între ei. Ea îl privea cum se îmbrăca repede, cu fața întunecată și distantă.

El o părăsea tocmai pentru ceea ce se întâmplase între ei, își dădu ea seama posomorâtă. Se simțea prins în cursă și amenințat. El își dorise o relație aflată sub control și limitată și în seara aceasta ei trecuseră peste asta. Noaptea aceasta marcase o schimbare dramatică în relația dintre ei, și el o știa și nu și-o dorea de loc.

— Nu te voi mai vedea, continuă Logan, cu vocea aspră de autoînvinuire. Ceva din Krista atinse fibrele senzuale, explozive din el și îl făcuse să înnebunească. Nu era vina ei, bineînțeles. Era a lui. Dacă el ar continua s-o vadă, știa, spre marea sa rușine, că s-ar întâmpla din nou.

— Voi încerca să țin copiii la distanță, adăugă el, și îngheță la gândul acesta. Atâta timp cât ei sunt în preajma ta, eu... Vocea lui se sparse și el înghiți în sec. Era tentat să-și folosească propriii copii drept un mijloc de a o vedea pe ea, de a o avea. Era cu adevărat un om decăzut, dincolo de orice recuperare.

Krista încercă să zică ceva, dar nu putu să vorbească sau să înghită. Gâtul și-l simțea de parcă ar fi înghițit sticlă pisată. Se prăbuși fără vlagă pe pernele canapelei, lacrimile curgându-i pe obraji, umerii cutremurându-i-se de suspine înfundate.

Inima lui Logan se strânse văzând aceasta.

— Krista! Veni să stea în fața ei. N-o putea lăsa în halul acesta. Cu stângăcie, se aplecă și își puse mâna pe umărul ei:

Krista se trase îndărăt. Ultimul lucru pe care-l dorea era mila lui. Îi spusese că nu o dorește și avea acum de gând să o consoleze pentru pierderea ei. Un fulger alb și năprasnic de furie se scurse prin ea.

— Pleacă! spuse ea, cu vocea ceva mai puternică decât o șoaptă răgușită. Lasă-mă singură!

Logan se simți de parcă ar fi fost înjunghiat în inimă. Bineînțeles, nu era nimic mai mult decât ceea ce merita în împrejurările acestea, dar asta nu-i micșora durerea. Murmură ceva neinteligibil și ieși repede, cu pași mari, din încăpere.

Krista auzi ușa de la intrare închizându-se și știa că era dus. Își îngropă fața în mâini și plânse.

Logan aruncă o privire la ceas și își înăbuși un geamăt. Era doar ora unsprezece dimineața și toate cântecele înregistrate vreodată despre durere nu se puteau compara cu felul în care se simțea el în această luni dimineată! Nu dormise niciun pic de când o părăsise pe Krista, cu mai mult de douăzeci și patru de ore în urmă.

Duminica părăuse interminabilă. Nu se gândise la nimic, decât la Krista. Într-un efort de a evada, luase copiii la o plimbare prelungită pe șoseaua Skyline, dar, deși peisajul de toamnă era în întreaga sa splendoare, el nu-l observă. O tot vedea pe Krista, mică și dezbrăcată plângând pe canapea când el o părăsise. Când ajunseră acasă, era ora de culcare pentru copii.

Lauren încercase s-o sune pe Krista atunci, doar pentru a primi răspunsul automatului. Logan își petrecu restul serii și al nopții gândindu-se la Krista, făcându-și griji în legătură cu ea, muștrându-se pentru ceea ce făcuse. O violase! Mărturisirea era

oribilă, dar se forță să-și poarte vina. Cum altfel putea fi numit faptul că înșfăcase o femeie, o despuiase în hol și o posedase pe canapea?

Capul îi zvâcnea și Logan își frecă tâmpilele, apoi își privi din nou ceasul. Avea nevoie de mai multă cafea sau altfel n-o va scoate la capăt în ziua aceasta. Se duse la cantina de la subsolul clădirii tribunalului. Era aproape pustie la ora asta – prea târziu pentru o pauză la jumătatea dimineții și prea devreme pentru prânz.

Îi zări pe judecătorii Flynn și Wright stând la o masă, angajați profund într-o conversație. Hotărî să nu li se alăture. El nu era o companie potrivită pentru nimeni în dimineața asta, și caustica și agresiva Candace Flynn întotdeauna îl enerva.

Când ea îl zări și îl chemă, Logan știu că urma să fie o zi rea. Și merita orice primea, își zise el.

Se alătură celor doi judecători la masa lor.

— Ce dracu' i-ai făcut Kristei Conway, Moore? întrebă Candy. Logan fu atât de șocat, încât tresări și cafeaua i se vărsă peste marginile ceștii, opărindu-i mâna.

Roger Wright scoase niște șervețele, cu sollicitudine, și i le întinse. Candy doar privi cu furie și-și repetă întrebarea. Logan înghiți în sec și se holbă, fără grai.

— Întotdeauna am avut un deosebit respect profesional pentru Krista Conway, continuă Candy, tunând și fulgerând, deși i-am pus la îndoială rațiunea, când s-a avântat în relația asta cu tine, Moore. Nimic personal, bineînțeles, dar e curată idioțenie ca o avocată să se încurce cu un judecător. Ei bine, relația asta și-a pus amprenta asupra ei. Candy oftă din greu. Bănuiesc că ai auzit ce s-a întâmplat în instanța mea, azi-dimineață? Mi-o închipui, pe Conway alergând ca să bocească în brațele tale.

Sprâncenele lui Logan se împreună.

— Am fost la proces toată dimineața. N-am auzit o vorbuliță. Ce s-a întâmplat? Fiecare nerv, fiecare mușchi din corpul său erau încordați.

— A avut loc cazul Landau, zise Candy cu dezgust. Și s-a transformat într-o catastrofă de dimensiuni cum n-am mai văzut niciodată. A început rău și de acolo s-a rostogolit la vale. Nici Conway, nici Perry n-au avut deloc control asupra clienților, pentru prima oară în cazul amândurora, cred. Gary și Marcia Landau s-au forfecat unul pe celălalt în timp ce ei sau alți martori depuneau mărturie. Nimeni nu le-a putut închide gura. Nici eu n-am putut. Ea își aprinse o țigară și inhală adânc fumul.

— Krista mi-a vorbit despre cazul Landau, zise Logan. Ambii părinți erau aproape patologic obsedați să le fie încredințat copilul.

— Sunt de domeniul patologicului, așa e, spuse Candy cu tăfnă. Și au ales cel mai blestemat moment să dea totul la iveală – când aprodul o aducea pe fiica lor în sala de judecată să depună mărturie.

Logan o privi încordat.

— Ce s-a întâmplat?

— Tot iadul s-a dezlănțuit, zise ea posomorâtă. Gary Landau s-a ridicat în picioare dintr-odată și a urlat la Marcia: în regulă, îți dau ceea ce pretinzi că vrei atât de mult. Poți să iei copilul ăsta egal cu zero. Și atunci Marcia îi răspunde: A, nu, nu-mi trântești mie pe cap obrăznicătura asta egală cu zero. Am vrut-o doar pentru că tu ai zis c-o vrei. Aș face orice ca să te fac nefericit.

— Și copilul a auzit asta? Logan era îngrozit.

— Cuvânt cu cuvânt. Tatăl ei a răcnit că o dorise pe Julie doar ca să-i dea o lecție cățelei de mă-sa. Că nu dorise niciodată copilul din momentul în care se născuse, că nici măcar nu credea că Julie era copilul lui. Bineînțeles, Marcia era pregătită cu partea ei de

replici. Bietul copil era zguduit.

— Groaznic! Roger Wright clătină din cap. Și tu ce-ai făcut?

— Ce puteam să fac? în primul rând, i-am pocnit pe ambii părinți care sunt egali cu zero, cu niște amenzi zdravene pentru lipsă de respect față de instanța de judecată. Apoi m-am decis ce să fac cu fetița – să o încredințez temporar bunicii sale dinspre mamă. Nu eram pregătită ca unul din avocații mei să o ia razna, tot atât de rău ca și copilul. Candy îi aruncă lui Logan o privire acuzatoare. Prietena ta s-a făcut de rușine în fața instanței, azi-dimineață, Moore. Plângea la fel de tare ca și copilul. Conway a alergat și a luat în brațe copilul și amândouă hohoteau, în timp ce Gary și Marcia se înjurau unul pe celălalt. Nu pot să-ți spun ce dezastru a fost.

— Krista plângea? repetă Logan încordat.

Candy îl privi amenințătoare.

— Am fost foarte dezamăgită de ea.

— E un caz foarte trist, zise Roger. Să vezi fetița aceea în momentul când părinții ei renunțau la ea ar fi al naibii de greu să suporti.

— Bineînțeles că-i trist, zise Candy iritată. Dar nu te poți implica emoțional în cazurile în care pledezi ca avocat. Ross Perry n-a plâns. Eu n-am plâns. Se ridică în picioare și se întoarce spre Logan. Îți sugerez să-i spui iubitei tale că nu vreau s-o mai văd la procesele mele, până când nu redevine o avocată impasibilă, domnule judecător Moore.

Cu capul sus, arogantă, judecătoarea Flynn ieși afară din cantină. Cei doi bărbați o priviră plecând.

— Uau! Roger clătină din cap. E dură. Ghinionul Kristei c-a îndrăznit să-și dezvăluie semne de umanitate în instanța condusă de Candace Flynn.

Logan se ridică în picioare. Sângele îi zvâcnea în cap.

— Trebuie s-o gălesc pe Krista.

— Spune-i să nu se îngrijoreze. Nu ți se ia dreptul de a profesa pentru că ai vărsat câteva lacrimi pentru un copil nefericit. Roger mai luă o înghițitură din cafeaua sa. Logan era deja la jumătatea drumului spre ușă.

Sună la biroul Kristei și secretara ei îi spuse că domnișoara Conway plecase pentru tot restul zilei. Nu știa dacă domnișoara Conway se dusese acasă sau nu.

Logan se rugă ca ea să se fi dus acasă. Trebuia să o vadă. Gândurile i se împleticeau în cap. Krista plânsese la proces. Fusesse atât de mișcată de nefericirea copilului, încât cedase nervos în fața dragonului – judecătoarea Flynn. Dorea s-o țină în brațe, s-o liniștească. Să-i spună că el îi respectă capacitatea de a se implica emoțional, de a plânge pentru un copil abandonat.

Voia să-i spună că o iubea. Dacă i-ar mai da o șansă, nu-i va mai face rău din nou...

Bentley-ul albastru era parcat pe alea ei și inima lui Logan tresări anticipând întâlnirea cu ea. Apăsă pe sonerie nerăbdător, o dată, de două ori, de trei ori.

Dacă văzu că nu deschide, el începu să bată cu pumnii în ușă și s-o strige. A fost aproape zguduitor când ea deschise în cele din urmă ușa. Logan o privi fix. Nu era sigur la ce să se aștepte – o femeie isterică, hohotind, probabil? – dar Krista era calmă și liniștită. Purta niște pantaloni largi, roz-pal, și un sweater roz și arăta blândă, feminină și irezistibilă.

— Logan, zise ea. Vocea ei tremurase un pic, dar nu trădase niciun alt semn de emoție.

— Candace Flynn mi-a spus ce s-a întâmplat cu cazul Landau de azi-dimineață, zise el repede, având nevoie de o introducere.

Exista șansa ca ea să-i trântască ușa în nas.

Ea se crispă.

— A fost cel mai groaznic caz de care m-am ocupat vreodată. Am mai trecut prin niște divorțuri dureroase, dar niciunul dintre clienții mei nu a încercat, conștient și în mod deliberat, să-și distrugă propriul copil. Înghiți în sec. Ar fi trebuit să-mi dau seama de te va urma, am avut... presentimente ciudate despre cazul ăsta, dar...

— Candace Flynn a zis că ai plâns la proces.

Krista reuși să schițeze un zâmbet șters.

— Era complet jignită. Crede că sunt o proastă supraemoțională care a rămas în urma oricărei femei ce a primit vreodată dreptul de a pleda.

— Aș vrea ca eu să fi fost judecătorul în cazul acela. Nu te-aș fi condamnat pentru că ai simțit durerea fetei. El îi atinse bărbia cu vârful degetelor și îi ridică fața în sus, forțând-o să-i întâlnească privirea. Ești o femeie sensibilă și plină de compasiune, Krista. Știind asta, ceea ce ți-am făcut se transformă în ceva și mai rău. El respiră adânc și aruncă la o parte toată mândria și reținerea. Krista, m-ai putea ierta vreodată pentru... pentru ce s-a întâmplat sâmbătă noaptea?

Ea se holbă la el.

— Să te iert?

— Nu știu ce s-a întâmplat cu mine în noaptea aia, Krista. Cred că am luat-o razna. Mi-am pierdut...

— Acel atotputernic control asupra ta, încheie ea pentru el. Era întâia oară când m-am simțit de parcă voiai să-mi lași și să-mi dăruiești ceea ce eu simțeam nevoia să-ți dau. Pentru întâia oară m-am simțit de parcă voiai să împarți cu mine. Mai mult decât trupul tău. Că doreai un viitor alături de mine și nu un capriciu

temporar. Ai spart atunci bariera emoțională dintre noi... Buzele ei tremurară pentru o secundă, apoi își recâștigă repede controlul. Dar apoi ai spus că regreti și că nu voiai să mă mai vezi vreodată. Nu voiai nici măcar ca eu să-ți mai văd copiii.

— Dar eu... eu de fapt te-am violat în noaptea aceea! Te-am dezbrăcat în hol! Și am făcut dragoste cu tine pe sofa!

Krista era total năucită.

— Ai crezut că a fost un viol? Ea își amintea împreunarea lor pasionată, frenetică. Ea fusese tot atât de dornică și ceruse tot atât de mult ca și el. Un sâmbure de speranță străpunse bezna ce-i învăluisese inima din noaptea când el o părăsise. Logan, și eu te-am dezbrăcat în hol, și eu am făcut dragoste cu tine pe sofa. Mă acuzi și pe mine de viol?

— Krista, mi-am pierdut capul. Complet!

Ea își puse ușor brațele în jurul gâtului lui.

— Era timpul. Eu îmi pierd capul de fiecare dată când mă săruți. Cu siguranță, știi asta.

— Ei bine, da, admise el, dar se presupune să fie altfel pentru un bărbat. El trebuie să se stăpânească, să se controleze în fiecare moment.

— Alta dintre ideile tale masculine idioate. Ea clătină din cap. De ce trebuie un bărbat să fie stăpân pe situație tot timpul? De ce nu poate un bărbat să renunțe la sufocanta sa armură a responsabilității și a controlului și să se lase dus, împreună cu femeia pe care... Ea se opri și îi cercetă fața.

— Femeia pe care o iubește, termină el pentru ea. Așa e, o știi. Te iubesc, Krista. Te iubesc atât de mult, încât am încercat să mă protejiez de durerea de a te pierde, înainte ca asta să se fi întâmplat. M-am reținut în mod deliberat față de tine pentru că știam că dacă n-o fac... O strânse de parcă n-ar fi vrut să-i dea

niciodată drumul. Draga mea, nu te pot pierde!

— Nu mă vei pierde, Logan. Ochii ei erau plini de lacrimi. Dragostea mea, și eu te iubesc. Cum ai putut să nu-ți dai seama? Ea se ridică pe vârful picioarelor și îl sărută, apăsându-și cu tărie gura de buzele lui și strecurându-i vârful limbii ei printre buzele lui.

Reacția lui Logan a fost imediată și arzătoare. Una din mâinile lui se duse către talia ei, la spate, și o arcui către leagănul bărbătesc al trupului său, în timp ce cealaltă mână îi cuprinse în palmă ceafa. Sărutul ei se adânci, devenind aprins, înfocat. Amândoi tremurau când se despărțiră pentru a-și recăpăta respirația.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, zise Logan, și nu-i nevoie să-ți spun cât de mult vor copiii ca eu să mă însor cu tine. El privi în jos, în ochii ei albaștri ca safirul, și se gândi că niciodată n-o văzuse arătând atât de frumoasă. Vrei să te măriți cu mine, Krista? Și să formezi o familie cu mine și copiii?

Ea zâmbi și îi cuprinse fața în mâini.

— Da, Logan. Vreau să mă mărit cu tine - și să fiu împreună cu copiii - mai mult decât orice pe lume.

— Îmi voi da demisia din postul de judecător în comitatul Garrett, zise el plin de curaj. Voi vinde casa și mașina și vom trăi aici permanent. Voi practica avocatura sau poate voi lucra într-o slujbă guvernamentală. Tu poți să-ți continui cariera și eu și copiii te vom urma tot timpul.

— O, Logan! îl îmbrățișă strâns, iubindu-l și mai mult pentru sacrificiile pe care era dispus să le facă pentru ea. Dar nu i-ar fi cerut așa ceva. Îl iubea prea mult ca să îl facă să renunțe la tot ceea ce era important pentru el. Ajunsese atât de departe cu schimbarea atitudinilor sale. Logan Moore, pe care îl întâlnise

prima dată, nu s-ar fi gândit să se căsătorească cu o femeie care avea o carieră și care câștiga mai mult decât el. Dar o iubea suficient pentru a o face acum.

— Logan, nu vreau să demisionezi din postul de judecător. Ești un bun judecător și te rog să nu renunți la postul ăsta pentru mine. Voi merge cu tine în comitatul Garrett când ți se termină anul. Acolo e căminul tău și al copiilor tăi și sunt pregătită pentru o schimbare. M-am simțit atât de golită azi-dimineață la tribunal, viața mea părea atât de pustie. M-am simțit neajutorată, știind că nu puteam face nimic s-o ajut pe mica Julie Landau.

Krista privi în sus spre el, cu ochii ei albaștri, plini de sinceritate și de hotărâre.

— Mi-a trecut prin cap, astăzi la tribunal, că am prezidat atâtea vise sfărâmate, atâtea vieți distruse. Prea multe. Vreau altceva în viața mea, vreau să dau mai mult decât un sfat juridic. Vreau să am mai mult decât un... un venit mare și o carieră puternică.

Înghiți în sec.

— Vreau să te ajut să-ți crești copiii și vreau un copil de la tine. Și voi sta acasă și voi fi soție și mamă, cu normă întreagă, dacă asta dorești.

Își îngropă fața la pieptul lui și se cuibări mai aproape. Brațele lui se strânsură împrejurul ei și-și frecă nasul de gâtul ei. Obținuse ceea ce dorea, se gândi el. Krista va fi soția sa și va avea copiii lui și va sta acasă, dependentă de el, în maniera tradiționalistă. Atunci de ce nu exulta pentru triumful său? Nu fusese împlinită dorința lui cea mai aprinsă?

Fusese, dar... O trase pe Krista aproape și-și aminti de momentul când o văzuse prima dată la tribunal. Îl impresionase talentele ei, agilitatea minții ei. Ea era o excelentă avocată.

Studiase în toți anii aceștia pentru a deveni așa ceva și avusese un succes imens în a-și face o carieră. O admira pentru asta.

Nu trebuia pentru niciun motiv să abandoneze toate astea. Și deodată îi păru ridicol să dorească să o țină acasă pe femeia de care se îndrăgostise atât de profund.

Krista se trase puțin în spate și privi în sus la el. Ochii lui de tăciune erau gânditori. Ea își atinse un deget de buzele lui și le trasă conturul încet, cu senzualitate.

— Arăți de parcă ai decide un caz, domnule judecător. Te-am văzut având aceeași expresie la proces.

El îi prinse mâna și îi sărută vârful fiecărui deget.

— Mi-a trecut, în cele din urmă, prin minte că nu trebuie să fie. Totul sau nimic într-o căsătorie, Krista. Acele mici categorii nete în care împărțeam femeile nu par să mai fie valabile. Zâmbetul lui era atât de cald și de iubitor încât Krista simți o bucurie curată furnicând-o. Niciunul dintre noi nu trebuie să sacrifice totul. De ce să nu recurgem la un compromis acceptabil, doamnă avocată?

— Un compromis?

— Comitatul Garrett poate folosi un avocat atât de talentat în drept civil cum ești tu, draga mea. Pur și simplu îmi voi declina dreptul de a audia oricare din cazurile tale. Ai dovedit deja cu câtă abilitate faci față carierei și obligațiilor familiale. Ți-ai făcut timp pentru copii și ai jonglat cu orele tale la birou într-un mod în care eu n-aș fi izbutit niciodată.

— Un orar cu jumătate de normă ar fi perfect, zise ea. Nu există niciun motiv de ce nu aș lucra doar câteva zile pe săptămână, până când copilul va crește.

— Sau copiii, adăugă el cu un zâmbet sexy. Cred că vreau încă cel puțin doi copii.

— Aha, deci așa? zise ea surâzând. Te-ai întors la a da porunci, îm?

— Vreau orice îți dorești tu, draga mea, zise el cu pioșenie. Conștiința mea a fost temeinic înălțată.

Ea râse.

— Cum se numea melodia aceea ca lui Buddy Holly? Să vedem și minunea asta? Fața ei era luminată de iubire. Cred că și mie mi-ar plăcea doi copii. Și, Logan, dacă vom avea toți acești copii, banii pe care îi voi câștiga eu nu vor strica, nu-i așa?

El zâmbi.

— Cred că pot să afirm cu toată tăria că banii pe care o să-i câștigi nu vor strica deloc. De fapt, va fi o plăcere să nu trebuiască să ne facem griji tot timpul cu planificarea bugetului.

Se sărutară profund, încet.

— Te iubesc atât de mult, Krista, zise Logan răgușit, pe când se uita în ochii ei albaștri, catifelați.

Krista îi desfăcea nasturii de la cămașă în timp ce el vorbea. Îi scoase cravata cu o mișcare îndemânată. El îi opri mâna.

— Dragă mea, lasă-mă să te duc în brațe sus pe scări.

— Nu chiar acum. Ea îi trase sacoul de pe umeri și îl lăsă să cadă pe podea. În primul rând, o să te dezbrac exact aici, în hol. Apoi o să facem dragoste pe canapea. Și abia apoi vom porni spre dormitor.

— Iubesc femeia care preia comanda, zise Logan, și începu să-i demonstreze cât de mult.

Epilog

— Nu-ți va veni să crezi de la cine am primit o scrisoare! zise Logan intrând în luminoasa cameră a copilului, zugrăvită în alb și roz, unde Krista stătea într-un balansoar și o alăpta pe micuța Erica, cea de trei luni. El se aplecă și sărută ușor gura Kristei, apoi mângâie cârlionții negri și mătăsoși ai fiicei sale. Erica se opri pentru a-i zâmbi cu o guriță umedă, fără dinți.

— O scrisoare de necrezut, îm? zise Krista, zâmbindu-i soțului ei. E de la Mitch și ne scrie să ne spună că nu are nevoie de bani sau de o mașină?

Logan surâse.

— Să văd și eu ziua aia! Mitch studia ingineria metalurgică la Universitatea Lehigh și ducea o viață extrem de activă, deși, slavă Domnului, notele sale era bune. Nu, dulceața mea, e de la Ned și Elaine Bolger. Îți amintești de ei?

Ochii Kristei se măriră.

— Îmi amintesc. Ai decis în instanță să găsească un avocat în speranța reconcilierii. Luni întregi am așteptat să citesc în ziar că unul dintre ei l-a asasinat pe celălalt.

Logan își arcui sprâncenele.

— Cei doi Bolger sunt pe deplin împăcați și și-au reînnoit jurămintele de căsătorie într-o ceremonie la biserică. Voiau să-mi mulțumească, deși le-a luat mai mult de un an de consfătuiri pentru a se înțelege unul cu altul. Au auzit de la Ross Perry că ne-am mutat în comitatul Garrett și i-au cerut adresa noastră.

— Mă bucur pentru familia Bolger. Deși îmi vine greu să cred că sunt împreună. Acea a fost o căsătorie despre care n-am crezut niciodată că poate fi salvată.

— De asta sunt eu judecător, iar tu avocată, draga mea.

Ea îi azvârli o privire seacă. Micuța Erica termină de mâncat și Krista săltă bebelușul pe umărul ei și îi mângâie ușor spatele mic și cald.

— Există un mariaj care nu cred că are vreo șansă, totuși. Logan luă bebelușul de la Krista și îl legănă în mâinile sale mari. Mai Chester a trecut, azi pe la mine să mă vadă. Voia să știe dacă tu ai timp să te ocupi de... ăă, divorțul său de Amy Sue.

— Oho.

— S-a împotrivit sfatului avocatului în momentul căsătoriei și nu a întocmit un contract premarital.

— Și Amy Sue va cere un aranjament care o va pune pe picioare pentru toată viața. Krista își dădu ochii peste cap. Trebuie să mă gândesc dacă să iau cazul ăsta.

— Mai zice că a auzit că ești cel mai bun avocat în divorțuri din comitatul Garrett, spuse Logan uitându-se la ea cu ochii lui de tăciune, luminați de mândrie. I-am spus că e adevărat.

Zgomotul unor pași urcând scările întrerupse conversația. Lauren se năpusti în cameră, cu coada fluturând. Cele două pisici o urmau îndeaproape.

— Mamă, tată, sunt acasă! anunță ea, fără să fie necesar. Îi îmbrățișă repede pe Krista și pe Logan, apoi își întoarse atenția către bebelușul care surâdea.

— Ericăi i-a fost dor de mine, îi informă Lauren fericită. Lasă-mă s-o iau în brațe, tată.

Logan îi dădu bebelușul și cele două surori își zâmbiră una alteia. Krista își puse un braț în jurul taliei lui Logan și se rezemă de soțul ei. Ea prețuia momentele acestea liniștite, de familie, dar și pe cele zgomotoase, turbulente. Vor fi momente bune și rele, dar ei vor trece prin ele uniți.

— Te iubesc, zise Lauren încet, cu buzele lipite de urechea

ei...

— Și eu te iubesc, murmură ea ca răspuns.

Din nou se auziră pași pe scări.

— Bună, zise Denise, în timp ce li se alătura în camera copilului. Mamă, trebuie să te rog ceva. Vezi, vreau să merg la dansul de vineri, cu Tommy Johnson, dar el încă nu m-a invitat și am auzit de la Katie, azi la școală, că Jeff Axton mă va invita, așa că, atunci când sună telefonul, poți răspunde tu, și dacă e Jeff spune-i că... ăă... ăă...

— Ești în imposibilitate de a te mișca datorită unei temperaturi de treizeci și nouă cu opt, sugeră Krista...

— Îl vei suna după ce te întorci din Europa? adăugă Logan.

Denise se așeză între Logan și Krista și își puse brațele în jurul fiecăruia, râzând și îmbrățișându-i.

— Voi doi prindeți repede.

Sfârșit